

นิตยสาร **แพรว** 134

ทะลยี่งายัยกษการ
เขื่อนนึ่งผิงสำ
จิมจ่ารำนสำ
ซาไปทุกตัวอักษร

ข้อบ้องส์ต้องห้าม

ทะลยี่งายัยกษการ

ไฮ่หน่มเรือเบ็ด

ทะลยี่งายัยกษการ

พณาทันหา

ทะลยี่งายัยกษการ

พธอมนั้ฮากวามเฮร์

ยี่กรบพธอมนั้ฮากวามเฮร์

แนบใน

นิเวศวิทยา

สวัสดิการ

ตามธรรมเนียมของชาวไทยที่คลั่งรักเมื่อพบกันก็ต้องทักทายกันเป็นของธรรมดา และ "นิเวศวิทยา" ของเราในฉบับนี้ก็ถือฉบับที่ 134

กาลเวลาหมุนเวียนผ่านไปเรื่อยๆ จากปีหนึ่งก็เข้าสู่ปีที่ 2 และผ่านปีที่ 2 จนกระทั่งบัดนี้ "นิเวศวิทยา" ของเราได้ย่างกรายเข้าสู่ปีที่ 3 แล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างด้วยกันที่บางครั้งเราก็ทำอะไรออกมาเป็นๆ แต่ในบางครั้งเราก็อดที่จะภาคภูมิใจต่อสิ่งที่เรากระทำลงไปเหมือนกัน "นิเวศวิทยา" นับเป็นนิตยสารที่มีการค้น

แปรให้รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์มากที่สุดฉบับหนึ่งของประเทศไทย เริ่มตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงหัวของหนังสือใหม่เพื่อให้สดใสกว่าเก่าถึง 3 ครั้งด้วยกัน จนกระทั่งกลายเป็น "นิเวศวิทยา" ที่ท่านได้เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

การทำหนังสือฉบับนี้บางครั้งก็ยากลำบาก แต่ในบางครั้งมันก็เหมือนจะง่าย มีหลายครั้งด้วยกันที่เรารู้สึกเหมือนเขม่นครุ่นใจเขาแค่พอได้รับแรงหนุนแรงใจจากท่านผู้อ่าน ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหล่านี้ของเราทั้งหลายเป็นปกติทั้ง

เราเริ่มลง "นิตยสารต้องห้าม" ซึ่งเป็นนิยายใหม่ของเราในฉบับที่ผ่านมา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงของชีวิตผู้แต่งคนหนึ่งซึ่งเวียนว่ายตายเกิดอยู่กับห้วงกามโลกีย์ เราอาจจะมีการ

ดัดแปลงบางสิ่งบางอย่างบ้างเพื่อให้พ้นจากข้อหาหมิ่นประมาท แต่เราก็ขอยืนยันว่าเกือบจะ 90 เปอร์เซ็นต์ของเรื่องนี้ที่เป็นเรื่องจริง มีท่านผู้อ่านหลายท่านครับที่เขียนจดหมายมาว่า จะร่วมสนุกกับการเขียนนิยายกับเราได้ อย่างไรบ้าง ซึ่งหลังจากที่เราได้นำมาปรึกษากันในหมู่คณะผู้จัดทำแล้ว เรามีความเห็นตรงกันครับว่า จะจัดกาประกวดนิยายเรื่องสั้นซึ่งเป็นเรื่องราวจากท่านผู้อ่านทุกท่าน ซึ่งกติกาที่เราจะนำมาเสนอให้แก่ท่านผู้อ่านได้รับทราบเร็วๆ นี้

เอาล่ะครับ...ต่อไปก็ขอเชิญท่านพลิกไปพบกับ "นิเวศวิทยา" ได้เลยครับ

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

เสียงทาสทะเลทรายฟ้า	4
แรมโบห์ญิง	6
พายุการเมืองกระหน่ำ	
ราอัฟ อับจน	7
โลกเพื่อฟ้า	8
นังบ้องต้องห้าม	10
นรกสี่ชมพู	12
บอกว่าไม่	13
สาวเคนนรก	14
หนาวคันทา	15
บัญชีแค้น	16
ชีวิตนี้ยังมีหวัง	17
ลูกสาวพระอาทิตย์	18
หนังสือบอกลิข	19
ไอ้หนุ่มเรือเบ็ค	20
พิศวาสเลื้อย	21
ฉิมพลี	22
คงคิพญาไฟ	27
พันธุ์เพชฌฆาต	28
เพชฌฆาตชาติสิงห์	29
เพ็ญคลินิก	30
มุมเพ็ญ	31
กามาพิศว	32
ตะลุยโลกกันตร์	34
คามควงเพ็ญ	42
เคนนคั้ตระกูลเขย่าโลก	43
อาวุธสงครามโลกครั้งที่ 3	44
บันเทิงเรงรัก	46
21 คำถามกับนางแบบ	46

ที่ปรึกษา วิมล พดกุด, เทียมบุญ อินทรบุตร, ระวี โสภทอง, มานิตย์ ถือประไพ, จุฑา วาณิชชา, อุไร ชุนเศรษฐ์ ผู้ดำเนินการ อำนวย เจริญผล หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ ไกวิท สิตลาอัน บรรณาธิการผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา ธารา นพจินดา ประจำกองบรรณาธิการ วิฑูร นิรันดร์ราช, ทวยเทพ ไวกยานนท์, สุวัฒน์ เก่งจินดา, คำฤทธิ์ วิริยะกุด, ชาญ วรพัฒน์คำสร, ขวดี เตชะนิญกิจ, สนั่น หุนชนเสรี, ชลกร จิตต์ชื่นโชติ ฝ่ายต่างประเทศ เจษฎา วิจารณ์, ธวัช เวชวิชัย, นิธวรรณ พรหมบุตร, สุภาว คัญกุลวานิช ที่ปรึกษากฎหมาย สงวนจิต ไชยกิจ ฝ่ายโฆษณา พวงเพชร ปัทมชัยยันต์ ฝ่ายภาพ ชาติชาย มีบำรุง ฝ่ายศิลป์ ปรีชา คินานนท์, เสจยันต์ ประทุม, เบญจ โคมอนด์ วรอร รัตนกร แยกสี ออฟไซด์ สำนักงานและพิมพ์ที่ บริษัทสยามสปอร์ตพริ้นติ้ง จำกัด เลขที่ 1778-1784 ถนนพระรามที่ 4 แขวงถนนนครไชยศรี เขตพระโขนง กทม. 10110 โทรฯ 240-0250, 249-0295, 249-0299, 249-0428, 249-0447 จัดจำหน่าย วัชร นิติกะสินธร ก.สัมพันธ์ หัวลำโพง โทรฯ 214-1804, 214-3066

นายอแลง ฟรีเยอร์ นักชิงกลางฟ้า

เสี่ยงตาย ทะยานฟ้า

ภาพชุดเสี่ยงตายที่เก็บเหตุการณ์ระทึกใจของนักผจญเพลิงชาวฝรั่งเศส นักบอเคอร์ไรท์เทาะ อแลง ฟรีเยอร์ กำลังจะทะยานกลางอากาศด้วยบอเคอร์ไรท์เป็นครั้งสุดท้ายบนยอดอริอาซ์ ซึ่งเป็นลานเล่นสกีที่มีชื่อเสียงของฝรั่งเศส

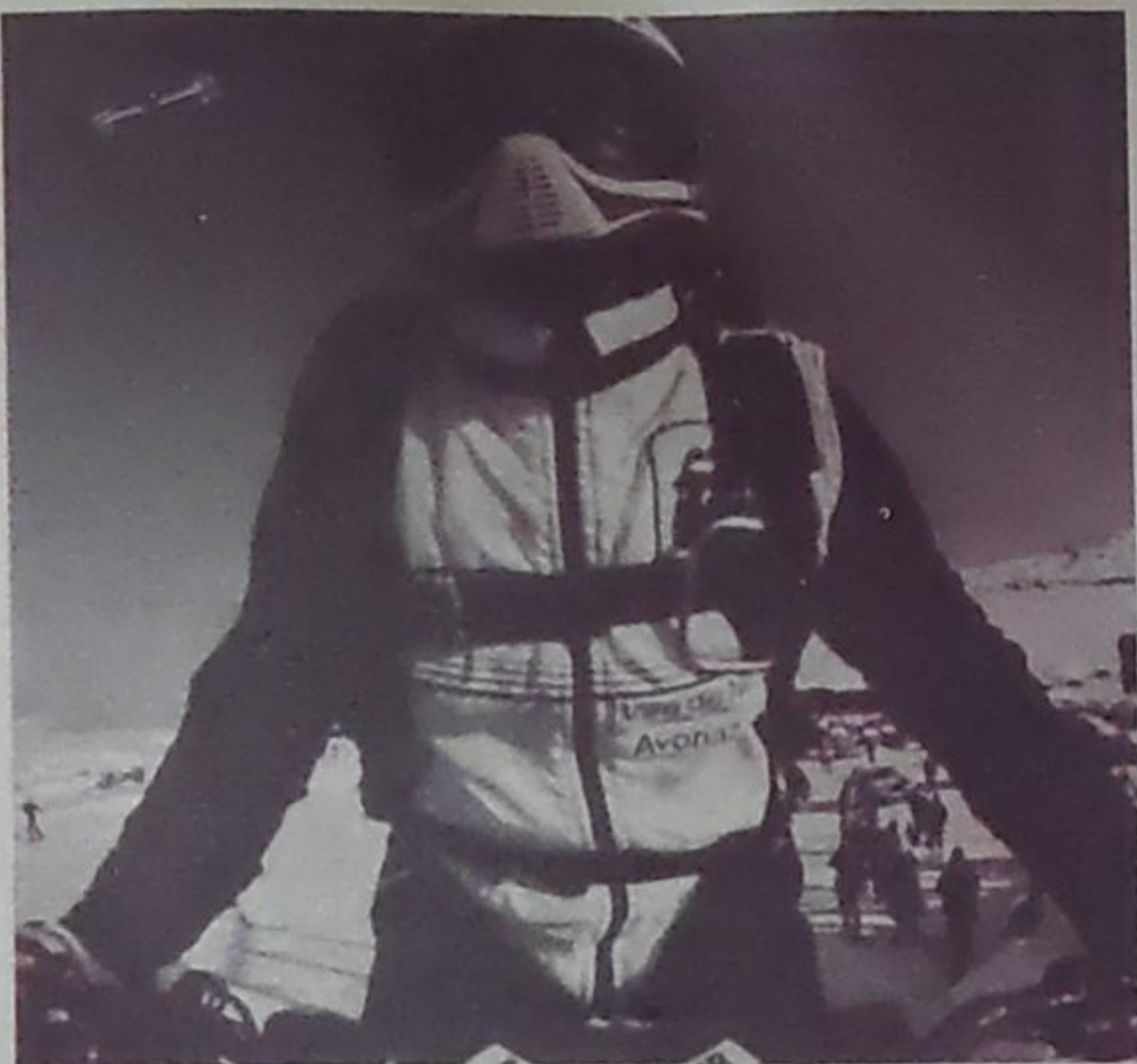
เมื่อวันพุธที่ 1 ใน 2 เกิดไม่ทางกะทันหัน เหตุการณ์ระทึกใจครั้งนี้ มีคนเฝ้าดูอยู่เป็นล้านๆ ทางโทรทัศน์ของยุโรป นายฟรีเยอร์กระโดดลงจากภูเขา พร้อมกับบอเคอร์ไรท์และร่มชูชีพ 1 ชุด ชุดหนึ่งสำหรับตัวเขา อีกชุดหนึ่งสำหรับบอเคอร์ไรท์ แต่แล้วแผนการเกิดผิดพลาด เกือบทำให้นายฟรีเยอร์ต้องตกลงไปชนหน้าผาตาย เมื่อวันพุธเกิดเบี่ยงเสีย

เฉยๆ

นักบอเคอร์ไรท์เสี่ยงตายชาวฝรั่งเศส อแลง ฟรีเยอร์ เกือบจะได้ชิงกลางฟ้าเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว

เป็นเวลานานกว่า 15 ปี ที่เขาแสดงผาดโผนเสี่ยงตาย และในการกระโจนครั้งสุดท้ายจากภูเขาระดับสูง 2,000 เมตร ที่อริอาซ์ ลานเล่นสกีของฝรั่งเศส โชคชะตาเกือบจะเล่นตลกกับเขาแล้ว

นายฟรีเยอร์กระโจนทะยานฟ้า พร้อมกับร่มชูชีพ 2 ชุด ชุดหนึ่งสำหรับบอเคอร์ไรท์ อีกชุดสำหรับตัวเขาเอง ในขณะที่เขาพุ่งลงจากยอดเขาสูงสู่ม้ามาเป็นระยะทางร้อยๆ

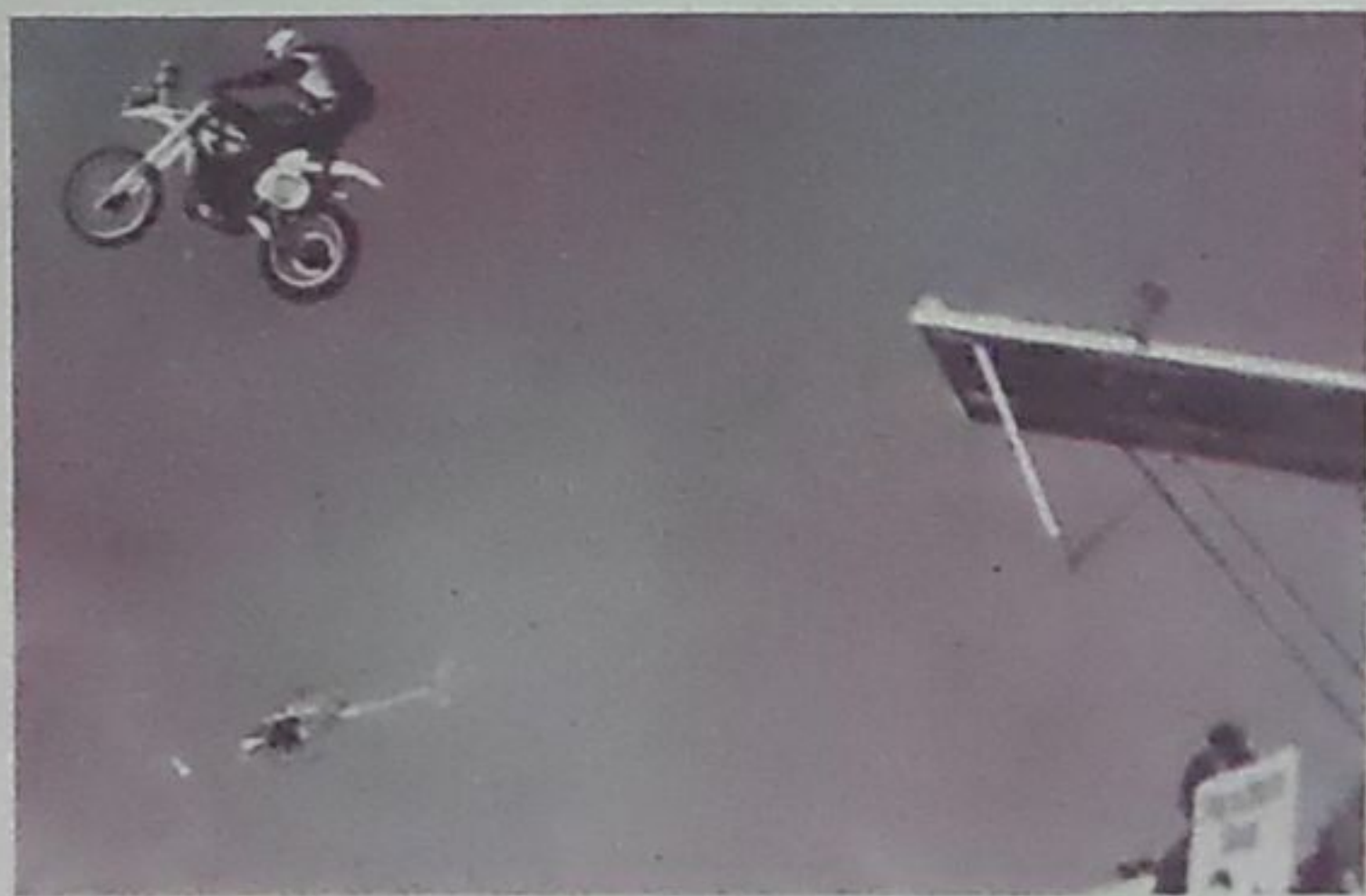
ภาพเหตุการณ์ระทึกใจคอนเขาจะกระ- โจนลงจากหน้าผา เพื่อนฝูงเข้าช่วยเหลือปรีเยอร์หลังจาก เขาร่อนลงพื้นดินอย่างปลอดภัยแล้ว

เมตรกลางฟ้า ร่มชูชีพชุดหนึ่งเกิดไม่กาง
กะทันหัน

กล้องที่ติดอยู่บนารมมอเดอร์ไรซ์ของนาย
ปรีเยอร์ได้เก็บภาพเหตุการณ์ระทึกใจทั้งหมด
การผจญภัยแบบนี้นับแต่ทำให้ปรีเยอร์เข้า
โรงพยาบาลถึง 50 กว่าครั้ง แต่ทุกครั้งเขามอง
เห็นความตายอยู่ข้างหน้า คราวนี้ความตายได้
หัวเราะเป็นครั้งสุดท้าย มันเกิดการผิดพลาด
และเล่นตลกกับการแสดงผจญภัยเสี่ยงตาย
ของนักดิ่งฟ้าคนนี้

เหตุการณ์อันตรายระทึกใจเกิดขึ้นในอวอริ-
อาซ์ แหล่งเล่นสกี ในวันเสาร์ที่ดูท้องฟ้าแจ่มใส
กรมอุตุนิยมวิทยาว่า วันนั้นท้องฟ้าจะสดใส
อย่างนั้น สำหรับปรีเยอร์และฝูงชนที่ชุมนุม
กันอยู่ที่เชิงเขา มันนับเป็นข่าวดี

มือคู่อย่างเดียวที่จะเกิดปัญหา นั่นคือ
อุณหภูมิ ซึ่งหนาวเย็น -15 องศาเซลเซียส
กลุ่มชนข้างล่างก็ยังยืนตัวสั่นด้วยความหนาว

พวกเข่างภาพลงมือและกระโดดเพื่อไต่หา
หนาว

ตอน 10 โมงเช้า เฮลิคอปเตอร์บินขึ้นจาก
อวอริอาซ์ และหย่อนเครื่องมือวัดความเร็วลม
ปัญหาใหญ่พบลมแรงที่จะพัดไปทางหน้าผาที่
ปรีเยอร์จะต้องกระโดดลง

ด้วยกองทัพอากาศและพวกโทรทัศน์
ที่อยู่ข้างล่าง ปรีเยอร์มองไปที่ข้างหน้าเห็น

แทรมโพลีน (เตียงสปริง) ขึ้นออกจากยอด
หน้าผาระดับสูง 2,000 เมตรไปสู่...ความ
ว่างเปล่า

เขาจะต้องชิงความเร็วขนาด 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง สำหรับความปลอดภัย ปรีเยอร์
ว่าลึกลับหลัง "ขณะที่ผมเข้าไปใกล้ขอบ
แทรมโพลีน ผมรู้สึกเหมือนกับว่า ผมกำลัง

อยู่บนทางเดินที่เคลื่อนได้ ผมคิดว่าผมต้อง
และแทรมโพลีนด้วยความเร็วแค่ 80 กิโลเมตร
ต่อชั่วโมง มันเร็วไม่พอ ผมสียวี่สียวี่มาก เพราะ
ผมอยู่ใกล้หน้าผามากแล้ว"

ฝูงชนที่อยู่ข้างล่าง และคนเป็นล้านที่
เฝ้าดูอยู่ทางโทรทัศน์ต่างมองเห็นสิ่งมหั-
ศจรรย์ซึ่งออกมาจากกลางอากาศ

พวกเขาและโดยเฉพาะพวกช่างภาพบน
เฮลิคอปเตอร์ต่างรู้สึกว่าการกระโดดเสี่ยง
อยู่ใกล้กับหน้าผา

แต่สิ่งที่แย่กว่ากำลังเกิดขึ้น ในขณะที่
ปรีเยอร์และมอเดอร์ไรซ์ของเขาถ่วงร่มชูชีพได้
เพียงชุดเดียว ขณะที่เขาเห็นมอเดอร์ไรซ์และ
ร่มชูชีพที่จับต้องยากไป ตัวเขาร่วงอย่างโล่งใจ
ร่มชูชีพของเขาถ่วงออก

ในขณะที่มอเดอร์ไรซ์ของเขาตกแล้ว
จมลงไปในหิมะข้างล่าง ปรีเยอร์โกล้งตัวเอง
และร่มชูชีพลงอย่างนุ่มนวล หลบหลีกสาย
เคเบิลของกระเช้าไฟฟ้า

เสียงร้องเชียร์ดังสนั่นหวั่นไหวต้อนรับ
นักชิงกลางฟ้าผู้โชคร้ายขณะที่เขาร่อนลงอย่าง
ปลอดภัย เขาเอาชนะความตายได้อีกครั้งหนึ่ง
ทั้งๆ ที่เกือบจะแพ้

ปรีเยอร์ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นคนบ้า ได้
ชนะความตายอีกครั้งโดยไม่ต้องไปนอนแ่่นใน
โรงพยาบาล

ปรีเยอร์ดีใจกับการกระโจนเหยี่ยว เขา
ชอบเสี่ยงภัย เพราะมันทำให้เขาโล่งคัง มีชื่อ
เสียง

"ผมไม่ต้องการจะเป็นสัตว์ที่เล่นธรรม-
ดาศ" เขากล่าว "ผมต้องการจะไม่เหมือนใคร
การแสดงผจญภัยเสี่ยงตายที่ต้องใช้ความกล้า
มากๆ ผมคิดว่าสักวันผมคงจะหยุด"

แต่เมื่อไรล่ะ? ความหวาดหวั่นและคัน
เค้นของการชิงบนฟ้าด้วยมอเดอร์ไรซ์หลัง
จาก 15 ปีได้กลายเป็นเหมือนยาเสพติดที่เขา

ติดแล้ว ดังนั้นเขากำลังจะหันไปเอาดีทางวงการ
หนัง ซึ่งเปิดโอกาสให้เขาผจญภัยได้อีกแบบ

เขาได้กำกับหนังถึง 8 เรื่อง และกำลัง
วางแผนจะทำหนังเรื่องยาว ที่มีชื่อว่า "Les
Frangins" บริษัท วอร์เนอร์ โคลัมเบีย ได้
แสดงความสนใจในโปรเจกต์นี้

การกระโจนที่อวอริอาซ์อาจจะเป็นการ
แสดงครั้งสุดท้ายของปรีเยอร์ แต่สตูดิโอ
กำลังต้องการให้เขาแสดงอีกครั้งที่แกรนด์-
แคนยอน

"ผมไม่รู้ว่ ผมจะทำหรือเปล่า" ปรีเยอร์
ตอบ แต่ข้อเสนอนี้ก็ท้าทายเขาอย่างมากทีเดียว

ลิปบี้กับอาจารย์ของเธอ โจเซฟ เสง

แรมโบ้หญิง

ลิปบี้ ครอบ เป็นสาวสวยวัย 22 วัยสูงโปร่ง งามสง่า ฉลาด และรอบคอบ เธอมักจะเดินอยู่เคียงข้างคาราเต้ เธอเป็นบอดีการ์ด และคนคุ้นเคย

ลิปบี้เป็นผู้รักความปลอดภัยขั้นสูงที่ชินจน คิสโก้เรค ในกรุงลอนดอน และมักจะถูกขอให้ไปเป็นบอดีการ์ดของเหล่าดาราคงเช่น ทีน่า เทอร์เนอร์, โคอาน่า รอสส์, โกลดี้ฮอว์น, บาร์บรา สตรีแซนด์ และ ทาทัม โอนีล และเมื่อเธอไปนิวยอร์ก ลิปบี้ได้แสดงฝีมือจัดการปลอบอาวของคนที่กำลังจะทำร้ายโกลดี้ฮอว์น นิวตันจอห์น

สาวบอดีการ์ดคนสวย

“เขาอยู่ห่างจากโกลดี้ฮอว์นไม่ถึงฟุต” เธอรำลึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นอย่างแจ่มชัด เธอจับมือของเธอแก่เงิน “ฉันต้องจัดการกับเขาอย่างใจเย็น รอบคอบที่สุดเท่าที่จะทำได้ นั่นเป็นเวลาเดียวที่ฉันต้องใช้กำลังจริงๆ”

ลิปบี้ซึ่งตั้งปณิธานจะรักษาความปลอดภัยโดยหญิง ด้วยเป็นบริษัทแรกของโลก เธอไม่เชื่อในเรื่องความรุนแรง เธอเองไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นคนคุมคนหรือบอดีการ์ด และเธอบอกว่า การป้องกันตัวนั้นแหละคือชื่อของ เกม

“งานของทุกวันนี้คือการป้องกันการไม่ใช่เกี่ยวกับความรุนแรง”

“คุณจะต้องเก่งกับการสังเกตและคาดเดาพฤติกรรมของมนุษย์ ต้องรู้ว่าพวกเขาทำอะไรจะทำอะไรก่อนที่พวกเขาจะลงมือทำจริงๆ มันต้องใช้เวลาการเรียนรู้และฝึกฝนมาก”

และลิปบี้ได้อาจารย์ฝึกที่ดีที่สุด นั่นคือ โจเซฟ เสง อาจารย์ศิลปะ Wing Chun ซึ่งได้ฝึกสอนศิลปะคาราเต้ สตาลโดน คาราเต้สำหรับบทแรมโบ้ของเธอ

เคียวมีอาจารย์โจเซฟ เสง กำลังสอนทีมสาวเสิร์ฟของบาร์คิสโก้ ชินอน ให้รู้จักต่อสู้และป้องกันตัวด้วยมือเปล่า

“ผมสอนสตาลโดนให้เป็นแรมโบ้...หนึ่งเกี่ยวกับสงครามมือเปล่า” อาจารย์วัย 40 กล่าวด้วยภาษาอังกฤษกระตือรือร้น เธอเหมือนเด็กเสิร์ฟชาวจีนผู้สูง

“ผมรู้จักรูปร่างของผู้หญิง และส่วนใหญ่อ่อนแอ ดังนั้นผมสามารถจะฝึกให้พวกเธอแข็งแกร่ง ผู้หญิงที่ผมสอนสวยมากทั้งนั้น แต่พวกเธอล้วนเป็นนักสู้เก่งๆ”

ลิปบี้เชื่อว่าผู้หญิงทุกคนควรจะหัดป้องกันตัวเอง ไม่เพียงแต่ในธุรกิจรักษาความปลอดภัยเท่านั้น

“ฉันไม่เชื่อในเรื่องความรุนแรง และฉันไม่ได้เป็นบอดีการ์ดในความหมายแบบเก่า” เธอกล่าว “แค่ศิลปะการต่อสู้ได้ให้ความมั่นใจในการจัดการกับสถานการณ์ทุกอย่าง และศิลปะ Wing Chun ถูกออกแบบเป็นพิเศษให้ผู้หญิง”

เธอเชื่อว่าผู้หญิงสามารถเป็นผู้รักษาความปลอดภัยได้ดีกว่าผู้ชายเสียอีก

“พวกเธอไม่รุนแรง” เธออธิบาย “และสามารถจัดการกับสถานการณ์ได้ดีกว่าพวกผู้ชายเสียอีก คือทำให้สถานการณ์ดีขึ้นแทนที่จะแย่ลง”

แต่ด้วยความสูง 1.77 เมตร และน้ำหนัก 57.8 กิโลกรัม ลิปบี้สามารถทุ่มพ้อจอมยุ่งหนัก 145 กิโลกรัม ลงไปกองกับพื้นได้สบายด้วยข้อมือเล็กๆ ของเธอ

ในคลับฟิตเนส เธอมีโอกาสได้พิสูจน์ความสามารถของเธอ และเมื่อเร็วๆ นี้เธอได้มีโอกาสได้ประจบป้อนปศารของวงเวม! คือ แอนดรูว์ วิลเลียมส์ ซึ่งมาหนักจนเธอต้องหิวออกไปจากคลับ

พวกสาวเสิร์ฟกำลังรับการฝึกสอนศิลปะป้องกันตัว

“ถ้าเป็นผู้ชายขอร้องให้พวกเขาออกไป คงจะเกิดเรื่องลำบากเดือดร้อนแน่ๆ” เธอกล่าว พวกคาราคังจ่ายค่าบริการบอดีการ์ดให้เธอสูงมาก ดังนั้นจำนวนบอดีการ์ดหญิงจึงเป็นที่ต้องการเพิ่มมากขึ้น “ผู้หญิงที่ฉันมองหาจะต้องแข็งแรง และคล่องแคล่ว”

“ผู้หญิงสาวสวย และมีความมั่นใจ สามารถรับการฝึกสอนศิลปะ Wing Chun ได้อย่างง่ายดาย และพวกเธอไม่จำเป็นต้องโหดหรือหื่น” เธอกล่าว

คาร์โล สเปาเทต เจ้าหน้าที่ของเธอในชินอน คิสโก้เธกล่าว่าด้วย “ผมไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการจ้างลิปบี้เป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เธอมีความเชื่อมั่นและไว้วางใจได้”

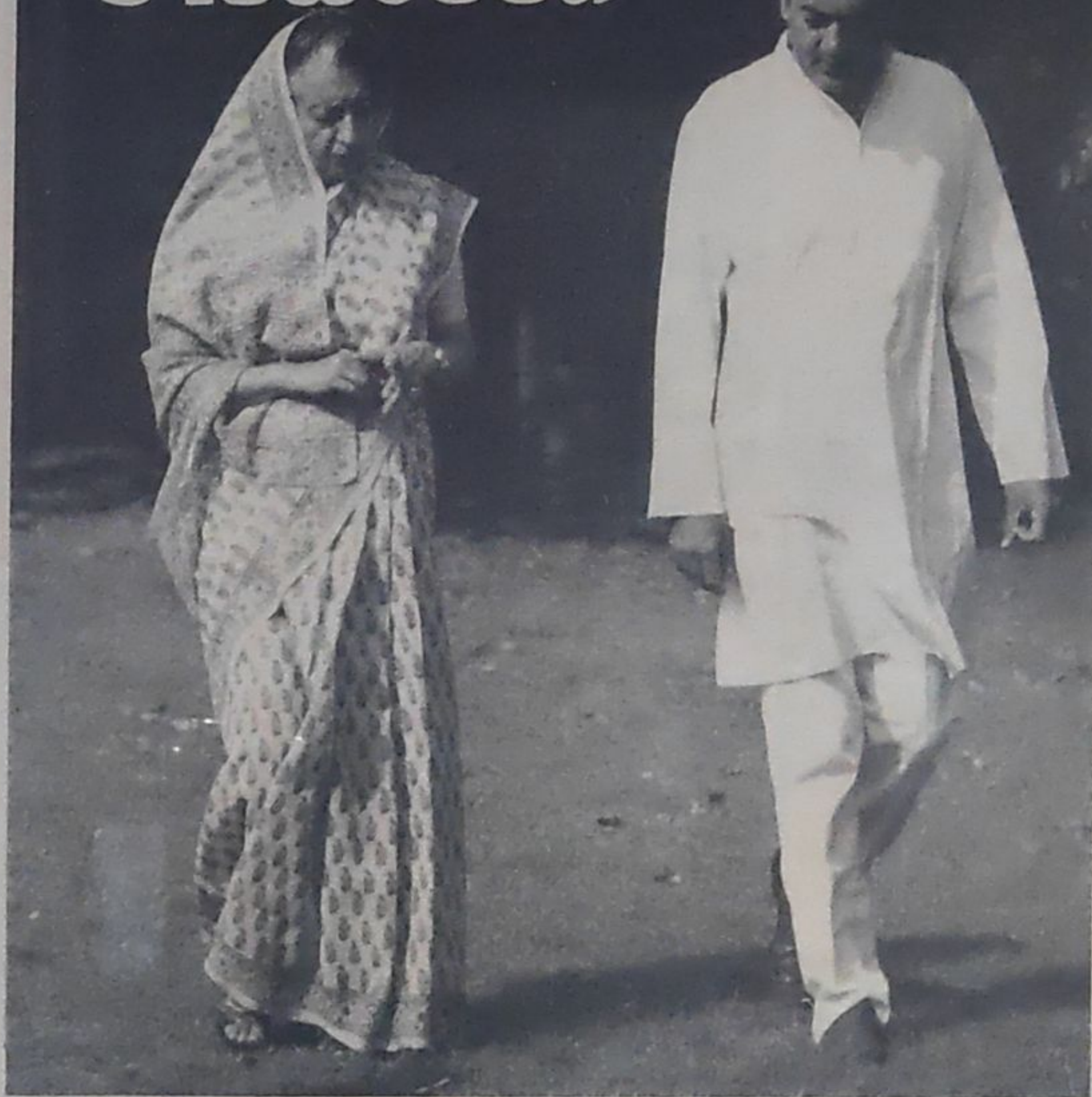
“เช่นเดียวกับการมองดูสวย ผมชอบความคิดที่ผู้หญิงสามารถดูแลตัวเองได้ นั่นคือสาเหตุที่พวกสาวเสิร์ฟได้รับการฝึกสอน”

แม้ว่าลิปบี้จะทำงานรักษาความปลอดภัยมานาน 2 ปีแล้ว เธอสารภาพว่า เธอเริ่มฝึกฝนตั้งแต่เล็กๆ

ความสามารถเรื่องป้องกันตัวเองมีเพิ่มขึ้น และเธอก็ศึกษาศิลปะการต่อสู้ เพื่อนของครอบครัวคนหนึ่งได้แนะนำเธอให้รู้จักกับอาจารย์โจเซฟ เสง และเขาประทับใจในความสามารถของเธอ จึงสอนเธอเป็นการส่วนตัว

ความสามารถของเธอเป็นที่ประจักษ์ และต่อมาเขาได้แนะนำเธอให้อีกกับพวกคนคังในวงการธุรกิจบันเทิง เธอจึงตั้งแต่นั้นมา

พายุการเมืองกระหน่ำ ราจีฟอับจน

Jammu และรัฐ Kashmir ชาวมุสลิม นับพันคนบุกเข้าพังร้านและทำลายทรัพย์สินบ้านช่องของชาวฮินดูที่กรุง Delhi ชายคนหนึ่งถูกฆ่าตาย อีกหลายคนได้รับบาดเจ็บ

รัฐบาลนายราจีฟ คานธี ประกาศขึ้นราคาถั่ว, ข้าวสาร, ข้าวสาลี, ฝ้าย และน้ำมัน ยิ่งเป็นการเพิ่มภาระให้กับประชาชน พร้อมทั้งยังเป็นการจุดชนวนความวุ่นวายขึ้นอีก ในขณะที่นายราจีฟ คานธี กล่าวอยู่เสมอว่าจัดตั้งบรรพชาความยากจนและการขาดแคลนอาหารของประชากรไม่น้อยกว่า 300 ล้านคน ในประเทศอินเดียให้ได้!

นโยบายต่างประเทศของรัฐบาลนายราจีฟ คานธี ต้องการเพิ่มความสัมพันธ์กับประเทศปากีสถานมากยิ่งขึ้น ซึ่งเขาก็ทำให้ดีขึ้นเพียง 3 เดือนเท่านั้น ความตึงเครียดระหว่างสองประเทศก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อรัฐบาลนายราจีฟ คานธี กล่าวหา ประเทศปากีสถานว่าให้ความช่วยเหลือ และยุยงส่งเสริมชาวมุสลิม และชาวซิกข์หัวรุนแรง แต่ประเทศปากีสถานปฏิเสธข้อกล่าวหาของรัฐบาลอินเดียทั้งหมด อย่างไรก็ตามนายราจีฟ คานธี มีแผนจะไปเยือนเมืองกรุงอิสลามาบาด เมืองหลวงของประเทศปากีสถานอย่างเป็นทางการ ในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้ อีกทั้งนายราจีฟ คานธี พยายามไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทระหว่างทหารฝ่ายรัฐบาลศรีลังกา กับกบฏทมิฬ ในตอนเหนือของประเทศศรีลังกา

รัฐบาลนายราจีฟ คานธี แสดงถึงการขาดจุดยืนที่แน่นอนอย่างเห็นได้ชัดเจน ในกรณีที่รัฐบาลประกาศขึ้นราคาน้ำมัน แต่ต้องประกาศลดลงทันที เมื่อเผชิญหน้ากับกลุ่มผู้ประท้วง อีกทั้งยังออกพระราชบัญญัติยกเลิกคำสั่งศาลสูงสุดของประเทศอินเดีย ที่ชี้ว่าสตรีชาวมุสลิมที่หย่าร้างจากสามีต้องได้รับค่าเลี้ยงดูเป็นการถูกต้องตามกฎหมาย แต่เมื่อผู้เคร่งครัดศาสนาอิสลาม ได้แย้งว่าเป็นการละเมิดกัมภีร์ของพระมหามุhammad จนทำให้ นาย V.R. Krishnaswamy ประธานศาลสูงสุดลาออกจากตำแหน่ง และกล่าวคำหิรัฐบาลว่า กำลังถดถอยลงไปอยู่ศตวรรษที่ 8

ผู้อาวุโสในพรรคชาตินิยมของนายราจีฟ คานธี กล่าวโทษว่า เขายังไม่ได้ทำอะไรให้ประเทศอินเดียดีขึ้น ความหวังใหม่ของชาวอินเดียยังห่างไกลความเป็นจริง ซึ่งการเลือกตั้งครั้งต่อไป นายราจีฟ คานธี คงไม่ใช่คู่แข่งที่อันตรายทางการเมืองของเขาคือต่อไป และมีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันมากว่า ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไม่ใช่สวรรค์สำหรับชายเช่น ราจีฟ คานธี

นายราจีฟ คานธี บุตรชายคนโตของนางอินทรีรา คานธี อดีตนายกรัฐมนตรีหญิงของอินเดียที่ถูกฉ้อฉลโดยพวกซิกข์หัวรุนแรง เขาเริ่มเรียนรู้การเมือง หลังจากนายอัยยชัย คานธี ผู้ซึ่งเป็นน้องชายประสูติเหตุตกเครื่องบินเสียชีวิต และต้องหันเหชีวิตเป็นนักการเมืองอย่างเต็มตัว เมื่อนางอินทรีรา คานธี ผู้เป็นมารดาถูกฉ้อฉลโดย ขณะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ราจีฟ คานธี เป็นความหวังใหม่ในชีวิตของชาวอินเดียทั้งประเทศ เมื่อเขาชนะการเลือกตั้งจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยได้รับคะแนนนิยมอย่างสูง จากประชาชนชาวอินเดีย นายราจีฟ คานธี ให้ความสำคัญเรื่องปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียกับประเทศปากีสถาน, ปัญหาการขาดแคลนอาหาร และความอดอยากที่มีอยู่ทั่วไปในประเทศอินเดีย การพัฒนาด้านเทคโนโลยี และระเบียบการบริหารราชการให้ดีขึ้น

ในระยะหลังๆ นายราจีฟ คานธี เริ่มเสื่อมความนิยมจากประชาชน เมื่อเขาประกาศขึ้น

ราคาสินค้าบริโภคและอุปโภค ซึ่งเป็นชนวนในการคัดค้านโดยทั่วไปในประเทศ ทำให้ความขัดแย้งระหว่างชาวฮินดู กับชาวมุสลิม กลับมาอีกครั้งในตอนเหนือ ของรัฐ Uttar Pradesh และแคว้น Kashmir และภาคกลางของประเทศที่รัฐ Madhya Pradesh ชาวซิกข์หัวรุนแรงในรัฐปัญจาบได้ทำการก่อการร้าย ซึ่งนับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ปัญหาเหล่านี้ นายราจีฟ คานธี ไม่สามารถชำระสะสางแก้ไขได้ในเวลาอันรวดเร็ว จนกระทั่งผู้อาวุโสในพรรคชาตินิยมที่เขาสังกัดอยู่ กล่าวเป็นเชิงหมิ่นว่า เขายังอ่อนค่อโลกและขาดจุดยืนที่แน่นอน

ปัญหาที่รัฐบาลนายราจีฟ คานธี ต้องเผชิญกับการเรียกร้องสิทธิทางการเมืองของชาวซิกข์หัวรุนแรง โดยรัฐบาลได้อินยอมตกลงให้รัฐปัญจาบมีอิสระในการปกครองตนเอง เมื่อเดือนกรกฎาคมปีที่ผ่านมานี้ ยิ่งเพิ่มประกายความขัดแย้งมากยิ่งขึ้น เมื่อชาวซิกข์หัวรุนแรงก่อการแบ่งแยกดินแดนรัฐปัญจาบออกจากประเทศอินเดีย เข้าควบคุมวิหารทองอัมมริตศา อันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเคารพนับถือของชาว

ซิกข์ทั้งหมด และได้ขับไล่พระซิกข์ไม่รุนแรงออกจากวิหารทอง พร้อมกันนั้น ได้ยกธงกา-ลิสถาน (Khalistan) ซึ่งพวกซิกข์หัวรุนแรงใช้เป็นชื่อเรียกประเทศของตน คนหนุ่มสาวชาวซิกข์หัวรุนแรงพากันหลั่งไหลไปที่หมู่บ้านปัญจาบเพื่อสรรเสริญพวกซิกข์หัวรุนแรงที่ถล่มวิหารทองอัมมริตศาไว้ได้ และยกย่องชาวซิกข์สองคนที่ลอบสังหารนางอินทรีรา คานธี อดีตนายกรัฐมนตรีเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2527 ด้วย

เมื่อเดือนที่ผ่านมา ผู้นำนิกายศาสนาฮินดูและศาสนาอิสลาม ปะทะกันอย่างรุนแรง หลังจากศาลมีคำสั่งอนุญาต เปิดสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่เคารพศรัทธาทั้งชาวมุสลิม และชาวฮินดู ซึ่งต่างฝ่ายต่างอ้างว่าเป็นของฝ่ายตน สถานที่แห่งนี้ได้มาเป็นเวลานาน 37 ปี

ชาวฮินดูอ้างว่าวัดแห่งนี้ให้สร้างขึ้นโดยพระราม ส่วนชาวมุสลิมอ้างว่าพระเจ้ามอฮัมหมัด (Babar) สร้างมัสยิดเมื่อปี 1528 ความตึงเครียดได้แผ่กว้างไปอย่างรวดเร็วทั้งภาคเหนือและภาคกลางของอินเดีย ที่รัฐ

เรื่องพิเศษ ปีกเหล็ก

สตันท์ แมน เคราะห์ร้าย

การแสดงผาดโผนครั้งนี้ ทำให้สตันท์แมน 2 คนต้องถูกส่งเข้าโรงพยาบาล มันเป็นการแสดงผาดโผนเพื่อการกุศล ในเมือง Charlottesville รัฐเวอร์จิเนีย แต่มันกลับกลายเป็นประสบการณ์ที่

ไม่ลืมเลือนของทั้งสตันท์แมน 2 คน และ ผู้ชม นายเจมส์ จาร์แมน ซึ่งมอเตอร์ไซค์ข้ามไม้กระดานที่วางพาดอยู่บน เจมส์ วัคเทน ชายดำสนิทนอนอยู่บนเตียงตะปู 800 อัน แต่ไม้กระดานเกิดหัก เมื่อจาร์แมนซึ่งข้ามได้เพียงครึ่งเดียว เล่นเอาทั้งคู่บาดเจ็บไปตามๆ กัน

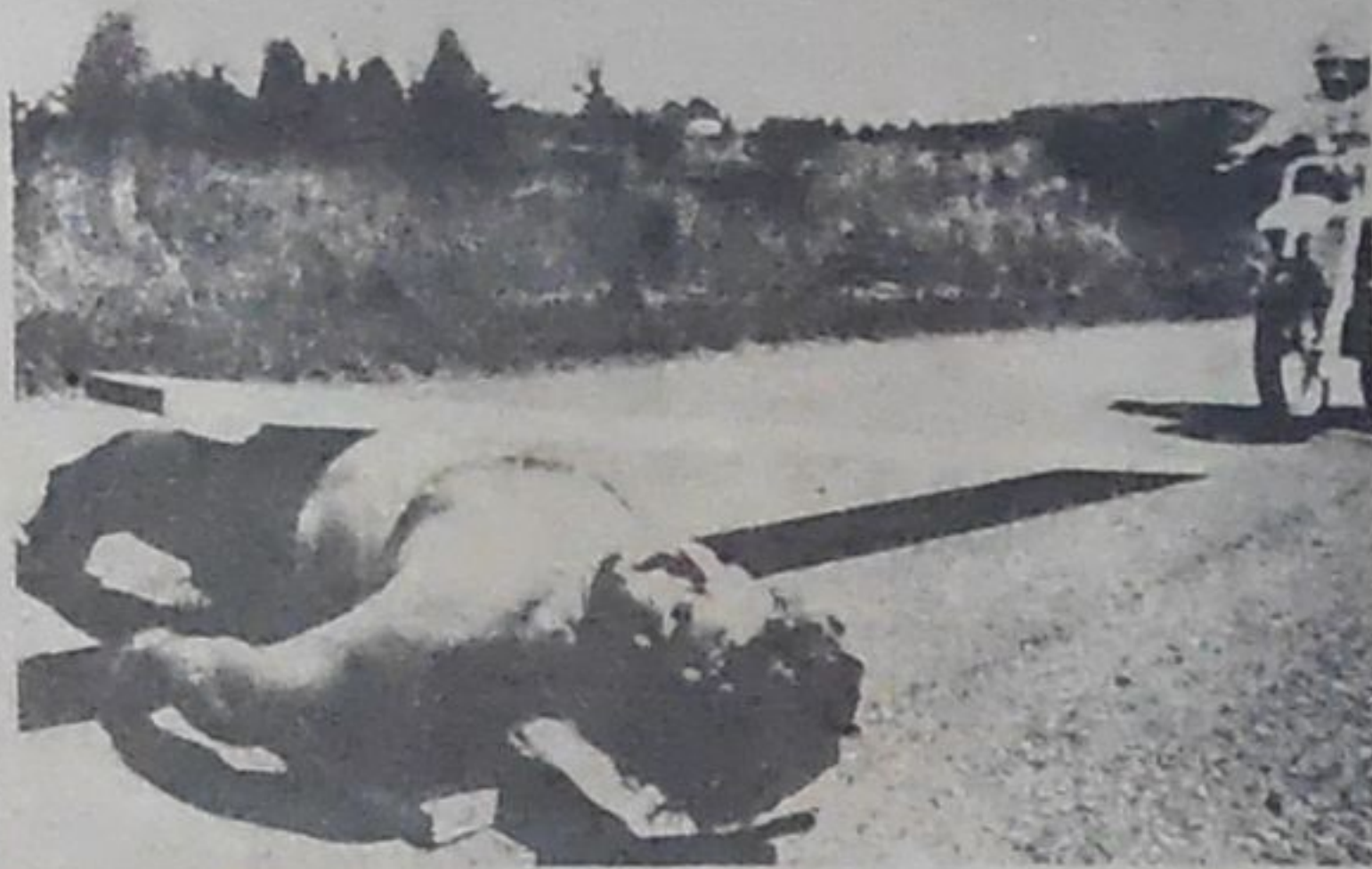

นอนด้วยกันนะ

เป่ล่านะ! พวกถูกเสือที่เห็นนี้ ไม่ใช่ตุ๊กตานะ แต่เป็นสัตว์จริงๆ!

หนูน้อยเชอร์รี่ รอย แห่ง เมืองทูลอน ประเทศฝรั่งเศส อายุแค่ 2 เดือน ขณะที่ถูก

ถ่ายรูปนี้ ซึ่งเธอกำลังนอนเบียดอย่างอบอุ่นกับลูกเสืออีก 4 ตัว ซึ่งเกิดวันเดียวกับเธอ พ่อของ เชอร์รี่ เป็นคนเลี้ยงและผสมพันธุ์เสือ ได้เลี้ยงพวกลูกเสือจนกว่ามันจะโตพอที่จะเข้าสวนสัตว์

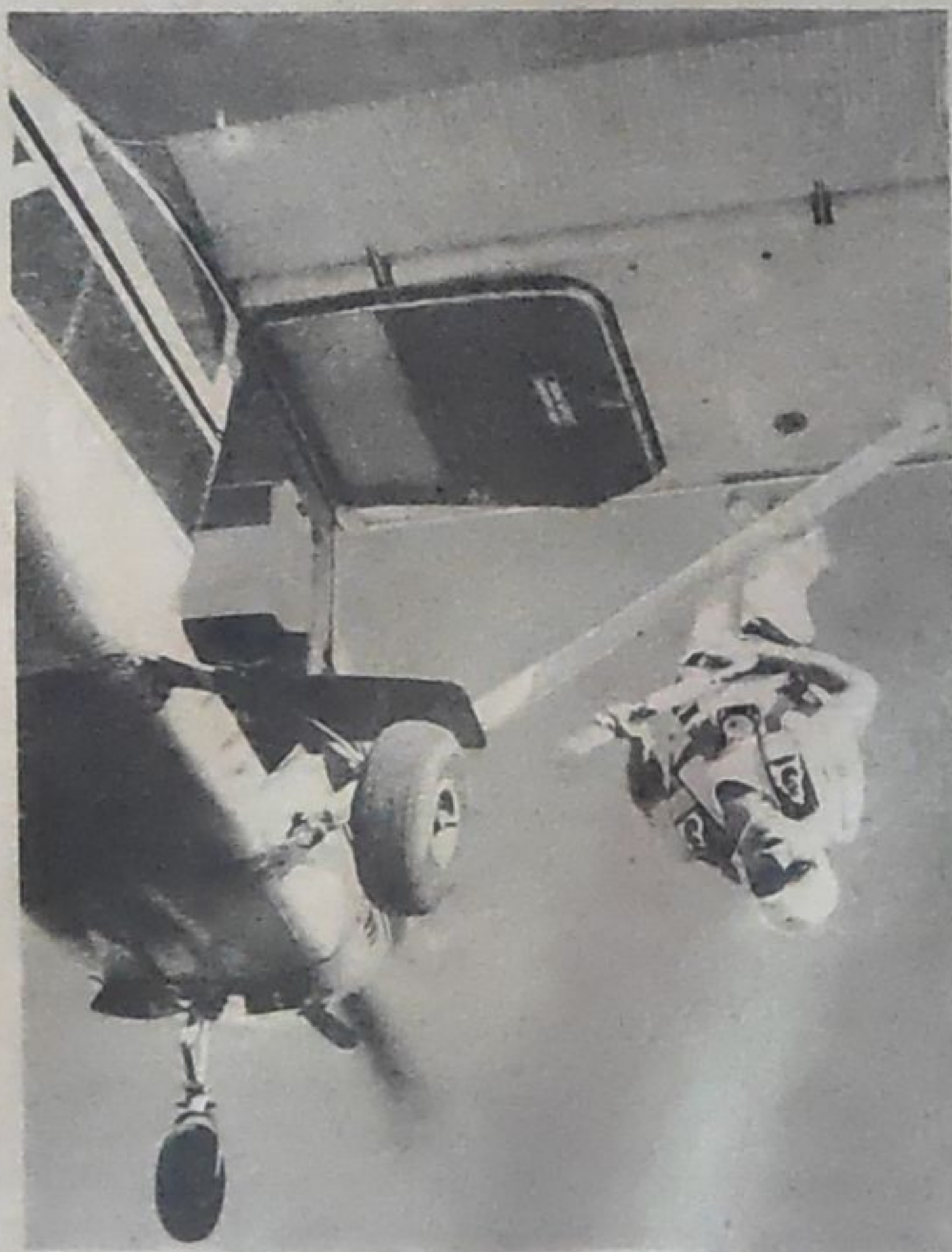

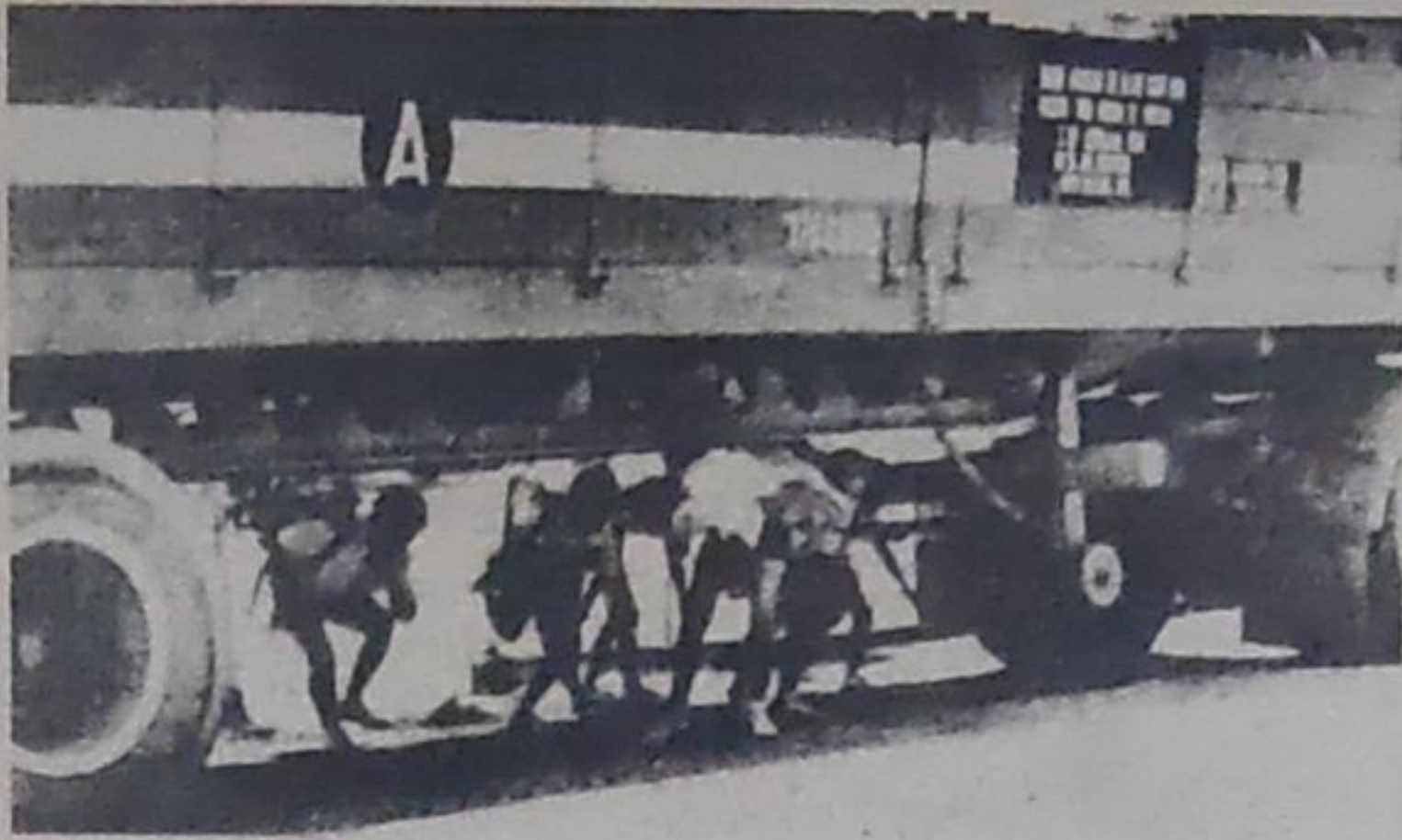
เขาห้อยโหนร้องเพลงกลาง

อากาศ

เพลง "มาบินกับฉันสิ" (Come Fly With me) คือเพลงที่ จอห์น คอปลิน ทั้งร้องทั้งเล่นกีตาร์ ขณะห้อยโหนอยู่บนราวเครื่องบิน ขณะที่เครื่องบินเหนือพื้นดิน 2 ไมล์!

แต่ถ้าเท้าของเขาเกี่ยวไม่แน่น เขาคงต้องเปลี่ยนเพลงร้องใหม่เป็นเพลง "ช่วยด้วย ผมจะตกแล้ว" (Please Help me, I'm Falling) โชคดีที่คอปลินมีร่มชูชีพผูกหลังไปด้วย ในขณะที่เขาห้อยโหนจากเครื่องบินเหนือเมืองซีกอร์วิลล์ รัฐเท็กซัส

ทางลัดไปโรงเรียน

เด็กนักเรียนทุกคนต้องเดินลัดใต้ท้องรถบรรทุกที่จอดอยู่แถวเดินไปโรงเรียน Ching Niew ทุกวัน นั่นเป็นเพราะพวกบรรทุกได้จอดข้างถนนยาวเหยียด และขวางประตูโรงเรียน

และนายปีเตอร์ แทน ชาวบ้านแถวนั้นให้เหตุผลว่า ทำไมเด็กนักเรียนต้องเดินลัดใต้ท้องรถ

“รถบรรทุกพวกนั้นจอดอยู่ที่นั่นเกือบจะทุกวัน ตั้งแต่ 8 โมงเช้าจนถึง 6 โมงเย็น พวกมันเป็นของบริษัทใน Jalan Berangan แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้จอดในถนน

“ดังนั้น พวกคนขับจึงจอดตามถนน Jalan Aur โดยไม่สนใจความปลอดภัยของเด็กนักเรียนเลย”

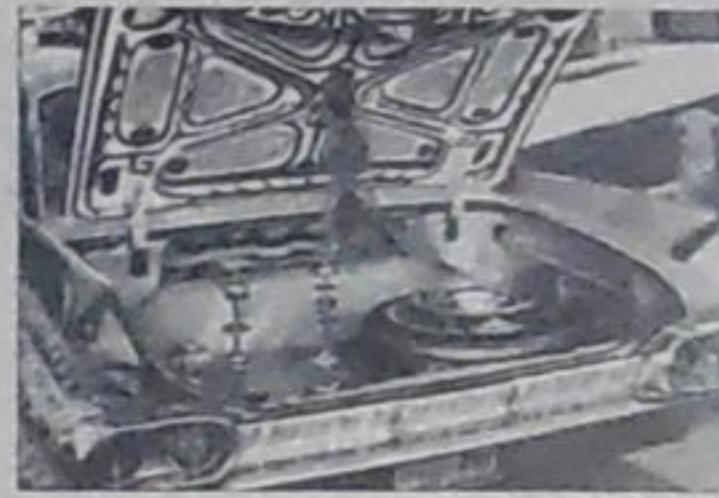
นายแทนพูดอีกว่า “พวกเขาน่าจะวางป้ายห้ามจอดไว้ใกล้ๆ ประตูโรงเรียน”

หมีน้อยสี่เผือก

เจน ดิอาโก : เกิดมาเป็นหมีน้อยสี่เผือก ก็เลย

กลายเป็นดาวรุ่งในสวนสัตว์แคลิฟอร์เนีย มันเป็นหมีน้อยสี่เผือก 1 ใน 2 ตัวที่มีอยู่ เจ้าหมีน้อยวัย 5 ขวบตัวนี้ อาศัยอยู่ในบราซิล

รถแข่งแฟนตาซี

ใครว่าไ้ก่จามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง ไม่สำคัญบ้าง คงไม่มี แต่เราก็เห็นมาากแล้ว ที่คนงามเพราะแต่ง คราวนี้ลองมาดูรถแข่งงาม เพราะแต่งกันบ้าง คนนิยมชมชอบกับศิลปะที่ดู ไม่ค่อยเป็นศิลปะที่พวกมิดชอบแต่งกันให้มัน แปลกตา ใครเห็นก็ต้องหยุดมองไปตามๆ กัน ว้อย่างนั้นแหละ การแต่งรถแข่งด้วยสีสันหลากหลาย ลวดลายหลากหลายชนิดนั้นกำลังได้รับความนิยมทั้งในอเมริกาและยุโรปขณะนี้ ยิ่งถ้าเป็นรถรุ่นเก่าปี '80 ด้วยละก็ เขาว่าแต่งแล้วเตะระเบิด อย่างที่เห็นในภาพนี้เป็นส่วนหนึ่งที่เขาทำกัน และไม่ใช่รถกระโจกๆ ด้วยนะครับ มีทั้งโรลส์รอยซ์ คาลิแลค บอร์เซ และก็รูด ไฟต์เตอร์ที่แต่งด้วยไฟดวงเล็กๆ ถึง 1,837 ดวง ดูแล้วก็เก๋ไปอีกแบบ งามหรือไม่ ต้องตัดสินใจเอง

สาวน้อยคนดัง

คาราสาว ออเครย์ แลนเดอร์ สวยและเจ๋งซึ่พอที่จะทำให้พระสีกเป็นแถวๆ

หมบตอนด และความสวยแบบมาริลีน มอนโร ทำให้เธอโด่งดังเป็นครั้งแรกจากบท แอปตัน ใน "Dallas" แล้วต่อมาเธอก็ได้มาแสดงในหนังเรื่องดัง "A Chorus Line" ของ เซอร์ ริชาร์ด แอทเทนบอโร

แก้กั้หุ่นดีได้

ชั่วโมงเรียน แอโรบิก สำหรับคนสูงอายุ ที่ศูนย์ Serangoon Gardens Community ซึ่งเปิดให้คนแก่ออกกำลังกายกันสนุกสนาน โดยมีครูสาวคอยฝึกให้ถูกคิษ์แก้ๆ ขยับแข้ง ขยับขา

2

เหมือนเป็นไปไปด้วยกันทั้งคู่ ต่างคนต่าง
นำลายเหนียวจนพูดไม่ออก ปฏิบัติการทาง
กายเริ่มต้น...

อย่างไม่ประสีประสาในเชิงโลกีย์เอาเสีย
เลย...

หนุ่มเลือดฉกรรจ์ ทหารนาวิกโยธินตัวสั้น
เหมือนเป็นไข่...ชายหนุ่มเยี่ยงศิระระแล้วกลับลง
จูบเก็บเป็นพวงของเด็กสาวฟอคใหญ่

ไม่มีการขัดขืน...ไร้ปฏิกิริยา
เพราะเด็กสาวกำลังตัวสั่นริกๆ เหมือนไข่
จับเข้านั่น

ต่างคนต่างไม่คอย...และครั้งนี้เป็นครั้งแรก
เลือกนาวิกโยธินระดูไปด้วยไฟเผาหน้า
ชายหนุ่มได้ใจ จากแก้มซ้ายเวียนไปแก้ม
ขวา จูบสลับคั่งฟอคอยู่อย่างนั้น

"พอแล้ว" เด็กสาวใช้ฝ่ามือคันหน้าหนุ่ม
ฉกรรจ์ไว้ "แก้มหนูชา้หมด"

"หอมจัง...แก้มหอม" พูดได้เท่านั้น ก็รวบ
ตัวเด็กสาวยกขึ้นเอามานั่งบนตักเสียคือๆ

ปฏิกิริยาได้กันของนางอ่อนกล่อนไหวได้
เหมือนจับไข่เค็มตัวโลๆ มาเสียดสีกับเนื้อ
อ่อน

แต่เด็กสาวก็ยังไร้รู้สึกนั้นแหละว่า...ไอ้
สิ่งที่มีกระดูกกระดูกได้เหมือนไข่เค็ม มันมี
ความหมายอะไร...

เสียงชายหนุ่มหายใจแรงๆ เนื้อตัวของ
เขาตื้นชันมากกว่าเดิม จนบางครั้งกระดูกออก
มาพริ้วๆ

คราวนี้เขาใช้จมูกแหลมๆ คมกลืนเนื้อ
สาวไปทั่วใบหน้างามๆ ของเด็กที่เป็นสาวเกิน
อายุ ละเลงจูบจนทั่วหน้า

สุดท้ายเขาปากไปชนปาก ซ่อคิดกันอยู่
อย่างนั้น

มันหนุ่มๆ เข้าไปในหัวใจเลยเชียวละ
หัวใจมันเต้นกระซิกกระซิกเหมือนรถไฟ

...อีจๆ หดๆ ได้
นั่งอ่อนผะหน้าออก ผ่อนลมหายใจออก
มาทางปาก

"ไม่เห็นคิดเลยที่ยุช เปียกน้ำลายหมด"
เสียงสั้นเครือของเด็กสาวไม่มีแล้ว น้ำเสียง
เข้มใสซู่ซ่า "ในหนังไม่เห็นเขาจูบกันยังอีก"

"จ้ะเอาใหม่" วัยหนุ่มเริ่มกล้าหาญ
"อย่าหุบปากนะ"

เด็กสาวหายหน้า นึกว่าสภาพในภาพ-
ยนตร์โรแมนติคที่เคยดูมา เคยอริบปากที่ละอะ
ทะเลไปด้วยลิปสติกน้อยๆ

ยุชยุชเคยอริบปากบ้าง แล้วประทับลง
ไปบนปากหาอวบอ้อมอย่างพอเหมาะพอเจาะ...

คราวนี้ดูคิม...เพราะธรรมชาติสอนให้
เองโดยอัตโนมัติ

จนเด็กสาวตัวเร้าไปทั้งร่าง...

พอดอนปากออกจากกัน เด็กสาวก็หลุด
ขึ้นยืนทันที หายใจแรงๆ คล้ายออกแรงวิ่งมา
เสียเต็มเหยียด

"กลับละที่ยุช...เดี๋ยวแม่เป็นห่วง"

ยังไม่ทันที่ยุชจะอำปากพูด เด็กสาวก็
วิ่งกลับสายคาไปเสียแล้ว

นางอ่อนวิ่งคิดมากกลางสนาม อินดูหนึ่ง
กลางแปลงข้าวไร่เขียว ใจมันไม่มีความสุขเสีย
แล้ว แหงะมองไปทางเวทีราวหนึ่ง เห็น
หนุ่มสาวๆ กำลังร่ายรำตามจังหวะเสียงกลอง
เสียงเพลงอย่างสนุกสนาน ไม่ทำให้ใจนึกอยาก
ที่จะเข้าไปร่วมสนุก อึ้งหนึ่งจะลุ่มบ่อจนแสน
เบื่อ...

ไม่มีอะไรคิดไว้...กลับไปที่บ้าน ผันถึง
เหตุการณ์ที่ผ่านมาสคร ร้อนๆ เมื่อสักครู่นี้ยัง
จะเข้าทำกว่า

คืนนั้นนางอ่อนของพ่อแม่หลับตาไม่ลง
เด็กสาวได้รู้รสชาติจากการกอดและจูบสัมผัส
ภายนอกทำให้เสียชานไปได้ทั้งกาย...

คิดไปตามประสาว่า อย่างนี้กระมังที่ทำให้
เพศหญิงมีลูกมีตัวไหลตามกันมาได้มากมาย...

ตั้งแต่เติบโตเป็นสาวเกินอายุ เนื้อสอง
ก้อนบนหน้าอกมีขนาดใหญ่ผิดปกติ พ่อกับแม่
จัดห้องส่วนตัวให้อยู่ใหม่ กว้างขวางและ
สุขสบายพอควร...

มีเตียงนอน...โต๊ะเครื่องแป้ง...ตู้ใส่เสื้อผ้า
แถมยังมีราวเหล็กชนิดเคลื่อนที่ได้ตั้งเอาไว้
มุมห้อง สำหรับแขวนชั้นในทั้งที่ใส่แล้วและยัง
ไม่ได้ใส่

เด็กสาวนอนฝันตามอยู่บนที่นอน ใจ
เต้นไม่เป็นสำ เนื้อตัวเกร็งไปหมดด้วยความรู้
สึกประหลาดพิศดาร

หล่อนก้าวลงมาจากเตียง ยังสวมเสื้อผ้า
ชุดเดิมที่ใส่ไปเที่ยวงานโรงเรียน...เสื้อยัด
สีแดงกางเกงผ้ายัดสีน้ำเงิน...

ไปยืนที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งตัวเดียว
มีกระจกเงาบานใหญ่มองเห็นได้ครึ่งตัวจนถึง
เอว...

เด็กสาวอดเสื้อยัดออกมาทางศีรษะ
เหยียดผลงไปลงตะกร้าสำหรับใส่ผ้าซักเข้าพอดิ
หล่อนไม่ได้สวมเสื้อชั้นใน ทั้งที่ผู้เป็น

มารดาเตือนเหลือเกินว่า โตเป็นสาวแล้วนะ
รู้จักใส่เสื้อชั้นในบ้าง

แต่หล่อนไม่สนใจยัดมัน ใส่เข้าไปแล้ว
คันคะเยอ จนต้องถอดออกทิ้งทุกทีไป

ทุกวันนี้...เด็กสาวจึงไม่ใส่เสื้อชั้นใน...
เสื้อยัดสีแดงถูกปลดเปลื้องออกไปแล้ว
เนื้อสองก้อนชูชันผุดออกมาให้เห็นใน
กระจก...

หล่อนสงสัยว่า เนื้อสองก้อนนี้ ทำไมจึงมี
เฉพาะผู้หญิง ทำไมพี่ชายของหล่อนซึ่งเป็นผู้
ชายจึงไม่มี...

หน้าอกของพี่ชายแบนเรียบ...มีตุ่มสอง
ตุ่มอยู่บนหน้าอกนั้นด้วย แต่ตุ่มเล็กนิดเดียว
ของหล่อนตื้นใหญ่กว่า มีสีแดงเด่นน้อย
และค่อนข้างคล้ำ เพราะเด็กสาวมีผิวสีคล้ำไป
ถึงกับดำจนจัด เนื้อสองก้อนที่ติดกับทรวงอก
มีสีขาวกว่าผิวกายเล็กน้อย...

หล่อนตรงเอามือจับดู...หนุ่มๆ แต่แข็ง

และเนื้อแน่น มือใหญ่ๆ ของหล่อนยังทำไม่มิด
ลองเอามือจับขยำดู พร้อมกับจับตุ่มตรงปลาย
เนื้อก้อน...

ถึงกับสะดุ้งเสือก...จนถูกเกรียวซู่ซ่า
ไปทั้งตัว

มันมีรสชาติอย่างนี้ เป็นความเสียวที่เป็น
ความสุข หล่อนจะต้องให้ชู้ชายคนรัก
ทดลองจับเนื้อสองก้อนนี้ดูบ้าง...

ลูทีรีว่า...มันจะสะดุ้งจนชู้ถูกเกรียว...
เสียวซู่ซ่าไปทั้งตัวเหมือนกับหล่อนจับตัวเอง
หรือไม่...

จามจุรีหัวกระเป้านักเรียนสีด้า เดินไปโรง
เรียนอย่างเอื่อยๆ แม้จะเป็นเด็กสาวจอมชน
คนแก่น การเรียนไม่เคยเสีย

ทุกครั้งที่มีการสอบ...ไม่ว่าจะเป็น
สอบกลางปีหรือสอบไล่ เด็กสาวมักจะได้
ตำแหน่งดีๆ ในการสอบเสมอมา

ยังไม่ทันถึงประตูโรงเรียน เพียงเข้า
เขตรั้วหล่อนก็ได้เห็นชู้ชู้ยืนอยู่ใต้เงาไม้ใหญ่
มองมาที่หล่อนก่อนแล้ว

เขาปรายเข้ามาทันทีที่ได้พบหน้า

"ไปเที่ยวในเมืองกันมั๊ย...จะพาไปกิน
อาหารกัศดาการ"

อาหารกัศดาการ...เป็นยังงี้ เด็กสาวไม่
เคยลิ้มรส นึกในใจว่ามันคงเป็นอาหารชนิด
หนึ่ง ที่มีชื่อเสียงเรียกว่ากัศดาการก็ได้ ทั้งที่เคย
เข้าไปในเมืองกับผู้ใหญ่กำเนียบบ่อยๆ...

อย่างดีก็พาไปรับประทานอาหารร้านดูหา
เดียว ที่มีอาหารสารพัดอย่าง มีหม้อแกงคั่ง
เรียงรายบนโต๊ะตั้งหลายใบ

"อาหารกัศดาการเป็นยังงี้" เด็กสาว
ถามอย่างสงสัย นัยน์ตาเจ้าชู้ตลกแตก "ยังไม่
เคยกินเลย"

"เหอะน่า...ไปกินแล้วรู้เอง...อ้อ...เ.
แพ่ง" เขายึดคอกอย่างหยิ่งๆ "แต่เรื่องเล็ก วัน
นี้ที่มีเงิน...ไปนะฮ่อน"

หล่อนกับลงมองตัวเองสวมเสื้อผ้าชุดนักเรียน
ยังมีกระเป๋านักเรียนเป็นหลักฐานพ้องตัว
เองอยู่ทนโท่...

ตัวของเขาละ...วันนี้ไม่ได้สวมเครื่องแบบ
ทหาร เขาสวมเสื้อยัดสีฟ้า กางเกงสีเทาแก่
รองเท้าที่ไม่ใช่ไอ้โอ๊บ...เป็นรองเท้าหนังธรรมดา
สีน้ำตาลขัดสียเป็นเงาปลาย

แต่หล่อนสวมรองเท้าผ้าใบ

เขามองตามสายตาของเด็กสาวที่สำรวจ
ตัวเองก็เข้าใจได้โดยตลอด

"ไม่เป็นไรนะ..." เขาปลอบ "ที่มีเพื่อน
อยู่ในเมือง พอไปถึงขออิมห้องมันชั่วคราว...
ที่จะไปซื้อเสื้อผ้าที่ตลาดมาให้เปลี่ยน เอาชุดนักเรียน
ฝากเพื่อนไว้ จากบ้านมาก็ใส่ชุดนักเรียน
อย่างเดิม...ตกลงนะ จะพาไปดูหนังรอมภายใน
เมืองด้วย หนึ่งไปพบเสียดายนะ"

ฟังอย่างนี้แล้ว...เดินไม่ยาก เด็ก
สาวดกสงหนัก กิดเคล็ดไปถึงเมื่อคืนนี้ว่า
อยากให้เขาทำอะไรหล่อนบ้าง

ใจมันโศกแล่นไปถึงตัวเมืองในจังหวัด
แล้ว

วันนี้ต้องยอม...หาประตูโรงเรียนไม่เจอ
สักวัน

11

“ม๊ะในเจ้านาย!”

พอเห็น รณ ราชันย์ ใช้มือทั้งสองจับไหล่ ยอดเข็ม และตลอดจนอากัปกริยาท่าทีมอง เห็นก็คล้ายๆ กับจะมีการข่มขู่ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋ อยู่ในที ชายฉกรรจ์หน้าเหลี่ยมหนึ่งคนสองคนที่ เพิ่งจะเดินขึ้นมาที่เยื้องปากถ้ำยอดเข็มโดย ยกย่องเป็นเจ้านายไปพร้อมเสร็จ

“พี่ธ...พี่ธเค้าเข้าใจผิดเรื่องน้องสาว ของผม...”

ยอดเข็มละล้าละลักบอกมือปืนของเสีย อบรมที่ตัวเองอ้างกับรณว่าเป็นคนชั่วรูดของ คุณพ่อ สักหน่อยและทำทางคล้ายความวิดกกังวล ลงอย่างทันตาเห็น

เพียงคำพูดที่เป็นนัยๆ ของไอ้หนุ่มหุ่น จิกโก๋มันก็ทำให้ชายฉกรรจ์ทั้ง 2 คนรู้สึก วิตุนาตาว่า ขณะนี้ผู้หญิงอันเป็นสินค้า ของเจ้านายตัวเองที่ถูกส่งมาให้เสียอำนวย กังกันกำลังถูก “นักเลงดี” เข้ามาข่มขู่หรือ มีแผนที่จะ “ชิงตัว” ไปเข้าแล้ว

“เฮ้ย! ลือเป็นใครวะ?”

เมื่อเห็นว่านักเลงดีคนดังกล่าวมีเพียง คนเดียว แต่ก็ยังคงยืนหันหลังให้ตัวเอง ชายหน้าเหลี่ยมคนเดิมก็ตะคอกถามออกมาด้วย ท่าทางจุกจิก พร้อมๆ กับมือขวาจะป่วน เข้าไปไต่ชายเสื้อขาวๆ พยายามจะคว้าเอาไว้ โดยมีตัวจิกโก๋ออกมา อันแสดงให้เห็นว่าขณะนี้ ยอดเข็มของบุรุษดังกล่าวได้กระชับอาวุธ ซึ่งพกซ่อนอยู่กับซอกเอวเอาไว้ในสภาพพร้อม ที่จะชิงออกมาได้ทุกขณะ

เป็นที่น่าสนใจว่าตลอดเวลาของดวลร้าย บนจอเงินมิได้หันหลังกลับไปมองดูชายหน้า

เหลี่ยมทั้งสองคนแม้แต่น้อยนิด แต่รณก็มอง เห็นการเคลื่อนไหวของบุรุษทั้ง 2 คนจาก กระกระจ่างบานเล็กที่ติดตั้งอยู่บนผนังห้องได้ อย่างถนัดคน

พอเห็นลักษณะท่าทางที่แสดงออกถึง ความเป็นนักเลงของชายหน้าเหลี่ยมซึ่งเพิ่งจะ ปรากฏตัวขึ้นมา ยอดเข็มรายบนจอเงินก็ออก แรงหมุนร่างไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋กลับมายืนแทนที่ ตำแหน่งของตัวเอง และพร้อมๆ กับเข็นร่าง ยอดเข็มพุ่งเข้าชนชายหน้าเหลี่ยมทันที

“เฮ้ย!...”

เส้นเอวบุรุษหน้าเหลี่ยมต้องอุทานออกมา ด้วยความตกใจ และพร้อมๆ กับเบี่ยงตัวหลบ แต่ก็ไม่ทันการฉะแล้ว เพราะเป็นระยะ กระชั้นชิดสุดที่จะหลบได้ทัน จึงถูกร่างไอ้หนุ่ม หุ่นจิกโก๋ชนเต็มแรงจนกระเด็นไปชนกับผนัง ห้องเสียงดังสนั่น

“โครม!”

มันเป็นการเปิดฉากการต่อสู้อันรวดเร็ว อย่างชนิดที่บุรุษทั้ง 2 มิได้รู้ตัวแม้แต่น้อยนิด และหลังจากจับร่างยอดเข็มพุ่งเข้าชนมือปืน ของเสียมรจนเสียหลักเซแซะๆ เข้าปะทะกับ ผนังห้อง รณ ราชันย์ ก็กระชากไอ้หนุ่มหุ่น จิกโก๋มาทางด้านขวามือที่สมัครพรรคพวก ของเจ้ามือปืนอีกคนซึ่งกำลังยืนตะลึงอ้าปาก ก้าง

แรงกระชากทำให้ร่างของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋ หมุนคว้างเข้าชนร่างมือปืนอีกคน แรงปะทะ ทำให้เจ้ามือปืนคนดังกล่าวเซหลุดๆ เข้าไป ชนเก้าอี้รับแขก แล้วเสียหลักเอียงว้างลงใน ลักษณะนอนคว่ำพาดกับเบาะเก้าอี้

แทบจะเป็นในจังหวะเดียวกันนั้น รณ ราชันย์ ก็ออกแรงตีก่อร่างยอดเข็มพุ่งเข้า ไปชนเก้าอี้รับแขก แล้วปล่อยมือที่จับไหล่

ทั้งสองข้าง ร่างของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋จึงล้ม ทับลงไปบนร่างของเจ้ามือปืนอีกคน

จากนั้น รณ ราชันย์ ก็อาศัยความรวดเร็ว พุ่งตัวเข้าหาร่างมือปืนคนแรกที่กำลังคาติ คาเหล็กทรงกายถูกขึ้นมา และโดยไม่พูด พยายามจะผลักตัวร้ายจากจอเงินที่สะบัดคืบ ขว้างเข้าใส่ใบหน้าของเจ้ามือปืนคนดังกล่าว อย่างชนิดสุดแรงเกิด

“พลก!”

เสียงดังสนั่นเหมือนกับกลองเพล เมื่อ แข็งขวานอันหนักอึ้งปาดสะท้านกระเบื้องประเคน เข้าไปที่แผ่นหน้าอก แรงปะทะทำให้ร่างที่ กำลังยังโง้งงอกระดอนเข้าไปติดผนังแล้ว รูดลงไปในอนเียงว้างกับพื้นอีกครั้ง

แทบไม่ต้องคิดตามดูผลการเตะของ ตัวเอง หรือเสียเวลา “ซ้ำ” อีกครั้ง หลังจาก ประเคนแข้งขวานเข้าใส่หน้าอกจนร่างของบุรุษ ดังกล่าวเอียงว้างลงไปกับพื้น รณ ราชันย์ ก็หมุนตัวกลับด้วยความไวประจวบเจก แล้ว พุ่งเข้าไปกระชากร่างไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋ที่กำลัง คืบขลุกขลักอยู่บนร่างของมือปืนอีกคนถูกขึ้น ยืน พยายามจะผลักตัวร้ายจากจอเงินที่สะบัดคืบ ขว้างเข้าใส่ใบหน้าของเจ้ามือปืนคนดังกล่าว อย่างชนิดสุดแรงเกิด

“ปิก”

มีเสียงดังหนักๆ แล้วขาทั้งสองข้างของ ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก๋ก็ถอยเขยว ร่างที่เพิ่งจะถูก กระชากหัวเข้ามาท่าที่เหมือนกับจะเอียงว้าง ลงไปตามเดิม รณ ราชันย์ จึงออกแรงเข็นตัว เอาไว้ แล้วผลักเซหลุดๆ เข้าไปหาผนังห้อง ที่มีร่างของมือปืนอีกคนซึ่งเพิ่งจะโดนตัวถ่วง ประเคนด้วยแข้งนอนอยู่นั้น แล้วเสียหลักถ่มตัว ลงนอนทับอยู่บนร่างเจียบสนิทไปทั้งสองคน

“ไอ้สัตว์! คราวนี้มันจะถูกก็เหลือตัวต่อตัว! มันจะถูกขึ้นมาเอง รีวจะให้อู๋ใช้คืนร้อนมัน

ขึ้นมา”

ในขณะที่ก้าวพรวดไปยืนก้ำอู๋บนร่าง ของมือปืนอีกคนที่เพิ่งจะพลัดตัวจากการนอน กว่าขึ้นมางออยู่บนเก้าอี้ ยอดเข็มรายบนจอเงิน ซึ่งมีกวดลายการต่อสู้นอกจอไม่ยิ่งหย่อนไป กว่ากันก็ตะคอกใส่หน้ามือปืนคนดังกล่าวด้วย น้ำเสียงเหี้ยมๆ

เสียงตะคอกของรณเรียกสติสัมปชัญญะ ของมือปืนกลับคืนมาเป็นของตัวเองในฉับพลัน มือขวาของมือปืนคนนั้นเข้าไปที่ซอกเอว แต่ ก็ไม่เร็วไปกว่า รณ ราชันย์ ที่จ้องสายตามองดู อากัปกริยาทุกอิริยาบถของนัยอย่างชนิดคา ไม่กะพริบตาแล้ว

ยอดเข็มรายบนจอเงินก็ก้าวกระโดด โครมลงไปบนมือของเจ้ามือปืนอย่างชนิด สุดแรงเกิดแล้วด้วยเสียงเรงๆ เต้นเอาเจ้ามือปืน ผู้กระหึ่มถึงกับคาเหลือกด้วยความตกใจเสียด จนกระทั่งร้องไม่ออก

“ไอ้สัตว์! เพื่อนมึงอีกคนเจ็บตัวก็เพราะ เลือกจะชักปืนออกมาชิงกู...”

รณ ราชันย์ ตะคอกใส่หน้ามือปืนผู้กระหึ่ม ร้ายพาดจะปมมือลงไปดึงปืนจากซอกเอว ของมันมาถือเอาไว้ แล้วเขยิบคืบหันเกือกขึ้น ไปเหยียบหน้าอกของเจ้ามือปืนคนดังกล่าว ปากก็คำรามออกมาด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว

“กูให้อู๋ก็! กูจะไม่ฆ่ามึง! เพราะมึงไม่ รู้จักกู! แต่กูจะส่งสอนให้มึงรู้จัก กูที! ถูชั้ย เจ้าพ่อสระบุรีว่าไม่ใช่คนเลงกระเจอกๆ ที่มึง จะมาตีรุ่นเท่า”

หลังจากพูดในทำนองแนะนำชื่อเสียง เรียงนามอันแท้จริงของตัวเองให้นักเลงระดับ ปลายแถวทราบ รณ ราชันย์ หรืออีกนัยหนึ่ง ฤทธิ์ ลือชัย สุภาพบุรุษนักเลงสายเลือดปาทาน ของจังหวัดสระบุรี ผู้ซึ่งหันมาเอาดีทางคารา ภายหลังก็หวนกลับมาเป็นลงไปตามริมฝีปากของ มือปืนระดับหางแถวด้วยสีหน้าเสะขี้น

มีเสียงดังหนักๆ เมื่อคืบปืนกระแทกกับ ริมฝีปากของเจ้ามือปืนผู้กระหึ่มร้าย แรงคืบ ทำให้ริมฝีปากแตกแหว่ ฟันหน้าไม่น้อยกว่า 4-5 ซี่หักร่วงกระเด็นจากเหงือก ถือคติหลัก ออกมาแดงฉานอย่างทันตาเห็น โดยมีเสียง ร้องด้วยความตกใจของแก้วหรือ เพ็ญพักตร์ สิริชัย ที่เพิ่งจะเดินออกจากห้องดังลั่นอยู่ทาง ด้านซ้ายมือ

“ตายแล้ว! พี่ธ...อย่า...อย่าทำ...อู๋!... พี่ขอเป็นอะไรคะ?”

ยอดเข็มรายบนจอเงินก็หันขวับไปมองเด็กสาว พร้อมๆ กับละล้าละลักพูดด้วยสอมนที่เต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่ห์หรือแปด

“คุณแก้ว! ขณะนี้ตำรวจมารออยู่ที่ห้องพัก ผม! ตำรวจจะมาจับพวกแมงดาและพวกมือปืน 3 คนนี้ คุณแก้ว! พวกนี้ต้องตายจากเหนือ เพื่อเอามาขายตัวให้กับเสียอำนวย! หนีเร็ว!”

หลังจากพูดจบ รณ ราชันย์ หรือในชื่อจริง ว่า “ฤทธิ์ ลือชัย” ก็หวนกลับมาเป็นร่างลงไปตาม กรามของเจ้ามือปืนผู้กระหึ่มร้ายเสียงดังสนั่น ร่างที่กำลังบิดตัวด้วยความเจ็บปวดจากการ โคนและฟันหน้าออกทั้งแฉกก็คืนพราวๆ เหมือนกับปลาโดนทุบหัว แล้วอืดใจโหลๆ ต่อมาก็แน่นิ่งไม่ไหวดิ้ง

อ่านต่อหน้า 40

พุธ โพงพาง

นอกหน้า

27

“สะแอ้ม”
เสียงคนๆ นั้นกระแอมเบาๆ ทำให้ทุกคนหันมอง
แล้วทุกคนก็ได้เห็นเจ้าของเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน
เขาคือนั่น เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี รูปร่างทะมัดทะเมาะล่ำสัน สูงตัวดำขาวดูเหมือนจะไล่ตีกันกับ เซนทร์ ชิงชัย
เมื่อทุกคนมอง เขาคือนั่นก็ยิ้ม
“กำลังเล่นอะไรกันหรือคะ”
น้ำเสียงที่ถามฟังดูเนิบนาบชวนนิลกวนหูคนฟัง
วังกัถกรรณดังกรูม
“มีงเป็นใคร”
เขาคือนั่นยิ้มอีก
“คนแม่พี่ คนแหงๆ เลย”
“ไอ้สัตว์!”
ไวคำอย่างเคยปาก นึกอยากฉีกหน้าอ้มกวนดินนั้นให้เป็นผุยผง
เขาคือนั่นมองไวแวบ ก่อนหันไปทางวังที่ ยังจับรำไพออยู่
“น้องปล่อยผู้หญิงก่อนสิจ๊ะ พี่ดูแล้วรู้สึก ว่าผู้หญิงเขาจะรำคาญอ้อมแขนน้องเต็มทีแล้ว”
“มีงเลือกอะไร”
วังถลึงตาเข้าใส่
คนแปลกหน้าอ้ม
“ฉันไม่ชอบเห็นใครจ้องใจใคร โดยเฉพาะ การจ้องใจผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งน่ารักอย่างเธอคน นี้ด้วยแล้ว ฉันยังไม่ชอบใหญ่”
วังปล่อยรำไพอทันที
“ผู้หญิงคนนี้เป็นแม่มีงหรือ”
เขาคือนั่นยิ้มเหมือนเดิม
“ถ้าผู้หญิงคนนี้เป็นแม่ฉันจริงๆ ป่านนี้เธังไม่มีโอกาสได้มาขึ้นคอกอย่างนี้หรอก - เพราะเธังมีหน้าที่ต้องไปรายงานตัวกับขมบาลแล้ว”

“มีงแม่มีง”
วังปราดเข้าหา
เขาคือนั่นยิ้มใหญ่
“แม่หรือแม่ฉันก็ไมรู้ แต่ระดับอย่างนี้ ออย่ามาตีเทียบรุ่นคิดกว่า”
“งั้นก็เจอนะซี”
ขาค้าววังชกเปรี้ยง โดยไม่ดูเหินหาคู่ได้ มันถือคติว่า
ลงมือก่อนได้เปรียบ
แต่คราวนี้คิดนึกกลับเป็นหมัน เมื่อมันชกออกไปโดนอากาศที่ว่างเปล่าเข้าเต็มเป่า
พอชกถูกลม แก้วหูคนชกก็ปลิ้นปล่นเปรียะ
เมื่อหลังมือของคนทีหลบเวบๆ ฟ้าคกลับมา กระแทกเข้ากอกหูมันเสียงดังลั่นไปทั้งร้าน
ฉาด!
ร่างของวังหว่า ทูตสวนหันตาเห็น
จังหวะนั้นดินของกรรณรูปหล่อ ก็ดังเปรี้ยง
เข้าให้อีกทีที่ส่งร่างวังกระดอนกลับไปกองอยู่ แทะเท้าวัง
ไว ร้องว่ากอย่างสุดกลั่น
“ไอ้สัตว์ มีงอย่าอยู่เลย!”
แล้วนักเลงปิ้งก็ตั้งอาวุธคู่กายที่แสนถนัด ออกมา
ไว ควักปืนเร็วมาก แต่กระนั้นก็ยังมิสิ่งที่ เร็วกว่า นั่นก็คือขวดโซดาที่ปลิวหวิวไปกระ-
แทกหน้าผากไวอย่างจัง จนผงะล้มคว่ำป็นหลุดจากมือ
คราวนี้ก็ถึงบทบาทวัง
พี่ใหญ่ตระกูลบุตรกร กระลั่นเสียงร่อน เล็บออกจากที่ซ่อนเร็วชนิดดูแทบไม่ทัน ก่อน เขียวปีกหมาขบักกระเดือกคนแปลกหน้าให้ แดอัน
แต่คนแปลกหน้ายังกะมีพรายกระซิบ เพราะเพียงเสี้ยววินาทีที่คนมีคขาวป้อบวังเข้า หากอหอยเขาอย่างแม่นยำ เขาก็ก้มตัวหลบได้ อย่างทันท่วงที ปล่อยให้เงาเสื้อซ่อนลับล่กับวัง ไม่ปักปิกอยู่กันสา ล้มค้ำไปมาอย่างน่ากลัว
คนแปลกหน้าหันเข้าหาวังทันที

“ลอบกัหรือเพื่อน”
วังยังไม่ทันอัปปากลอบ สิ่งทีเรียกว่าคิน ของคนแปลกหน้าก็มีอันถึงตัวเสียก่อน
มันหวดเข้าปากอึงดังปัง!
วังชลตาออกมาทางนอกร้าน โดยมีเจ้า ของคินคามลิดออกมา
แล้วเสียงสะท้านทรวงก็ดังขึ้นอีก
พับ!
วังหัวหมุน เมื่อเจตนาเข้าที่เดิม
แล้วก็ตีเดิม
แล้วก็ตีเดิม
พับ!
พับ!
มันเป็นการเตะอย่างแม่นยำ และรวดเร็ว ชนิดที่เรียกว่ามวระดับแชมป์แชมป์เตะ ไม่ได้ก็แล้วกัน
โดนบรรเลงตื้นเข้าไม่กี่ฉาด วังพี่ใหญ่แห่ง สมญาบุตรกรก็ทำท่าจะสลาม
และเขาคงจะวางวายแป้ ถ้าหากพี่ใหญ่ โดจะไม่มาถึงเสียก่อน
“เฮ้ยหุด...”
พี่ใหญ่โผล่มาด ก่อนเดินสาธยายเข้าหา คนแปลกหน้าและพอลถึงก็ตะคอกเสียงถาม
“มีงเรื่องอะไรกัน ทำไมพวกเธังถึงได้ ชอบก่อเรื่องกันนักวะ”
คนแปลกหน้าอ้อมอ้ม
“ฉันไม่ได้ก่อเรื่องหรือจะ ไอ้สามคนนี่ต่างหาก”
พี่ใหญ่โดนองสามที่น้องบุตรกร ก็ได้เห็น แล้วละคนสะบักสะบอมคามาๆ กับ
แล้วพี่ใหญ่ก็ให้คิด
ไอ้หนุ่มแปลกหน้าคนนี้มีแม่เป็นใคร และทำไมมีฝีมือถึงได้ร้ายกาจขนาดดบรัศมีสาม บุตรกรได้ด้วยมือเปล่า
คนอย่างนี้จึงที่เราต้องการ
เมื่อเกิดความพอใจ เสียงของพี่ใหญ่โดก็ อ่อนลง
“มันเรื่องอะไรกัน ลอบกัให้ฉันฟังซิ”

คนแปลกหน้าหันไปทางรำไพอพร้อมอ้อม
“เรื่องนี้ฉันก็จริงมันไม่เกี่ยวกับฉันหรอก แต่ที่ฉันทนเห็นน้องสาวคนนี้อุ้มรังเกไม่ได้นั้นก็เลยต้องเข้ามาเกี่ยวข้อง เรื่องมันก็แค่นี้เอง”
พี่ใหญ่โผล่หันไปทางรำไพอ แล้ววางท่าทางคลอน้ำเสียงให้ขึงขัง
“เรื่องมันเป็นยังไง เล่าให้ฉันฟังซิ”
รำไพอองสามบุตรกรอย่างกลัวยังคง ก่อนเล่าทุกอย่างออกมาโดยไม่เกรงใจใคร
“ไอ้หมาสามตัวนี่มันพาล มันหาเรื่องมา ฟังร้านฉัน ดีแล้วที่มันถูกที่คนนั้นกระตือรือรือ”
พี่ใหญ่โผล่หน้า แต่รำไพอไม่สน
“เรื่องนี้พี่ใหญ่ต้องจัดการให้ฉันนะ ค่าเสีย หายต่างๆ ที่ฉันไม่ยอมหรอก”
“เอ็งอย่าเพิ่งไว้วางใจรำไพอ”
โอดจืดจืด
“เรื่องนี้มันเป็นเรื่องกฎหมาย ปุบปับจะ ให้พ่อฉันตัดสินเลยไม่ได้หรอก”
“ไม่ได้ยังไง ก็เห็นอยู่หน้าตาว่าฉันเป็น ฝ่ายเสียหาย”
“เรื่องมันอาจจะเกิดเพราะการวิวาทก็ได้ พ่อฉันต้องหาความจริงก่อน”
“ความจริงอะไรกัน ก็พูดมาตรงๆ ไม่ได้ หรือว่าจะช่วยกันมันจะได้หมดเรื่องหมดราวไป”
“เอ็งพูดให้ฉันฟังรำไพอ”
เสียงพี่ใหญ่โอดจืดจืดอย่างไม่สมอารมณ์ รำไพอเจ็ดหน้าไม่หวั่นไหว
“พูดสิหรือพูดชั่วฉันไม่รู้ แต่ฉันจำต้องพูด เพื่อหาความจริงมาให้ตัวเอง”
“ก็ข้ากำลังจะหาความจริงเหมือนกันเอ็งอยู่ แล้ว”
“ถ้าจะให้ความจริง พี่ใหญ่ก็ต้องให้ ไอ้สามตัวนี้จ่ายค่าเสียหายให้กับฉัน”
“ข้าจะไปบังคับเขาได้ยังไง เรื่องนี้มันต้อง พ้องร้องกันถึงชั้นศาล”
รำไพอเอียงคอ
“พี่ใหญ่ถ้ารับปากกับฉันด้วยนะ ว่าจะลาก ไอ้สามตัวนี้ไปขึ้นศาล”
พี่ใหญ่พิศหน้าขึ้น
“เอ็งพูดอย่างนี้ก็เหมือนกับจะหาเรื่องข้านี้หว่า”
“ฉันไม่ได้หาเรื่อง แต่ฉันพูดตามความเป็นจริง”
“ความเป็นจริงอะไรของเอ็ง”
รำไพอสะบัดหน้า
“พี่ใหญ่ไม่มีอำนาจกับออกมาตรงๆ คิดว่า หรือจะให้ฉันคิดว่าไอ้สามคนนี้เป็นคนของพี่ ใหญ่ก็ลำบาก”
“เอ็งอย่ามาหาเรื่องพ่อข้านะ”
โอดคำออกมาประจันหน้ารำไพอ
“เอ็งกับข้ายังงี้ๆ มันก็คนบ้านเดียวกัน ควรจะเกรงใจกันไว้บ้าง”
รำไพออ้อมอ้ม
“ถ้าเกรงใจแล้วฉันต้องเป็นฝ่ายเสียหาย ฉันไม่เกรงใจคิดกว่า”
“เอ็งพูดอย่างนี้ก็เหมือนกับว่าจะเลิกนับถือกัน”

หัวใจของชอยสาวอย่างฉันทาพรหาได้ หัวใจที่ค่อคำพูดของเจ้าแม่ไม่อยู่ในช่วง เวลาเช่นนั้น เธอหวังเพียงอย่างเดียว ขอให้ มีหยาดน้ำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อให้น้ำรอเข้า ไปในคอหอยของเธอที่แห้งผากแล้ว ความรู้ สึกของเธอในตอนนี้เหมือนมีเปลวไฟแห่ง ความร้อนแรงกำลังเผาผลาญบริเวณลำคอของ เธอให้หมดไหม้ มันมีทั้งแสงและเสียงจนบอก ไม่ถูก

“น้ำ...น้ำ...ข้าขอน้ำ...กรุณาข้าเดอะ... ข้าขอน้ำ”

เจ้าแม่ไม่ยอใช้หางความองเหี้ยมคหาม ไปที่ร่างของคนที่เธอเคยไว้น้ำใจเธอมากที่สุด มือทั้งสองข้างที่โผล่พ้นจากกรงเหล็กออกมา นั้นสั่นระริกไหว มันแห้งกรังราวกับมือของ ปีศาจร้าย

“นำมันเข้าไปในแดนเรลชชาย”

เสียงของเจ้าแม่ไม่ยอบอกถึงความเกลียด แค้น เมื่อไม่เห็นอาการหวาดผวของฝ่ายตรง ข้าง

นี่ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง เหมือนกัน เมื่อเราต้องการที่จะให้ฝ่ายตรง ข้างกลัว แล้วมันไม่กลัว คนที่เจ็บแค้นมากที่สุด ก็คือตัวของเรานั่นเอง

สมุนสาวของขบวนการเจ้าแม่ 2 คน เดินตรงเข้ามาเปิดกรงเหล็ก แล้วลากร่างของ สนิทภรณ์ออกจากห้องขังไปทันที

.....
ดินแดนที่เป็นแหล่งสุดท้ายของเจ้าแม่ นั้น มีลักษณะภาพเหมือนกับวังของเจ้าแม่ เกือบจะพร้อมมูลทุกประการ จะมีเพียงเรื่อง อาหารการกินเท่านั้นที่ด้อยกว่า การพัฒนาวัง แห่งนี้ของ “ก๊วง” อดทำให้เจ้าแม่แปลกใจไม่ได้ เธอไม่เคยนึกมาก่อนเหมือนกันว่า “ก๊วง” จะ สามารถทำได้ถึงเพียงนี้

สนิทภรณ์ถูกลากเข้าไปในดินแดนของ เรลชชาย ซึ่งถูกกักขังอยู่ในห้องลับ ซึ่ง โหฤโศทศสมควร แต่ความกว้างของมันแล้ว หากจะเปรียบเทียบกับจำนวนเรลชชายที่อยู่ ภายในห้อง มันดูแคบไปนิดนัก

เสียงหอบหายใจของบรรดาเรลชชายนั้น ดังพิศพาไปทั่วทั้งห้อง มันเป็นลักษณะของคน ที่กำลังแย่งชิงลมหายใจ ซึ่งมีอยู่เพียงน้อยนิด ภายในห้องแห่งนี้

ร่างเปลือยเปล่าของสนิทภรณ์ถูกจับเหวี่ยง เข้าไปภายในห้องอย่างไม่ปราณี เธอถึงตัว ลงนอนอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง ยังดีที่ก่อนหน้า จะถูกโยนเข้ามาในห้องขังแห่งนี้ เธอได้รับ น้ำดื่มมาบ้าง ไม่เช่นนั้น ป่านนี้อาจจะไม่มีลม หายใจแล้วออกมาจากจมูกของเธอก็ได้

หยาดน้ำที่เธอหอบเข้าไปในปากของเธอ นั้น หากมีความเมตตาปรานีต่อเธอไม่ มันเป็นการขี้ขลาดของเธอให้ได้พบกับความทุกข์ ทรมาณต่างหาก เปรียบเสมือนกับขุนหนูให้อ้วน เพื่อได้ราคาและน้ำหนัก

ประตูห้องยังถูกปิดด้วยโครงใหญ่ เสียงของ มันสะท้อนไปทั่วทั้งห้อง บรรดาเรลชชายทั้ง หลาย ซึ่งครั้งแรกต่างมองร่างนั้นด้วยความ

กฤษณะ

ละดัง พลิกหาขงเกอการดังกล่าว ดังลัวเข้า มาที่ร่างอันเปลือยเปล่าของสนิทภรณ์ทันที

เรลชสาวพลัดคว้นอนหงายลงกับพื้นห้อง ดวงตาของเธอเบิกโพลงด้วยความตกใจ เมื่อ แลไปที่ใดก็พบแต่ร่างอันกำยำของบรรดาบุรุษ ซึ่งรวมล้อมเธออยู่ แต่ละคนฉวยแวแห่งความ หื่นกระหายออกมาทางดวงตา มีบ้างบางคนถึง กับน้ำลายหยดย่อยลงที่คาง

“อย่า...อย่า...” สนิทภรณ์กรีดร้องออกมา ด้วยความสะพรึงกลัว “ช่วยด้วย...ช่วยด้วย... ช่วยข้าด้วย”

มีเสียงดังโครมใหญ่อีกครั้งหนึ่งดังขึ้นที่ เบื้องบน บรรดาเรลชชายทั้งหมดต่างแหงนหน้าขึ้น ไปมองแสงสว่างจากภายนอกสอดส่องเข้ามา ทางช่อง ซึ่งถูกเปิดกว้างออกมานั้น

ร่างของเจ้าแม่ไม่ยอขึ้นตระหง่านยามอยู่ที่ เบื้องบน พร้อมกับบรรดาสาวสวยซึ่งเป็นสมุน ของเธอ ทุกคนกำลังจ้องมองลงมาที่เบื้องล่าง เช่นเดียวกับเบื้องล่างที่จ้องมองไปที่เบื้องบน

“ช่วยข้าด้วย...เจ้าแม่ไม่ยอ...ข้าขอความ กรุณาช่วยข้าด้วย” สนิทภรณ์ยกมือขึ้นทั้งสอง มือเหมือนกำลังไขว่คว้าหาสวรรค์ที่จะประทาน ลงมาช่วยเหลือ ดวงตาและใบหน้าของเธอ ในตอนนี้มันบอกถึงแวแห่งความตระหนกมาก ที่สุด

มนุษย์ทุกคนก็เป็นเช่นนี้ ยามคับขันแล้วก็ มักจะคำนึงถึงชีวิตก่อนสิ่งอื่น ความกลัวหรือ นึกหวาดหวั่นประการอื่นนั้นมองดูเป็นเรื่องที่ไร้ ความหมาย แต่พอรู้ชีวิตนั้นผ่านพ้นจากความ ภัยมาได้ ก็ต้องคำนึงถึงสิ่งที่จะติดตามมาอีก มันเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะหาคะไรมาขวางกั้นมันได้

เจ้าแม่ไม่ยอรู้สึกสะใจขึ้นมาทันที เธอเผย ข้มออกมาอย่างน่ากลัว

“อ่า...อ่า...อ่า...” เสียงหัวเราะของเธอ นั้นก้องกังวานไปทั่วทั้งห้อง “สิ่งนี้คือสิ่งที่ ข้าขอประทานเป็นของขวัญแด่เรลชทุกคน” มีเสียงฮือฮาดังขึ้นจากปากของเหล่าบุรุษ ซึ่งอยู่ภายในห้องจนฟังไม่ได้ศัพท์ ทุกคนเปล่ง เสียงไชโยออกมาราวกับกำลังต้อนรับอาคันตุกะ ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

เรลชชายคนหนึ่งนั้นไม่ได้รอช้าอีกต่อไป มันรีบเข้ามาหาสนิทภรณ์พร้อมกับคว้าพุ่มพวง ที่สั้นไหววอบใหญ่ของเรลชสาวเข้ามาบีบ กระชับทันที

“อ่า...” มันส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่าง บ้าคลั่ง “ข้ารอเวลาเช่นนี้มานานแล้ว”

บรรดาเรลชชายอื่นๆ นั้นต่างรวมตัวไปที่ร่าง ของสนิทภรณ์ราวกับเธอเป็นอาหารอันโอชะ เกือบจะทุกตารางนิ้วบนเรือนร่างของเธอกลายเป็นที่ระบายความใคร่ของบรรดาเหล่าเรลชชาย ทั้งหลาย

“อ่า...วี๊ด...กรี๊ด...อ่า...อ่า...”

เธอส่งเสียงร้องออกมาอย่างโห่หวาน ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นบนเรือนร่างทำให้เธอ ปวดร้าวราวกับถูกมีดกรีดไปบนเนื้อหนัง

ขาทั้งสองข้างของเธอที่ถูกมือของชาย 2 คนจับยกขึ้นจากพื้นในลักษณะกางเกือบจะ 90 องศาเต็ม ชายคนหนึ่งวิ่งพรวดเข้ามาหา พร้อมกับสวนอาวุธแห่งกายเข้าไปยังเป้าหมาย ที่ลอยเด่นนั้นอย่างรวดเร็ว

“ว้าย...” เสียงของสนิทภรณ์ดังขึ้น เพราะ ขนาดของ... วุฒินั้นหาใช่ขนาดย่อยๆ ไม่ มันมี

ขนาดที่น่าหวาดหวั่นอย่างยิ่ง และการพุ่งสวน ทิ่มแทงเข้าไปในครั้งนี้นั้น มันไม่ได้ตรงจุดเสีย ที่เดียว แต่มันอัดผ่านซอกอกลิ้นเนื้อส่วนอื่นของ เธอจนเกิดความรู้สึกเจ็บปวด

เจ้าคนที่พุ่งเข้าไปก่อน ยังไม่ทันกระหน่ำ คาบที่ 2 ร่างของมันก็ถูกเหวี่ยงออกมาด้วยมือ ของอีกคนหนึ่ง แต่คนที่จับเหวี่ยงออกมานั้นก็ หาใช่คนที่สองที่พุ่งตามเข้าไปไม่ แต่มันยังมีอีก คนหนึ่ง ซึ่งพุ่งพรวดเข้าไปแทนที่โดยไม่ได้ บัญชีบันยังแบ่แค่น้อย

มันเป็นเกมการสมรสนที่แปลกพิสดาร มากที่สุดจนสุดจะพรรณนา คนหนึ่งเข้าและยัง ไม่ทันได้กระหน่ำซ้ำสอง อีกคนหนึ่งก็พุ่งเข้า มาแทนที่ วนเวียนเช่นนี้ไปเรื่อยๆ โดยมีเสียง หัวเราะคำรามที่ดังถึ้นไปทั่วทั้งห้อง

ร่างของสนิทภรณ์นั้นเหมือนเปลวเทียนที่ถูก ยกขึ้นแกว่งไกวไปมา มือเท้าของเธอที่ถูกขึง กางออกจากกัน ในขณะที่ทรวงอกของเธอนั้น ปรากฏรอยนิ้วมือที่แดงฉานของเหล่าบุรุษที่หีบ กันคนละคู่คนละขั้ว

ในจำนวนนี้นั้นยังมีอีกจำนวนนับร้อยคนที่ ไม่สามารถจะเข้าถึงตัวของสนิทภรณ์ พวกมัน ต่างจะเฝ้าแกล้มมองไปที่เบื้องหน้า

“อ่า...อ่า...อ่า...” เจ้าแม่ไม่ยอที่ยืนอยู่เหนือ ศิระของพวกมันนั้นเปล่งเสียงหัวเราะออกมา ราวกับคนบ้าคลั่ง ภาพที่เธอเห็นนั้นมันเป็นภาพ ที่เธอใฝ่ฝันและสะใจอย่างบอกไม่ถูก

ส่วนตัวของสนิทภรณ์นั้น สดลัมปชัญญะ ของเธอแทบจะโอบยิบยื่นออกจากร่างไปแล้ว ถึงแม้ว่ามันจะมีความเจ็บปวดเกิดขึ้น แต่ใน ความเจ็บปวดนั้นก็ยังแฝงไปด้วยความรู้สึกที่ แม่แค่ตัวของเธอเองก็ไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่ามัน คือความสุขประการหนึ่ง

เธอปล่อยให้ร่างกายล่องลอยไปตามกระแสคลื่นที่โหมกระหน่ำเข้ามาถูกแล้วถูกเล่า ไปหน้าของเธอบิดเกร็ง

เจ้าแม่ไม่ยอที่ยืนดูอยู่นั้นเหมือนเกิดความ สนุกสนานไปกับเกมโหดในครั้งนี้ด้วย เธอยิ้ม ข้มออกมา แต่ทว่ามันมีแวแห่งวิญญูณของ เพชฌฆาตอยู่เต็มรอยยิ้ม

“ฟังทางนี้” เธอเปล่งเสียงดังของเธ่ออก มา “เพื่อให้พวกเจ้าทุกคนได้พบกับความสุข ในครั้งนี้ เชิญมองขึ้นมาที่เบื้องบน”

ชายนับร้อยแหงนหน้าขึ้นไปมองอย่างรวด เร็ว และภาพที่พวกมันเห็นก็คือ สมุนของเจ้าแม่ นับสิบคนที่ยืนอยู่เบื้องบนนั้นกำลังเปลือยกาย ออกมาที่ละชั้นอย่างช้าๆ

มันเป็นภาพที่ยั่ววนค่อกิเลสของบรรดา เรลชชายอย่างยิ่ง เพราะบรรดาเหล่าเหล่านั้นมิได้ เปลือยกายเท่านั้น แต่พวกเขากำลังใช้มือและ ท่วงท่าในการสำเร็จความใคร่ของตนเองให้ บรรดาเหล่าเรลชชายเฝ้ามองอีกด้วย บางรายก็ถึงกับ ประกบเรือนร่างเข้ามาหากัน ซึ่งเป็นการช่วย เหลือซึ่งกันและกัน

มีเสียงซัดซัดดังออกมาจากปากของ บรรดาเหล่าเรลชชายด้วยความสะใจ มันหนักกลับมา สนใจต่อเรือนร่างที่กำลังออกท่วงท่าแห่งความ ใคร่ด้านบนทันที

มือของมันกำแน่นที่อาวุธประจำกาย แล้ว เริ่มต้นเคลื่อนไหวไปมา เพื่อ... ราชันเอง เหมือนกัน

...หนุ่มสาวที่มาเป็นไอ้ตัวในคอนโทรลของหล่อน แต่ละคนว่ากันว่าเดวิดเป็นตัวเมียทั้งนั้น ไม่มีใครดูคั้น กร้าวเกรี้ยวแบบถูกผู้ชายเค้นตัวเลยสักคนเดียว แม่แต่ไอ้จอมงิม นาคอน เหมือนไอ้ตัวคนอื่นเช่นกัน นึกไม่ถึงเลยว่า เขาจะมาอีกแบบหนึ่ง

“แฟนนางแบบเก๋นี่ เขานักเลงนะ ดูและมีพรทพมาก”

หล่อนคุยถึงประวัติของแฟนดากดองนางแบบสาวต่อ

“อาชีพเป็นช่างภาพหนังสือพิมพ์หลายฉบับ นางแบบต่างๆ หลายคนในอดีตนะ ว่ากันตามจริงแล้ว เพราะฝีมือเขาอะ”

“ผมไม่เข้าใจ”

จิมถามด้วยความซื่อ เลิกคิ้ว ที่อ้อยหัวเราะ มองเห็นสีฟันขาว หล่อนเป็นคนผิวคล้ำก็จริง แต่ฟันขาวสะอาด และหล่อนมีเสน่ห์ที่ตรงซึ้งนี้แหละ

“คุณถวิลย์เขากว้างขวาง นักเลง บางคนว่าเขาเป็นอันธพาล ตัวเขาเองก็เคยกุมข่ม อาชีพดากดองทำให้เขากว้างขวาง เขามีส่วนช่วยประชาสัมพันธ์ให้นางแบบที่เขาสนับสนุนดังขึ้นมาได้ทุกคน จากรูปร่าง การถ่ายภาพและประชาสัมพันธ์ ว่ากันตามข้อเท็จจริงแล้ว คุณเก๋ได้ดังระเบิดก็เพราะฝีมือคุณถวิลย์ ซึ่งเขาเป็นแฟนลับๆ อยู่เบื้องหลังแค่รู้กันในวงการ”

“เขาเป็นแมงดาหรือครับ?”

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ ผู้หญิงคนไหนที่เขาปันขึ้นมาแล้ว จะปลิดตัวไปจากเขาไม่ได้”

“หมอบอกแบบมาเพื่ออะไรครับ?”

“ใช่”

หล่อนยอมรับว่า ช่างภาพฝีมือดีมีพฤติกรรมแบบนี้แหละ

จิมกลืนน้ำลาย ไม่ใช่รูปกิจของเขาคอก แต่ฟังที่อ้อยเล่าเปิดโปงถึงนางแบบชื่อดังอันดับหนึ่งของประเทศขณะนี้มัน ดูเหมือนว่า หล่อนเป็นลูกไก่อยู่ในกำมือของช่างภาพผู้สนับสนุนหล่อนมาจริงๆ และยากที่จะปลิดตัวออกไปได้

“ถ้าผู้หญิงจะหลุดไป ก็ต้องเจ็บหรือเสียโฉมและตกต่ำ จะต้องทนอยู่กับเขาเรื่อยไป”

“เขารีดเงินผู้หญิงไว้หรือครับ?”

“แน่นอน”

ที่อ้อยเอ่ยเร็วปรือ ขณะเดียวกันนั้นเอง เบ้าตาทั้งสองของแม่เถาผิวคล้ำก็มียาคน้ำตาเอ่อล้นออกมา หล่อนพยายามฝืน ระวังความรู้สึกที่มันพุ่งพล่านขึ้นมาอย่างเจิบๆ แต่ไม่สำเร็จ สาวใหญ่เอาหลังมือปาดน้ำตา

“ที่ร้องไห้?”

“ค่ะ”

หล่อนรับคำและผินขยับ

แต่ชายหนุ่มก็ยังมองหน้าว่า ถึงอย่างไรว่าหน้าหล่อนขณะนี้ก็อยู่ในกำมือของผู้หญิงที่กำลังมีทุกข์และน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิต ชีวิตที่มันล่อเล่นกับเจ้าของ

“เผอิญไปเท่านั้นเอง ที่อดนึกถึงอดีตไม่ได้ นางแบบเก๋ก็อาจเหมือนชีวิตในอดีตของพี่”

ที่นี้เขาถอนหายใจหนัก เขาพอเข้าใจถึง

ชีวิตอันขมขื่นของหล่อน และที่อ้อยก็ไม่น่าถูกหัวแมงดาเรียดใจ ทารุณกรรม

“จิม เธอรู้ไหมว่า คุณเก๋เขาไปนอนกับท่านรัฐมนตรีคนเดียว ได้เช็คเงินสดมาถึงสามแสน”

เขาหันหน้า

“ผมไม่ทราบหรือครับพี่”

“เป็นเรื่องจริงนะ แต่สงสัยเหลือเกินว่าเงินก้อนใหญ่แบบนี้ คุณเก๋จะได้ใช้เองสักเท่าไหร่กันแน่”

“ที่หมายถึง นายถวิลย์แฟนเขาเอาไปไว้ใจ?”

“ก็คงยังเงินแหละ”

“นั่นหมอนั่นก็คือแมงดา”

“ก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก แต่...เออ...จิม คุณสนับสนุนเขาจนคบกับจิมเมื่อไหร่?”

“พุ่มนี่”

“ที่ไหน?”

หล่อนถามเหมือนคาดคั้น และเขาก็ไม่อาจขัดใจหล่อนได้

“สยามสแควร์”

“จิมรู้ไหมว่า คุณสนับสนุนเขาจะคุยเรื่องอะไรกับเธอ?”

“ผมยังไม่ทราบเลยครับ แต่เขารู้อยู่เป็นธุรกิจ เขาต้องการจ้างผมให้ทำงานให้เขา”

ที่อ้อยขมขื่นตรงมุมปาก ยักไหล่เล็กน้อย

“ที่สงสัยว่าต้องเป็นเรื่องแมงดาหรือนางแบบคนไหนแหละ”

“ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเขาจะให้ผมทำอะไร?”

“เขาจะให้เธอเข้าไปยุ่งเกี่ยวเป็นตัวแทนจิบนะซี แต่คุณก็มิใช่แฟนอยู่ทั้งนั้น ถึงจะเป็นมั่วสุมซึ่งหล่อนไม่ต้องการให้สังคมรู้จักจริงอยู่ แต่คนในวงการเขารู้กันทั้งนั้น และหัวแมงดาของเขาก็จะต้องเล่นงานเธอ จิม...อย่าไปรีบปากทำงานให้เขาเพื่อเงินเป็นอันขาด”

แม่เถาอ้อยพูดวันระยะกอล้นน้ำลาย แล้วคุยล่อล่อนมาอย่างเป็นห่วง

“พี่บอกเธอแล้วว่าไอ้หมอนั่นมันนักเลงเก่า และมีพวกมาก”

“แต่ผมก็ต้องการเงิน”

“เสียงนะ พี่ขอเตือน”

“ไอ้ พี่ ชีวิตมันก็ต้องเสี่ยงกันอยู่แล้ว”

จิม นาคอน ไม่แสดงอาการอะไรอะไรออกมาให้เห็นเลย เขาชอบรับว่าการทำงานเพื่อเงินโดยสุจริตนั้นและโดยความจำเป็นย่อมไม่ใช่เรื่องเสียหาย แม้ว่าแม่เถาอ้อยจะเตือนให้เขานึกถึงช่างภาพผู้สนับสนุนนางแบบชื่อดัง

...เขากลับบ้านแล้วก็นอนคิดฝันรู้สึกอึดโรยหนอยๆ หออะไรกินรองท้องแล้วก็นั่งคุยกับแม่ซึ่งมองลูกชายโตนด้วยสายตาห่วงใย

“เมื่อคืนไม่กลับกันใช่ไหม?”

“ครับ ผมห่วงแม่ แต่งานมันคิดฝันเรื่อยจนกระทั่งถึงตอนสาย ผมได้นอนไปบริเวณหนึ่งแล้ว ก่อนจะกลับบ้าน”

“กินอะไรแล้วหรือยัง?”

แม่เถาและน้องเขาส่ายส่ายตาเปี่ยมด้วยความรัก เขาเอื้อมมือมาจับแขนแม่และบีบเล่นอย่างประจบเอาใจ

“เมื่ออย่างนั้นเลย ผมกินอิ่มแล้วครับแม่ ผมตั้งใจที่มีงานทำ ถึงมันจะยุ่งยากสักแค่ไหนหรือบางทีก็ต้องทำตลอดวัน แต่เขาก็จ่ายให้”

“เอ็งคงเหนื่อย”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรหรอกครับ แม่เป็นห่วงจัง”

ผู้หญิงอายุเลขห้าสิบ แต่ความเจ็บป่วยที่การนั้นทำให้ดูชรามาก แต่ถึงกระนั้นรอยยิ้มของหล่อนก็ดูแจ่มใส เมื่อเห็นลูกชายอ้อมอ้อมและพุ่มพุ่มซึ่งเก๋กว่าแต่ก่อน ถูกเธอ เขาคงมีรายได้ดี หล่อนสังเกตเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ รองเท้าสวยๆ กลิ่นน้ำหอม และเงินที่เขาให้แม่บ้านให้หล่อนเป็นค่าใช้จ่ายทุกอย่าง

“แม่ก็สบายดี แต่คนถูกไปไหนไม่ได้ละ มันก็ทุกข์ใจไม่ทุกข์เสียแล้ว”

“ผมหวังว่าสักวันหนึ่ง แม่คงจะหายหรือค่อยยังชั่วขึ้น”

แม่ขมเล็กน้อย เหมือนรู้ว่าลูกชายเพียงแค่ประจบเอาใจ

“วันนี้เอ็งไม่ไปทำงาน?”

“ไม่หรือครับแม่ ผมไปพุ่มนี่”

เขานั่งคุยอยู่กับแม่อีกพักหนึ่งก็ขี้อวดขึ้น ไปนั่งดูหนังสือ จิม นาคอน รักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อว่างและมีโอกาส เขาก็จะอ่านคำรับคำอย่างสม่ำเสมอ

...สี่โมงเช้าเล็กน้อย เขามีนัดกับสนั่นฟ้าที่ภัตตาคารในย่านสยามสแควร์ เดชาวิชานตรีคนเดิมเข้าไปนั่งรออยู่ก่อนและอาจตั้งนานแล้ว เขาจับกาแฟและสูบบุหรี่ อ่านหนังสือพิมพ์รายวันอยู่ตามลำพังคนเดียวที่โต๊ะอันเป็นมุมสงบแห่งหนึ่ง

สถานที่แห่งนั้น ยังไม่มีลูกค้าเข้ามามากนักหลายตามัก สนั่นฟ้าและสายตาจากหนังสือพิมพ์เมื่อใดก็แลเห็นเงา เขารับรับไหวจากผู้ที่ทักทายอย่างรวดเร็ว

“เชิญนั่งครับ เชิญ จิม”

หนุ่มลูกครึ่งฝรั่ง นั่งลงตรงข้าม

“ดื่มอะไรดีล่ะ เออเบียร์ไหม?”

“อย่าเลยครับ ผมไม่ค่อยชอบดื่มเท่าไรนัก ว่าง...เอาน้ำชาแล้วกันครับ” บ๊วยถูกสั่งให้ไปจัดการยกชาร้อนมาวางตรงหน้า เขายกถ้วยชา

ร้อนขึ้นจิบเพื่อมารยาท และจุดบุหรี่สูบ ความเย็นเยือกของเครื่องปรับอากาศในภัตตาคารแห่งนี้ ช่วยลดความเครียดได้อย่างดีที่สุดในใจ จิมสังเกตดูใบหน้าของหนุ่มใหญ่สนั่นฟ้าซึ่งดูขรึมๆ และมีความหฤหรรษ์แฝงอยู่เต็มอากา

“คุณต้องรู้จักหรือเคยได้ยินชื่อนางแบบชื่อดังวัยรุ่นที่ฮอตที่สุดกำลังนี้”

“รัตติกาล หรือเก๋”

เขาเอ่ยชื่อนางแบบวัยรุ่นที่กำลังดังระเบิดเพราะมองไปตามปกแม็กกาซีนฉบับไหนในมือของเขากำลังนี้ ส่วนมากมักจะมียูของเก๋เด่นหราอยู่ในลีลาการแต่งกาย กัน โดยเฉพาะหนังสือเกี่ยวกับเก๋ผู้หญิง

“ใช่...ใช่ แม่ก็เคยมีครั้งหนึ่ง เออ...เจ๊อ้อยเขาคุยเรื่องนางแบบคนนี้ให้ผมฟังมาไหมครับ?”

“เคยครับ”

สนั่นฟ้าอึ้งพราว

“จิมคุณก็ต้องพอรู้ประวัติ”

..รอน ลำพูน

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ชายหนุ่มเห็นคนรับใช้และโผล่ประจักษ์ของ "เจ้านาย" หันขวับมามองผู้ที่ก้าวเข้ามาในฉากอย่างฉงนใจ แล้วก็ทำหน้าที่ต่อไปตามเดิม

เดือนเพ็ญยอมทำทุกอย่างเพื่อปฏิบัติการของวรวงศ์คน เธอเข้าไปร่วมถ่ายภาพยนตร์ตามบทบาท ช่วยจัดทำทางให้ และในที่สุดก็ถูกนายชมจับเปลี่ยนฉากกลายเป็นนางแบบไปอีกคน

แขกชาวต่างประเทศของท่านรัฐมนตรีมักก้าวร้าวเกินคนสำคัญ จะะสนุกสนานไปกับการถ่ายภาพอย่างหมดเนื้อหมดตัว

จากแสงไฟสว่างจ้า เพื่อให้การถ่ายภาพเป็นไปสมจริงสมจัง รัฐมนตรีอำนวยการซึ่งเข้าไปร่วมบทบาทด้วยในภายหลัง ก่อชุดเครื่องแบบภาพเรือนร่างเปลือยของนักแสดงนำใหม่ ที่ตนเองถ่มถุยด้วยความพึงพอใจ

แล้วการแสดงก็มาถึงบทสุดท้าย เมื่อบรรดาช่างภาพทั้งหลาย ทั้งที่แสดงเป็นช่างภาพและที่เป็นช่างภาพโดยบังเอิญ ก็ร่วมสวาทสนทนากลุ่มกันเข้าโรมรันพันตูกับนางแบบทั้งสองเหมือนฝูงหมาป่าล่าเหยื่อที่นางกวางสาว

ทุกส่วนสัดและโน้มน้าวของเดือนเพ็ญและวรวงศ์ ถูกมือไม้และจูบปากของชายหนุ่มชายแก่ไล่โลมพันพันไม่เว้นว่าง

องยุทธสุดที่จะทนสุดคือไปได้ จึงย้อนกลับลงมาด้วยความร่ำร้อนของคณด้วยบัดนี้ในห้องทำงานเพียงลำพัง จนมาถึงหลับไปกับโต๊ะทำงาน

ยุทธจักรมาถึงสำนักงานหนังสือพิมพ์ของคนเมื่อเก้าวันพักแล้วหลังจากตรวจข่าวเพื่อพิจารณาหาข่าวสำคัญพาดหัวหนังสือพิมพ์กรอบแรก ซึ่งจะออกวางแผงในคอนเท็กซ์เขาก็พบข่าวอาชญากรรมสั้นๆ ซึ่งนักข่าว

ประจำโรงพักเพิ่งรายงานเข้ามา

"จะเอาข่าวนี้ขึ้นหน้าหนึ่งด้วยครับ" หัวหน้าข่าวในประเทศขึ้นข่าวนี้ให้เขาอ่านเพื่อขอคำปรึกษา "บังเอิญวันนี้ไม่ค่อยมีข่าวสำคัญ ผมคิดว่าน่าจะเอาข่าวอาชญากรรมขึ้นหน้าหนึ่งดูบ้าง"

"ถ้าจำเป็นก็เอาสิ-แต่ควรจะเป็นข่าวคอรัปชั่นด้วยก็พอ" บรรณาธิการหนุ่มบอกทั้งๆ ที่ยังไม่ทันได้อ่านเนื้อหาของข่าว "หนังสือพิมพ์เราเป็นหนังสือการเมือง"

"แต่ผมว่าข่าวนี้มันน่าสนใจครับ" หัวหน้าข่าวให้เหตุผลประกอบคำเสนอแนะ "เพียงแต่อาทิตย์เดียว คนของฟอร์เนอร์กลับ ถูกฆ่าตายติดๆ กันถึงสองคน"

ยุทธจักรหยิบค้นฉบับข่าวที่นำมาอ่านทันทีที่ได้ยินคำว่า ฟอร์เนอร์ กลับ ใจเขาหวนคิดถึงเดือนเพ็ญขึ้นมาตบหนึ่งก่อนตัดสินใจ

"งั้นก็เอาพาดหัวสักสองคอลัมน์แล้วกัน" น้าเสียงขาราวเรียบ ไม่คืนเค้นอะไรนัก แต่ภายในจิตใจกลับครุ่นกันข้าม

"ถ้ามันโอ้เจ้าจะเทศน์ด้วยก็สามศพแล้ว" เขาบอกตัวเอง

"คุณช่วยบอกให้ภักข่าของวาริตตามรายละเอียดยกอีกหน่อย เผื่อจะเล่นต่อได้ในกรอบหลังพวงนี้เข้า"

ยุทธจักรสั่งการ ก่อนหมุนโทรศัพท์ถึงสาววัดเรื่องชัย ธณิ

"สาววัดเรื่องชัยออกไปข้างนอกครับ จะส่งอะไรไว้ด้วยครับ" เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งเป็นผู้ให้คำตอบ

"ช่วยเรียนสาววัดเรื่องชัยด้วยก็แล้วกัน ว่า ผม-ยุทธจักร จากหนังสือพิมพ์สารสยามโทรมา"

"จะให้สาววัดโทรกลับไปที่หรือเปล่าครับ"

"ถ้าเป็นจริงก็ได้ก็ดี"

บรรณาธิการหนุ่มเริ่มหงุดหงิดเมื่อไม่สามารถติดต่อกับสาววัดเรื่องชัยได้ในทันที เขาหมุนโทรศัพท์อีกครั้งโดยใช้หมายเลขโทร-

ศัพท์บ้านของเดือนเพ็ญ

เสียงเรียกดังอยู่นานโดยไม่มีใครรับสาย จนหลุดไปเอง

ความสงสัยและห่วงใยเมียเพื่อน ทำให้ยุทธจักรนั่งงานจนง่วงไม่คิดแก้อี และแทบไม่มีอารมณ์ทำงานอะไรต่อไป

เขาอดบ่นหัวมวนต่อมวน สมองคือตัน เพราะความคิดสับสน เขาผะงืดรับโทรศัพท์ด้วยตัวเองทุกครั้งเสียงกริ่งเครื่องฟงบนโต๊ะทำงานก้องวานลั่น

ยังไม่มีโทรศัพท์ทั้งจากเดือนเพ็ญ และสาววัดเรื่องชัยที่เขาเผื่อรอคอยจรรยา จะเลิกคิดวิตกกังวล เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้เขาไม่ยอมรับสายเอง แต่ปล่อยให้ภักข่าที่เข้าเวรคอยรับข่าวเป็นผู้รับสายเอง

"ถึง บอกร. ครับ" ภักข่าหนุ่มร้องบอกมาจากโต๊ะใกล้ๆ

ยุทธจักรอึ้งอย่างรู้สึกขำ อารมณ์ขันอันเป็นนิสัยแสนคนกลับคืนมาอีกหน

"ยุทธจักรพูดครับ"

เสียงหัวเราะก้องวานมาตามสาย "มีอะไรวะ-ไอ้จักร"

"กูอยากได้รายละเอียดยกของข่าวจากมึงสักข่าวหนึ่งนะซี"

"อ้อ-เดี๋ยวนี้หนังสือพิมพ์มึงจะเล่นข่าวอาชญากรรมแล้วหรือวะ"

"ก็มันน่าสนใจนี่หว่า"

"ข่าวอะไรวะ-แท็กซีผู้โดยสาร หรือผู้โดยสารจี้แท็กซี่"

"ตกเป็นเหยื่อเหมือนกันมึง"

"อ้าว-ก็ข่าวมันกำลังฮิตนี่หว่า กูก็คิดว่ามึงสนใจนะซี"

"เดี๋ยว-ที่กูพูดจริงๆ นะโว้ย...ไอ้เรื่อง กูอยากได้รายละเอียดยกของฟอร์เนอร์กลับถูกฆ่าตายในโรงแรมมาเนาะ"

"ถามอะไรกู-สถานที่เกิดเหตุมันไม่ได้อยู่ในห้องที่ของกูสักกะหม้อ"

"อย่าเล่นลิ้น-ไอ้เรื่อง กูรู้ว่าที่มึงหาหัว

ไปแต่เช้าละ มึงไปตามเรื่องนี้"

"มึงนี่เดาเก่งเหมือนเดิมเลยนะโว้ย"

"จำเป็นต้องเดาด้วยหรือวะ-บอกรายละเอียดยกมาหน่อย เร็วๆ เดี่ยวกูส่งข่าวนี้"

"เอ-บอกร. บอกร. กูก็เก็บเก็บข่าวเก็บของย้ายไปอยู่โรงพักอื่น"

"เออ-รู้ตัวยังได้ค่อยยังชั่วหน่อย โหนบอกร. มาสิว่า เรื่องมันเป็นอะไร ยังไงกันแน่"

"ก็อย่างที่มึงรู้จากนักข่าวของมึงนั่นแหละ ไอ้คนตายชื่อชวาล ทำงานที่เดียวกับเจ้าคอนที่เพิ่งถูกฆ่าตายไปก่อนหน้าวันหนึ่ง"

"ให้มันตึกกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือวะ"

ยุทธจักรชักหงุดหงิด

"กูจะไปเลือกอะไรได้มากกว่านี้วะ-บอกร. แล้วไม่ใช่ห้องที่ของกู"

"มึงนี่ชอบให้กูพูดเรื่องเรี่ยรายวะ"

"ก็มึงอย่ารู้อะไร ทำไมไม่ตั้งคำถามเองวะ หรือว่าเป็น บอกร. มานานจนตั้งคำถามไม่เป็นเสียแล้ว"

"เออ...เออละ-ทางตำรวจที่เขาสันนิษฐานสาเหตุการถูกฆาตกรรมว่ายังงั้นละ"

"ตามสูตร-ถ้าไม่เรื่องผู้หญิง ก็เรื่องล้างแค้นกันเอง หรือไม่ก็ขัดผลประโยชน์กันสักอย่าง"

"เกี่ยวพันกับรายแรกนี่เปล่า"

"คดีไอ้คอนนี่หรือ อาจจะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยวก็ได้ มึงหมายถึงว่า เป็นฆาตกรคนเดียวกับหรือเปล่า-ใช่ป่ะ"

"เออ"

"ปิ่นที่ขี้มันต่างกัน แต่รายนี้ออกจะพิลึกอยู่สักหน่อยวะ"

"ทำไมวะ"

"คือรายนี้มีกะเทยเข้ามาเกี่ยวข้อง บ่อยมันให้การว่าคนตายจับรัดเข้ามาทับกับกะเทย กะเทย แล้วไอ้กะเทยก็ยืนยันว่าคนท่โทรมาจากในห้องนั้นและสั่งให้ไอ้โทรศัพท์ออกข้างนอก เสียงเหมือนกะเทย"

"มึงคิดว่าคดีนี้ยากมั๊ยวะ" ยุทธจักรนึกสังหรณ์ใจอะไรขึ้นมาบางอย่าง

"ห่วงใครเข้ามาละวะ"

"ก็ถามไปยังจันแหละ-แล้วมีข่าวคืบหน้าคดีเจ้าคอนหรือเปล่าวะ"

"มี-ทางทะเบียนประวัติอาชญากรเขาแจ้งมาแล้วว่า ไอ้คอนเคยเป็นมือปืนรับจ้างฉกฉก ฉกถูกอยู่สักแปดปีได้มั้ง"

"ขอบใจจะ"

"เออ-แค่นี้โว้ย กูปวดคิแล้ว"

เดือนเพ็ญเดินขึ้นมือนิดก็เที่ยง เพราะกว่าจะโผล่ออกมาจากฟอร์เนอร์ก็เกือบตีสาม อาบน้ำชำระคราบโคลนเหนอะหนะเสร็จก็กระโจนขึ้นเตียงง่วงๆ ที่ปูผ้าเช็ดตัวกระโจมอกผืนเดียว

"เธอควานหาผ้าเช็ดตัวที่หลุดออกจากร่าง แล้วก็ถือติดมือเข้าห้องนี้เพื่อปฏิบัติภารกิจส่วนตัวประจำวัน นึกอยากจะทำแต่ก็นึกขึ้นมาได้ว่าลืมซื้อผ้า เพราะเพิ่งเข้าอยู่ที่แฟลตเป็นวันแรก

อาบน้้าวนปากเสร็จ ก็ออกมาล้างแต่งหน้าแต่งตัวในชุดผ้าเช็ดตัวผืนเดิม

ขณะนึกบทพจนพจนการณที่เกิดขึ้นเมื่อ

คืนด้วยอารมณ์ปลอดโปร่งเป็นพิเศษ เสียงเกาะประตูกำลังขึ้น

ปลายสาวนึกแปลกใจนิดหนึ่ง แต่ก็พอจะเดาออกว่าคนที่มาเคาะประตูเรียกเป็นใคร เธอหยิบชายผ้าเช็ดตัวที่ห่อหุ้มหลอดไฟไปกองอยู่ที่เตียงขึ้นมาขมวดปมไว้ตรงหน้าอก ก่อนจะทำท่าเปิดประตูไปเปิดล็อกประตู

“คุณยังหรือคะ” เธอแฉ่งประตูส่งเสียงถาม

“ครับ”

“เชิญค่ะ”

เดือนเพ็ญยิ้มใจแต่แรกแล้วว่าจะต้องเป็น ยงยุทธ เพราะเขาเป็นผู้ที่เข้ามาส่งเธอถึงห้องนอนด้วยความห่วงใย และเธอก็ยินยอมเป็นพิเศษเพื่อเอาอกเอาใจ

ทันทีที่ปิดล็อกประตูด้วยมือตนเอง ยงยุทธก็โผล่เข้ามาวางหญิงสาวไว้ในอ้อมกอด

“เป็นห่วงคุณเพี้ยนเลยนะ-กว่าจะปลุกตัวมาได้ผมแทบบ้า”

“ไปฟอรีเนอร์มาแล้วหรือคะ” เธอผลัดอกเขาออกไปเบาๆ

“ครับ-ผมไปถึงเมื่อสิบโมง กำลังหึ่งกันเลยเชียวละ”

“เรื่องไอ้ซันนี่หรือคะ”

“ก็ใช่ปะซี” สีหน้าของยงยุทธยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีแวววิตกกังวลเลยแม้แต่น้อย

“ตำรวจแหกกันไปตั้งสามสี่คน จะขอสอบปาก

คำผู้จัดการหรือไม่ก็เจ้าของ”

“แล้วคุณยังให้การกับตำรวจว่าไงมั้งคะ”

“ตอนที่ผมไปถึงนี่-ตำรวจกลับไปแล้ว- แต่ส่งเอาไว้ให้ผมช่วยไปให้ปากคำหน่อย” ชายหนุ่มทูลถ่มถนถนแก้อธิบาย เขาก็บอกหรือออกมาดูเป็นมวนแรก หลังจากเลิกรามานานนับสิบปี

“แล้วคุณบรรณาธิการปากคำกับตำรวจไปว่ายังไงล่ะคะ”

“ใจจริงก็ยังไม่คืน คำว่าผมก็ไม่อยากทราบ คงจะรู้ว่าพวกเรานอนดึก” ยงยุทธหัวเราะหิๆ “ก็เลยส่งไว้เหมือนที่ส่งผมมานะ”

“คุณยังพบคุณบรรณาธิการอีกคะ”

“ผมคุยกันแล้ว และกับเรื่องเจ้าซันนี่ให้รู้แล้ว” ยังนึกถึงตอนที่เข้าไปพบบรรณาธิการ แก่ผ่องอันอ่อนโยนแต่ขึงเหมือนคนสิ้นสติสมประดี ประตูห้องก็ไม่ได้ล็อก

สัมผัสจากมือที่จับปลายเท้าบรรณาธิการปลุกยังอุ่นอยู่ถึงบัดนี้ เขาผลอยยิ้มอย่างนั้นดูหน้าด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง

“แฉกใจมัยคะ”

“แปลกนะ-ผมเห็นใจบรรณาธิการ คงจินตนาการ หรือไม่ก็ยังไม่หาย” เขาสบตาหญิงสาวอย่างมีเสน่ห์เมื่อพูดประโยคสุดท้าย

“เพี้ยนเองก็เพี้ยนเหมือนกัน”

ความรักและแทนหวงในตัวผู้หญิงที่บังเกิดขึ้นขณะที่ ฐปนัทมาทันที เขาเอื้อมมือปลดปม

ปมผ้าเช็ดตัวที่ขมวดไว้ตรงหน้าอกหญิงสาวแผ่วเบา พร้อมโดนตัวเขากอดรัดมีมวน

ปากแนบริมฝีปากที่ยังไม่ทันทาลิปสติก ลิ้นลิ้นเข้าไปเกี่ยวพันกับลิ้นและไรฟันที่ยังไม่ทันได้แปรง

เดือนเพ็ญคลั่งได้ด้วยความเต็มใจอย่างต้องการทดแทนบุญคุณ เธอแอ่นอกให้เขาถูบไล้เพ้นพอน เปลือกตาหิโรยปล่อยเสียงครางแผ่วเมื่ออารมณ์เริ่มเคลิ้มคล้อยไปกับสัมผัสที่ผ่านวนไปทั่วเรือนร่าง

ยงยุทธร่อนร่างมาเปลี่ยนแปลไปไวโนงแขน อุ้มพาไปยังเตียงนอนนุ่มหนา ซึ่งอยู่ถัดไปไม่กี่ก้าว

ขณะผ่านกระจกานบานใหญ่ สายตาของชายหนุ่มเหลือบเห็นกลีบดอกไม้นุบกลีบอยู่กลางซอกหลังผา ขั้วยาอารมณ์ให้ลุกโชน

เดือนเพ็ญบอกไม่ถูกว่า เหตุใดอารมณ์ตนเองจึงได้หันกระพริบเข้ามาอย่างรวดเร็วไวไฟเช่นนี้

ประพศิกามที่ซำซอนไม่สว่างจ้า ทำให้เธอกลายเป็นคนคนตาฝ้าฟางไปโดยไม่รู้ตัวและเต็มใจ

การเสกสมกลายเป็นเสมือนอาหารประจำวันที่เขาขาดไม่ได้เสียแล้ว

เธอทอดร่างให้เขาถูกรวด และรับรองอย่างยินดี

ยงยุทธทะนุถนอมมันเนื้อทุกสัปดาห์ด้วย

สัมผัสนุ่มนวลแผ่วเบา เหมือนลูกกลิ้งลื่นลื่น

ไม่จจะชอกช้ำ แม้แต่ลมหายใจเขาก็ระคนกลิ่นไว้ มิให้กังวลเหนียวเหนียวติดคอออกมา

เดือนเพ็ญรู้สึกซาบซึ้งในความรักที่แสนจะนุ่มนวลประจักษ์ใจ อย่างไม่เคยพบมาก่อนเลย

หลังการตายของสามี

เธอถึงกับถึงแก่ภาวะซึมเศร้า “เจ้าชาย” ที่สั่งให้ไพร่ถึงเขาในคอกแห่งหนึ่งครั้งนี้ เพื่อรับประทานอาหารร่วมกันเป็นการขอบคุณ

จนพยายาคดแห่งรักน้ำขึ้นระลอกวัง

และยงยุทธคล้อยตามไปนอนเคียงข้างกันสนิท

ไป เธอจึงผูกพันเข้าหาอย่างเฝอ

ก้าวแรกที่เท้าและพื้น เดือนเพ็ญก็แทบจะล้มคว่ำหน้า

ขาตั้งกระดูกกระดูกก้นโยนถ่วงจากการรัดรื้อแนบร่างของยงยุทธอยู่บนแท่นเสนาสน

เธอโผล่เข้ามาเข้าหาอย่างเฝอ พยายามงัดในอ่างอาบน้ำปล่อยให้ความร้อนที่พุ่งทะลักจากฝักบัวซอความสดชื่นให้ร่างกายคืนฟื้นคืนกำลังเหมือนเก่า

“เราจะต้องไปพบเจ้าชายตอนเที่ยงหรือคะ”

เดือนเพ็ญเข่าปลุกยงยุทธก่อนหันไปพบนุ

โทรศัพท์แจ้งกำหนดเวลาการไปถึงที่แน่นอน

ให้ท่านรัฐมนตรีซึ่งรอคอยอยู่รับรู้แล้วเตรียมตัว

“โอเค...” ยังอุทานตอนใจอย่างมีความสุข

“เกือบล้มเสียแล้วมัยละ”

“เราจะบอกเจ้าชายให้รู้เรื่องนี้หรือเปล่านั้น”

อ่านต่อหน้า 41

นักอุตุนิยมศาสตร์ใจเพชร ไม่ยอมให้โรคภัย และความเจ็บปวดมาทำลายชีวิตนักสู้ชีวิตของเขา

บ๊อบบี้ เบย์แลค ได้ทราบมาตลอดชีวิตด้วยโรคประหลาดที่รักษาไม่ได้ ซึ่งทำให้ผิวหนังของเขาพองด้วยการสัมผัสเพียงบางที่สุด แต่เขาเอาชนะความเจ็บป่วยของเขาจนกลายเป็นนักอุตุนิยมศาสตร์ผู้ประสบความสำเร็จ

หนุ่มใจเพชรวัย 22 ปี ทำหน้าที่พยากรณ์อากาศให้กับหนังสือพิมพ์ สถานีโทรทัศน์ และสถานีวิทยุอีก 5 แห่ง โดยรวบรวมคำพยากรณ์ที่เชื่อถือของเขาในสถานีอากาศที่บ้านซึ่งเขาสร้างขึ้นเอง

“ผมจะไม่ยอมปล่อยให้โรคภัยมาควบคุมชีวิตของผม มันเป็นชีวิตของผม และผมจะต้องใช้ชีวิตอย่างเต็มที่และคุ้มค่า” บ๊อบบี้ ซึ่งอยู่ในเมืองนิว แฮร์ฟิวด์ รัฐคอนเนคติกัต กล่าวแก่นักข่าว

เขาเกิดมาพร้อมกับโรคผิวหนังชื่อว่า Dystrophic Epidermolysis Bullosa (DEB) ซึ่งเป็นโรคติดต่อทางกรรมพันธุ์

แม้แต่กอดนิคหมอนก็ทำให้เขาบาดเจ็บสาหัสรุนแรงขนาดเท่าถูกไหม้หนึ่งหรือสององศา ดังนั้นเขาไม่เคยได้จูบหรือได้กอดพ่อแม่ หรือได้รับการกอดรัดจากพ่อแม่เลย

ซู แม่ของบ๊อบบี้ได้บอกกับนักข่าวว่า ตอนที่เขาเกิด

“หมอได้เตือนฉันว่า ถ้าผมมีชีวิตต่อไปอีก 2-3 วัน หรือแม้แค่ 2-3 เดือน ก็นับว่าเราโชคดีมาก”

“และหลังจากอาทิตย์หนึ่งผ่านไป พวก

ชีวิตนี้ยังมีหวัง

หมอบอกฉันว่าบ๊อบบี้จะไม่มีทางเป็นเด็กปกติ เขาไม่มีทางจะวิ่งเล่นหรือเล่นบอลกับเด็กคนอื่นได้”

“แปลว่าคุณเหมือนกับห้องซึ่งที่ไปด้วยเบาะ พ้องของเขาคือโฟมห่อหุ้มทุกส่วนของแปล”

“เวลาที่เขามาจากแปลและคลานไปมา เราแต่งตัวเขาเหมือนกับนักกีฬาฟุตบอล เขามีโฟมห่อหุ้มทั้งตัว”

“และตอนที่เขาเริ่มหัดเดิน ฉันผูกเขาไว้ด้วยสายรัดพิเศษ เพื่อฉันจะได้จับเขาไว้ทันถ้าเขาจะหล่น การจับต้องบ๊อบบี้ก็เหมือนกับจับไขในหิน ฉันต้องต่อสู้กับสัญชาตญาณธรรมชาติของการกอดจูบของตัวเอง เพราะการแตะต้องตัวลูกเพียงบางทีก็ทำให้ถูกบาดเจ็บได้”

“แม่แต่เดี๋ยวนี้ การกอดแบบๆ ก็อันตรายแล้ว”

แต่บ๊อบบี้สามารถจัดการเรียนจบไฮสคูลได้จนสำเร็จด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อนฝูง

“เด็กคนอื่นๆ คอยดูแลผม” บ๊อบบี้กล่าว

“พวกเขาก็จะล้อมรอบตัวผมเหมือนกับกำแพงคอยป้องกันผม”

เนื่องจากโรค DEB ของบ๊อบบี้ ผิวของนิวมีมือ ฟอรั่มเนื้อเยื่อเก่าเกล็ด ซึ่งเชื่อมนิวมีเข้าด้วยกัน ทุก 2-3 ปี เขาจะต้องเข้ารับการผ่าตัดเพื่อแยกนิวมีออกจากกัน

เป็นเวลา 5 ปีแล้วที่บ๊อบบี้ต้องเตรียมการ

พยากรณ์อากาศทุกอาทิตย์ สำหรับหนังสือพิมพ์ The Citizen News ในเมืองนิว แฮร์ฟิวด์ เขา

ยังทำหน้าที่พยากรณ์อากาศทางโทรทัศน์ในเมืองฮาร์ฟิวด์ และรายการอากาศให้กับสถานีวิทยุอีก 5 สถานี

“บางทีมันก็เจ็บปวด แม่แต่แค่จับปากกาและดินสอ” บ๊อบบี้ ซึ่งกำลังเรียนฟิสิกส์ที่มหาวิทยาลัย Western Connecticut State University

“แต่ผมพินกับการทำงาน และแล้วความเจ็บป่วยทั้งหมด ดูเหมือนจะหายไปชั่วขณะ

หนึ่ง”

บ๊อบบี้สร้างความสำเร็จให้กับเหล่าผู้อ่านหนังสือพิมพ์ด้วยการพยากรณ์เมื่อมีพายุเฮอริเคนจะพัดถล่มเมืองนั้น และอีก 3 เดือนต่อมา พายุเฮอริเคนกลดเรือก็ถล่มจริง ๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เฮอริเคนเข้าถล่มเมืองใน 3 ทศวรรษ

“เขาพยากรณ์ได้ถูกต้อง เขาเป็นผู้หาคอรัยจริงๆ” นก. หนังสือพิมพ์ The Citizen News กล่าวชมเชย

ต่อจากฉบับที่แล้ว

คงดี คาโละ เดินจูงง่านอยู่กลางลานหน้าเรือนหลังใหญ่อันหนาวด้วยกระท่อมหลังน้อยใหญ่ ซึ่งปลูกอยู่เรียงรายในระยะที่ตะโคนเรียกกันถึงไม่น้อยกว่าสี่ห้าหลัง...

มีเจ้านิลซึ่งกลายมาเป็นสมัครพรรคพวกนั่งมองตากะปริบๆ อยู่ คงดี คาโละ มอมมิดป้า เล่มเชื่องโอบขาวคมกริบให้แก่หนึ่งเล่ม เป็นอาวุธพกติดตัวอยู่ ซึ่งมันเองก็พอกพอใจนักหนา

ประพันธ์อย่างเข้ามาในเขตของคงดี คาโละ แล้ว เขาซ่อนทองคำไว้ที่ปากทางเข้าหมู่บ้านชายหนุ่มสามารถมาซึ่งที่พำนักของหัวหน้าเผ่าได้ถูกต้องอย่างง่ายดาย เพราะสถานที่อยู่อยู่กันคนละฟากเขาจากกระท่อมหลังใหญ่ของโบเคียะ...อันเป็นเขาถูกเคียวกันแท้ๆ

คงดี คาโละ เดินจูงง่านอยู่พักใหญ่ จึงเดินกลับเข้าเรือนใหญ่ไปอย่างอึดอัด ทั้งเจ้านิลให้นั่งอยู่ที่กลางลานดินคามลำพังแต่ผู้เดียว...

ประพันธ์อย่างเข้ามา ชายหนุ่มวัยสามสิบเต็มไปด้วยความรอบคอบและฉลาดเฉลียวเหมือนจึงออกเข้าเล่นที่ไม่มีผิด...เขาหมายตาไปที่เรือนใหญ่ หัวหน้าเผ่าจะต้องอยู่ภายในเรือนหลังใหญ่นั้นอย่างแน่นอน

จึงตัดสินใจวิ่งตัดลานกว้างนั้นไปทันที...โดยไม่ทันได้สังเกตว่ามีคนๆ หนึ่งนั่งอยู่

มารู้สึกตัวต่อเมื่อสายไม่เสียแล้ว ร่างเตี้ยๆ ลำตัวยาวและแข็งแรงโอบเข้ากอดเอวของชายหนุ่มไว้จนแน่นถึงไปด้วยกัน กอดกันอยู่กลางดินนั้นเอง...เป็นในมือของชายหนุ่มกระเด็นเหวี่ยงไปทางตัวชนิดเอี่ยมไม่ถึงแล้ว...

ประพันธ์หลุดลุกขึ้นยืนดังหลักได้...ในมือว่างเปล่า แต่ฝ่ายตรงข้ามมีมือปามกริบโอบขาวรับขาเกือบศอก...ความขาวและความคมของมันลือประกายแสงอาทิตย์วาวจนเข้าตา...

เจ้านิลศรัทธานะเอง...มันยังไม่ตาย และมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร...

หนุ่มนักแม่นปืนใจหายวาบ...ไม่มีอาวุธในมือจะศอกกับศรัทธานะอันอึดและอยู่เบื้องหน้า ชายหนุ่มรีบโอบมือห้ามไว้เมื่อมันขยับขยับเข้ามา หน้าตาดีมีทั้ง นัยน์ตาแดงก่ำมุ่งหมายเอาชีวิต

"อย่า...อย่า...นายนิล...ฉันกับเขาเป็นพวกเดียวกันนะ" เขาเร่งห้ามเสียงตะลึงตะลึงด้วยความหวาดหวั่น

เจ้านิลเป็นไปไปแล้ว แต่หนุ่มพึ่งรู้เรื่องเพราะมันไม่ได้เป็นโง่แต่กำเนิด มันสำนึกหน้าแสดงว่าไม่เชื่อถ้อยคำของจึงจอกอย่างชายหนุ่มอีกต่อไปแล้ว...

มันต้องแลกกันด้วยเลือดและชีวิต

ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน ห่างกันแค่เพียงสามก้าวเท่านั้น กระโจนเมื่อไรก็ถึงตัวกันทันที

ประพันธ์จำใจถอยออกไปที่พื้น...บัดนี้มันตกอยู่ห่างจากตัวเขาไม่น้อยกว่าสิบก้าว...หากจะให้ถอยเร็วแล้วเข้าไปคว้าปืน ไม่แนใจนักว่าในระยะเวลาสั้นๆ ที่ยืนประจันหน้ากันอยู่ เจ้านิลจะไว้วางใจหรือไม่...เปอร์เซ็นต์น้อยเหลือเกินสำหรับการเสี่ยงในครั้งนี้...

ประพันธ์กะพริบตา...วนเวียนแต่ๆ เจ้านิลคิดว่ามันเข้าข้างตัวเองอย่างฉาบฉวย มันโอบเข้ามา

**ลูกสาว
พระอาทิตย์**

เต็มด้วยเงาและแสงสีส้มมัน เมื่อวันจะต่ออวาระกระทันหัน...จากเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ปรากฏ ประพันธ์เข้าไป เจ้านิลตามติดเข้ามาพร้อมกับตัวมิดลวดลายเรียบเนียนคอกอหอยไปมาอย่างน่าทึ่งเสีย...แต่ชายหนุ่มก็หลบเลี่ยงไปได้ทุกครั้งอย่างหวุดหวิดเต็มที...เส้นยาแดงผ่าแปดแทนทุกครั้ง...

ถ้าการต่อสู้เป็นไปในอิหฺรอนนี้...เห็นที่จะต้องพลาดท่าเสียทีเจ้านิลแน่ๆ

การต่อสู้สองต่อสองดำเนินไปครู่หนึ่ง ชายหนุ่มซึ่งหวังเอาไว้ในนาทีสุดท้ายว่าจะต้องไปหยิบปืนให้ได้ ยังสิ้นหวัง...เมื่อเจ้านิลโอบรุกไล่โจมตีจนห่างอาวุธประจำตัวของเขาออกไปทุกขณะ...แต่ไปใกล้กับเรือนใหญ่เข้าทุกที...

เขาจำเป็นต้องต่อสู้กับเจ้าคนอัปลักษณ์ด้วยวิธีที่ฉลาดหนัฟฟาง...เพียงเพื่อเอาชีวิตรอดไว้ก่อนเป็นการดี...

ความพยายามของเจ้านิลเป็นผลสำเร็จเมื่อประชิดติดพันหนักเข้า และชายหนุ่มเป็นฝ่ายถอยร่นจนสะดุดขาตัวเอง หงายหลังล้มลงทั้งอิน...

เจ้านิลโอบเข้าคร่อมร่างทันที...มันเงิอเงิอมิดขึ้นสูง

เป้าหมายของคมมิด...อยู่ที่แสงอกของประพันธ์...

42

ประพันธ์

เสียงกระสุนเหล็กกระเบิดกึกก้องขึ้นเหนือมัด กังวานไปทั่วหุบเขา ทำให้เจ้านิลซึ่งเงิอเงิอมิดถึงกับหยุดชะงัก หันไปมองทางที่มาจาก

เสียงปืนด้วยความตระหนก

คงดี คาโละ พาร่างอันสูงใหญ่วัยหกสิบเดินออกมา ในมือถือปืนสั้นคู่มือซึ่งเป็นสมบัติที่ท้าวเจ้าลูกเขยในอดีตมอบไว้ให้ ชายชราผู้ยังแข็งแรงเดินเข้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าคู่ต่อสู้ทั้งสอง

"ปล่อยมัน...ไอ้โบ" ประกาศเสียงเรียบขาด "ข้าจะถามมันให้รู้เรื่องราวมันมาทำไม"

เจ้านิลผละออกจากร่างของชายหนุ่ม ซึ่งรอดตายได้อย่างหวุดหวิดด้วยความเสียสละใจแทบขาด โอกาสที่มันจะได้ล้างแค้นเป็นอันดับสูญ...

ประพันธ์หลุดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ก่อเอื้อมเข้าปราศเข้าไปหยิบพาริท์เนอร์รีวอลเวอร์ .22 ไว้เสียก่อน แล้วจึงเดินย้อนกลับมาหาหัวหน้าเผ่า ปิดฝุ่เคียวสามสี่อย่างไม่มีรีบร้อน นัยน์ตาลุกพลุ่งจ้องไปที่ชายชราหัวหน้าเผ่าด้วยความไม่ไว้ว่างใจ

"ฉันมาหาหัวหน้าเผ่า...ที่นี่"

"ข้าเอง" คงดี คาโละ ดอนเสียงกร้าว "เจ้ามีธุระอะไร...มาดื้อรั้นมาร้ายกันแต่ หัวคางของเจ้ามันไม่เก่าไว้ใจ มันเหมือนงู..."

เลือดจันทน์ของชายหนุ่มทันที นึกไตร่ตรองขึ้นมาทันใด มืออย่างไหนก็หนัก คมหนักรู เขานึกในใจ ไอ้แกคนนี้เห็นทีจะคบกันไม่ได้เสียแล้ว แต่ต้องฝืนทำใจดีดูเสียขออย่าขโมยมือของไอ้พวกนี้แหละไปเอาทองคำให้หมดทั้งถ้าให้จงได้

คนใจอ่อนตกเป็นเหยื่อของคมมิดลาดเสมอหนุ่มเจ้าเล่ห์จึงเปลี่ยนท่าทีเป็นอ่อนน้อมอย่างไม่น่าเชื่อ

"ผมต้องขอโทษที่มีดาแต่ไม่มีแวว" เขา

เปลี่ยนสรวทพจนาคัวเองทันที "ผมจะมาตามหาหัวหน้าไปพบกับพวกนักสำรวจธรณีวิทยา ซึ่งความจริงเขามีแผนที่ลายแทง จะมาเอาทองคำอันเป็นสมบัติของพวกท่านไม่ใช่รี"

"มันควรจะเป็นของพวกข้า" คงดี คาโละ สวมรอย "แต่...เจ้าเป็นพวกเดียวกับพวกนั้นไม่ใช่รีอะไร ทำไมเจ้าจะช่วยข้าพาไปจับพวกของเจ้าเอง"

ประพันธ์ยิ้มอย่างเยือกเย็นสะใจ

"หัวหน้ากำลังเข้าใจผิด ผมไม่ได้เป็นพวกมัน ผมต้องการแก้แค้นที่พวกมันทำกับผมเจ็บแสบนัก ที่สำคัญถ้าผมช่วยท่านสำเร็จ ผมต้องการรางวัลตอบแทน"

"อะไรๆ" คงดี คาโละ แหงนหน้าหัวเราะในใจนั้นนึกเหยียดหยามเจ้าหนุ่มนั้นดาหลกหลกคนนี้เป็นที่สุดแล้ว "คนเมืองคิดช่วยเหลือคนอื่นเพื่อผลประโยชน์ เพื่อผลตอบแทนทั้งนั้น...เจ้าอย่าห่วง ถ้าเจ้าพาทางให้ข้าตามจับพวกเจ้ามาได้...รีว่าจับได้มันออกไปจากดินของข้า ข้าจะให้รางวัลแก่เจ้าอย่างงาม เจ้ามีปืนมาด้วย...เป็นประโยชน์แก่ข้ามาก...เจ้าต้องช่วยข้าก่อน...แล้วข้าจึงจะช่วยเจ้า"

"จะให้ผมช่วยอะไรท่านหัวหน้า" ชายหนุ่มถามขึ้นๆ นึกวางแผนไว้ในใจ

"ข้าจะไปเอาหลานสาวของข้าคืน...พวกเรามีมากกว่า...ไอ้คางว่ามีปืนกระบอกเดียวเท่านั้น...มันจะใหญ่กว่าข้าไม่ได้"

- "ไปที่ถ้ำทองคำนั่นปะรี" ชายหนุ่มตาถูกวาวทันที

"เอ๊ะ...นี่เจ้ารู้เรื่องถ้ำทองคำด้วยรี"

คงดี คาโละ หัวด้ว ตาถูกวาวจ้องหน้าชายหนุ่มอย่างคาดคั้น

"เอ๊ะ...ทำไมจะไม่รู้ ก็ผมมากับพวกนักสำรวจธรณีวิทยา...และพวกเขามาเอาทองคำ" ประพันธ์แก้ตัวไปได้อย่างคล่องแคล่ว คงดี คาโละ หยุดคิดไปชั่วครู่ แล้วเห็นจริงเห็นจึงด้วย หันไปทางเจ้านิลโบกมือให้เจ้านิลถอยไปเสีย

มันถอยไปก็จริง...แต่บัดนี้คำที่จ้องจับอยู่ที่ศรัทธานะนั่น นอกแหวแห่งความพยายามทองเงวอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

.....

กำลังแล้ว...เดือนมิดเพราะเป็นคืนข้างแรมแก่...

ท้องฟ้าที่เป็นสีแดงเมื่อตอนตะวันตก...บัดนี้มืดสนิท

คากว่าเจ้าห้องนอนในภูากับเมียสาวสองคนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ไมโนโกะพาชายหนุ่มผู้เป็นคู่รักไปนอนที่ห้องเก็บทองคำ นัททิพมดความตื่นเต้นกับทองคำพวกนั้นเสียแล้ว ไมโนโกะด่างหากเล่าที่สำคัญสำหรับเขา ยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทองใดๆ ทั้งสิ้น...ไม่มีหญิงอื่นหลงเหลืออยู่ในหัวใจของชายหนุ่มอีกเลย แม้แต่กระผกวัน...

ทุกคนต่างพากันหลับใหลไม่ได้สติ...เพราะความเหนื่อยอ่อนจากการเดินทางนั่นเอง จึงหาวิธีไม่ว่าจะอันไหนหลวงกำลังกับคานเข้ามามากเกินไปแล้ว...

คงดี คาโละ ทำสมาธิตามคปร้อมด้วยเจ้านิล โดยมีประพันธ์เป็นผู้คล้อยห้อยตามเดินทางมาถึงปากถ้ำแล้ว คงดี คาโละ จึงยกมือ

ซึ่งเป็นอาณัติสัญญาให้ทุกคนหยุดเพื่อปรึกษาหารือกันก่อน

“ป้าเก็บคณนอหลังสนิท...” ชายชราผู้เป็นหัวหน้าพูดขึ้นอย่างเห็นแก่ตัว “จำมันหมดทุกคนที่ขี้ขลาด...เหลือไว้ชีวิตเดียว ไมโนโกะ...หลานสาวของข้า เป็นเผละท่ารอยชวนก็ไม่ได้”

ทุกคนพยักหน้ารับทราบโดยฉุฉฉ
“จ้ะเข้าไปพร้อมๆ กันซิ” ประพันธ์เอ่ยแนะขึ้น “พวกมากย่อมชนะแน่ๆ”

คงดี คาโตะ เห็นด้วย โบกมือเป็นอาณัติสัญญาให้ทุกคนตามเขาไป ทุกคนเดินด้วยฝีเท้าเบากวีน ระวังไม่ให้เกิดความกระเทือน อันจะทำให้คากาว่าไหวตัวได้

คงดี คาโตะ พอเผ่าแห่งเผ่ากระเหิงท่าไปจนถึงห้องสุตถา ซึ่งเป็นที่เก็บทองคำอันมีค่ามหาศาล ณ ที่นั้นได้ประจักษ์แก่สายตาของทุกคน ว่าทองคำอันเหลืองอร่ามภายใต้แสงตะเกียงที่จุดไว้มูมอ้าด้านในสุด สองประกายแวววามจับตา...

เจ้านิลถึงกับตัวสั่นเต็มไปด้วยความอยากขึ้นมาจับปล้น...มันจ้องมองทองคำเหล่านั้น จนขนตาแทบกลืนออกมาจนอกเบ้า นัททิตและไมโนโกะอยู่ในอ้อมกอดซึ่งกัน

และกันแนบสนิท นอนหลับไม่ตื่นนอนดูไม่เห็นไม่ว่าภัยมาถึงแล้ว หัวหน้าเผ่าชาวยกมืออีกครั้งหนึ่ง สมุททั้งสามล้วนแล้วแต่กำขี้ล้าสนิมอาวุธในมือทุกคน ก็กรูกันเข้าไปล้อมกรอบชายหนุ่มและหญิงสาว...

รู้สึกตัวลึกลับขึ้นมา...จึงตกเป็นเชลยในทันทีทันใด

“คาโตะนี่...” ไมโนโกะเสียงดัง “คาทำยังงี้ได้ยังงั้น”

“อย่าพูดเสียงดังไมโนโกะ” ผู้เป็นคาปรามเสียงค่อยๆ “ลางจะมารับหลานของคาถัดคืนไปปะชีวิต”

“ไม่ไป...” หญิงสาวควัดเสียงก้องสะท้อนไปทั่วถ้ำ

นัททิตตัวแข็ง ไม่อาจขยับเขยื้อนตัวเพราะประพันธ์เอาปืนจ่อออกไว้ ชีบแสบอย่างเยาะเย้ย เจ้านิลถือนิมิตปาเล่นใหญ่เข้ามาจ่อไว้ด้านหลังอีกคนหนึ่ง

“คาถัดไปซะ” ไมโนโกะพูดขึ้นด้วยความไม่พอใจ “ฉันขอร้องแล้วนะ หัวเดี๋ยวลูกฉันก็ไม่ไปกับคาทรอก...จะบอกให้”

“ฉาด”

คงดี คาโตะ คบเปรี้ยวเข้าไปที่แก้มของหลานสาวอันเป็นดวงใจสุดแรงเกิด จมหญิงสาว

เชลยแทบล้มคว่ำลง แต่สมุทคนหนึ่งของคงดี คาโตะ คว่ำแขนไว้ได้ทัน

ไมโนโกะปล่อยโฮออกมาทันที

“เอาตัวมันออกไป” คงดี คาโตะ ออกคำสั่ง เจ้าสมุทร่างกำยำปฏิบัติตามคำสั่งทันที กระชากราวน้อยออกไปอย่างไม่ปราศรัย แม้ว่าหญิงสาวจะดิ้นเรวขัดขืนสักเพียงไรก็ไม่เป็นผล

นัททิตได้แต่ยืนนิ่ง ขยับตัวไม่ได้เอาเสียเลยข้างหน้าป้า...ข้างหลังมีค ดัวแล้วแต่ทำให้ตายได้ทั้งนั้น...

“เปรี้ยว”

เสียงปืนก้องกังวานสะท้อนดังกลับไปกลับมาหลายรอบ สมุทคนหนึ่งของ คงดี คาโตะ โคนเข้าเต็มอกถึงกับเชลยหลังไปหลายก้าวแล้วล้มคว่ำลง เลือดทะลักออกมาจากหน้าอกเหมือนน้ำพุ

มองไม่เห็นกันอีก...ไม่ว่าจะทุบทุบทุบวิ่งออกมาจากหลืบหลืบช่องโหลกกับแม่

คงดี คาโตะ กับพวกแตกอืดว้างที่กำบังกันเป็นจั่วละหัวๆ จึงหวะนี่เองที่นัททิตสามารถเอาตัวรอดจากการควบคุมได้ เขาวิ่งพรวดเข้าไปในคูหาที่เป็นห้องนอนของพ่อคา...คากาว่า

คงดี คาโตะ ให้อาณัติสัญญาอีกครั้งหนึ่ง

แล้วล้มลงจากที่กำบังพร้อมๆ กับประพันธ์และสมุทอีกสองคน อังกราดไปที่ห้องกุหาของคากาว่าอย่างไม่มีภัย

“เปรี้ยว...เปรี้ยว...เปรี้ยว...”

“เปรี้ยว...เปรี้ยว...เปรี้ยว...”

เจ้านิลนำตัวออกไปนอกถ้ำก่อนแล้ว ในระหว่างที่ คงดี คาโตะ และพวกกระเบิดกระสุนอย่างสำนักรว้นไหวโดยไม่เห็นเป้าหมาย

จิตใจเฉยชาเท่านั้น...ทุกคนก็มารวมกันอยู่ที่ปากถ้ำอีกเช่นเดิม

“กลับบ้านของเราก่อน...ข้าได้หลานสาวของข้าแล้ว” ผู้เผ่าแห่งเผ่ากระเหิงตะโกนเสียงก้องฟ้า “ข้าจะไม่ยอมให้มีเมียคนเมืองเป็นอันขาด แล้วค่อยย้อนกลับมาฆ่ามันให้หมดขบพองเป็นของพวกเรา”

ไมโนโกะคืนรบนานใหญ่ แต่ไม่เป็นผล สมุทร่างกำยำสองคนจับไว้แน่นหนา มิโยที่ปากจะส่งเสียงร้องอึงตะนิ้ง จึงถูกนำตัวไปจากที่นั่นได้โดยง่ายดาย...

คากาว่าเห็นปืนเข้าที่เอว มองหน้าชายหนุ่มผู้เป็นลูกเขยอย่างทันทใจ สาวหล่อสาวเขียวยังไม่หายศอกใจ เกาะแขนอดีตนายทหารไว้คนละข้างไม่ยอมปล่อย

อ่านต่อหน้า 39

หนังบอกนิสัย

หนังที่คุณโปรดปรานสามารถจะเปิดเผยและแสดงอุปนิสัยของคุณได้

ประเภทและชนิดของหนังที่คุณชอบดูจะสามารถบอกได้มากเกี่ยวกับอุปนิสัยของคุณ จากการเปิดเผยของนักสังคมวิทยา แจ็กกีโบลต์ แห่งมหาวิทยาลัยจอร์เจีย

หนังนิยายวิทยาศาสตร์ (ค.ศ. 2001, สตาร์วอร์ส)

คุณเป็นคนชอบผจญภัยและชอบเปิดโอกาสที่จะเสี่ยง ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้คุณค้นคว้าและสิ่ง

หนังประวัติศาสตร์และชีวประวัติ (กานธี, Lawrence of Arabia, Amadeus)

เหตุการณ์ที่สำคัญของชีวิต เช่น วันเกิด วันครบรอบแต่งงาน หรือการได้เลื่อนตำแหน่งของเพื่อนล้วนมีความหมายพิเศษต่อคุณและคุณจะต้องออกไปฉลองกับพวกเขา คุณเห็นคุณค่าของชีวิตและชอบที่จะทำเรื่องต่างๆ อย่างใหญ่โต

หนังตลก (Ghostbusters, Beverly Hills Cop, Police Academy)

คุณไม่สนใจหรือแยแสต่อความผิดหวังและคุณทนต่อคนอื่นและยังยอมรับในสิ่งที่เขาเป็นอีกด้วย

หนังผจญภัย (Deliverance, Raiders of The Lost Ark)

บรรยายภาพ
หนังเพลง มนต์รักเพลงสวรรค์
หนังสยองขวัญ The Exorcist

คุณไม่ใช่คนที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า คุณยืนหยัดบนพื้นอย่างมั่นคงและยืนยันทันทีจะทำในสิ่งที่คิดว่าถูกต้อง คุณเอาชนะคู่ต่อสู้ได้อย่างเร็วและสามารถเปลี่ยนสถานการณ์ที่เลวร้ายให้เป็นประโยชน์ต่อคุณ

หนังการ์ตูน (Cinderella, Pinocchio)

เหมือนกับตัวละครในหนังเรื่องโปรดของคุณ คุณเป็นคนคล่องแคล่ว และเต็มไปด้วยพลังเวลาคุณชอบแสดงออกท่าทางที่เกินเหตุ คุณทำทุกอย่างตามที่คิดเอาไว้

หนังลึกลับ (Murder on The Orient Express, Chinatown)

คุณชอบการทำทายและชอบที่จะเสี่ยงในเรื่องต่างๆ

คุณเป็นคนที่ไม่ต้องคิดซ้ำสองเกี่ยวกับการเดินเข้าไปในย่านอาชญากรรม หรือจับรถเข้าไปในเขตอันตราย หรือการพนันหรือการล่กทุนต่างๆ

หนังเพลง (มนต์รักเพลงสวรรค์, แอนนี่ A Chorus Line)

ผู้คนดูมีเสน่ห์และน่าสนใจสำหรับคุณ คุณเชื่อว่าชีวิตคือสิ่งสวยงามและทุกอย่างจะดีขึ้น คุณยังชอบอยู่ในที่สว่างๆ และชอบงานปาร์ตี้

หนังสยองขวัญ (Poltergeist, The Exorcist, Carrie)

คุณชอบทำให้เพื่อนฝูงประหลาดใจ คุณอาจจะแะไปหาเพื่อนที่บ้านโดยไม่บอกกล่าว จัดงานปาร์ตี้โดยไม่มีเหตุผล หรือมอบของขวัญให้คนที่ไม่มีวาระอะไร

หนังชีวิต (Ordinary People, On Golden Pond)

คุณสนใจในเรื่องราวชีวิตจริงของคนอื่น เพื่อนฝูงชอบหันมาหาคุณเวลาที่มีปัญหา เพราะว่ามีความสามารถพิเศษเรื่องแก้ปัญหาค้นคว้า

หนังโรแมนติก (Love Story, The Way We Were)

จินตนาการของคุณทำให้คุณสนุกกับชีวิต แฟนตาซีของคุณ ในความนึกคิดของคุณเอง คุณอาจจะกลายเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในหนังรักเรื่องโปรดของคุณ

การฝึกฝนวินัยแบบนี้เป็นวิธีที่ดีในการแก้ปัญหาความเครียดของชีวิตประจำวัน แล้วคุณจะสามารถเผชิญกับชีวิตจริงอย่างสดชื่น

ต่อจากฉบับที่แล้ว

เสียงดังอยู่ในห้องชุดหรรษา ในโตเล็กใหญ่ที่พิทยา ที่ชนิดาน้องสาวของเขาเป็นรองกรรมการผู้จัดการ

เขากำลังยืนรับโทรศัพท์ที่ด้านข้างของเคาน์เตอร์ บาร์

หน้าตาของเขาเหมือนโหด แค้นคั่ง เมื่ออีกฝ่ายพูดมาตามสาย

“เสียงให้ลูกน้องลงไปดูที่ลานจอดรถของโตเล็ก รถสปอร์ตเปิดประทุนคันใหม่ของชนิดาน้องฉันเอาไปจอดไว้หรือยัง บางทีเสียงอาจจะไม่เชื่อนะ น้องสาวคนสวยของเสียง ที่เสียงรักมากที่สุดคงอยู่ในมือของฉันแล้ว...”

“ไม่จริง แกโกหกฉันนี่หมวย...”

เสียงพูดสาวทปไปตามสาย แต่อีกฝ่ายหัวเราะอย่างหยิ่ง

“จริงหรือไม่จริง ถ้าเสียงไม่ทำตามเงื่อนไขของฉันต่อไป ชนิดาจะถูกผู้ชายไม่ไยดีกว่า สิบคนร่วมลงแขก แล้วส่งตัวไปขายช่อง ไม่เป็นผู้เป็นคนแก่คราวนี้...”

“โธษ อีนังหมวย มันทำยังไงหืออะไร...”

เสียงร้องตะโกน หายใจเหนื่อยหอบ รู้สึกแค้นสุดขีด แต่เสียงอีกฝ่ายก็ถ้ามกั้งแค้นมาเช่นกัน

“แล้วมึงจะไอ้จูน มึงส่งคนไปจับตัวแม่กูทำไม”

เสียงขึ้นอึ้งอีกอึก แก้วร้องตะโกน

“กูไม่รู้เรื่อง มึงอย่าพูดใส่ร้ายกู...”

เสียงของรัชนียังหัวเราะหยามหยัน

“ไม่รู้เรื่องจริง ไอ้เบ๊ยกจะไอ้ชาติคินของ

มึง ที่ไปจับตัวแม่กูที่โรงเจ ยิงกะคนของกูมันไปหมด ไอ้เบ๊ยกถูกคนของกูยิงอาชวาท มันทนไปไม่ได้ทน ไม่รับดาบอยู่ในโรงเจ ตอนนั้นคนของกูตามล่ามันอยู่ เจอที่ไหนตายที่นั่น...”

เสียงขึ้นอีกอึกอีกหน แล้วว่าอ้อมแอ้ม

“เรื่องของมึง กูไม่รู้ด้วย คนของกูตามมัน

ไปทำยังงั้นจริง มันก็ทำกันไปเอง กูไม่รู้เรื่องจริง...”

“เอา มึงปฏิเสธได้ ปฏิเสธไป แต่น้องสาวของมึงที่อยู่ในมือกู มึงจะว่ายังไง...”

“แล้วมึงจะเอาอย่างไรล่ะ อีนังหมวย...”

เสียงของเสียงขึ้น เหมือนจะร้องไห้อย่าง

ซัดแค้นใจ รัชนิพูดมาตามสายอย่างหยามหยัน

“ก็ต้องเอาหมอน้อย ไม่อย่างนั้นน้องสาวมึงถูกขายไปเป็นกะหรี่แน่ๆ...”

“อีนังหมวย...” เสียงขึ้นตะโกนคั่งแค้น เนื้อตัวสั่นเทา “มึงทำบ้าๆ ยังงั้นไปไม่ได้เป็นอันขาด...”

“เสียงจ๋า...” อีกฝ่ายทำเสียงมาอย่างอ่อนหวาน “เราบอกรอเธอกันที่ไหนดี พูดกันทางโทรศัพท์มันไม่เหมาะ...”

“ใช่...มันไม่เหมาะ แต่เสียงจริง มึงมาพบกูที่นี่ได้ไหม ได้ไหม...”

“ได้สิเสียง บางทีฉันจะให้เสียงอีกสักที ก็ยังได้นะ...จะไปเดี๋ยวนี้แหละ...”

รัชนิพูดมาแล้วหัวเราะเสียงแหลม ก่อนวางหู เสียงขึ้นรู้สึกเสียงหัวเราะของหมวย แซ่ลี้ฟังยังกะเสียงแหม่น

เสียงขึ้นหันไปทางเหล้ามือบินคู่กัน ที่นั่งเล่นไฟที่โต๊ะชุดรับแขก

บรรณ ศักดิ์ศรี**ไอ้หมวย
เรื่อ
เบ๊ก**

“พวกมึงเตรียมตัว อีนังหมวย แซ่ลี้มันจะบุกมาที่นี่แล้ว...”

“จะต้องอิงกันไหมเสียง...”

“ก็ไม่ใช่ แต่กูจะพยายามพูดกับมันดีๆ ก่อน...”

“คนเคยเป็นคู่ชากันมา พูดจาดีๆ อาจจะได้ออนอีกทีนะเสียง...”

“กูก็หวังงั้นแหละ...”

เสียงพูดพร้อมกับนึกฝันหวาน ถ้ารัชนิหรือหมวย แซ่ลี้ยอมหลับนอนกับเขาจริง อย่างที่บอกมาทางโทรศัพท์ เขาก็จะรู้สึกเหมือนสวรรค์ไป

เพราะในโลกนี้ เขาคิดว่ามีแต่หมวย แซ่ลี้เท่านั้น ที่มีเสน่ห์เหมาะสมกับเขาอย่างที่สุด แม้ว่าเขาจะเพียงได้มีโอกาสสักกัณหลับเธอเพียงครั้งเดียว ก็ให้รู้สึกจิตใจจริงอารมณ์ไปชั่วชีวิต

ทัศน์ ตะวันฉายคันเครื่องยนต์เรือคอปลาของเขา ปลดปล่อยให้เรือลอยเท้งเต้งกลางทะเลลึก เขาออกมาบนหงายมองดูดาวบนคาบฟ้าหัวเรือ

ท่าท่าจะเคลิ้มๆ หลับ เพราะขณะนี้เป็นเวลาร่วมจะเที่ยงคืนแล้ว พลันเกือบผวาเมื่อแว่วเสียงเรียก

“กู...คุณทัศน์ ตะวันฉาย...”

เขาถูกขึ้นนั่ง ยกมือขยี้ตา เมื่อเห็นชนิดาในชุดกางเกงและเสื้อคลุม ที่มีอยู่ในตู้เสื้อผ้าได้ห้องเรือ หมวยสาวสวยตามแรงลม

“ผมฝันไปหรือเปล่า...”

เธอส่งเสียงหัวเราะ เหมือนมีอารมณ์ขัน

“ฝันเรื่องอะไรคะ...”

“นางฟ้าเรือเทพธิดา ลอกลาบินอยู่ตรงหน้า...”

เธอหัวเราะ เมื่อผสมเสียงลมในทะเลเสียงหัวเราะของเธอ จึงฟังเพราะพิ้ง

“คืนจาความฝันเสียทีซิคะ คิดว่าเป็นเพียงเคลมของกู...”

“ไม่ใช่เคลม คุณมีสิทธิเสรีที่จะทำอะไรก็ได้ในเรือ...”

“วันแค่จะกลับเข้าฝั่ง...”

“ใช่...ดิฉันสัญญาว่าพักผ่อน คุณทานอาหารแล้วยัง...”

“ยัง แต่ทำเสร็จแล้ว...”

“ทำไมไม่ทาน...”

“แล้วคุณละ ฉันทำเผื่อคุณด้วย...”

“ขอบคุณ ทำอะไร...”

“ข้าวผัดปู ฉันเห็นมีข้าวอยู่ในหม้อไฟฟ้า มีปูค้มอยู่ด้วย มีไข่ ฉันเลยทำข้าวผัดปู...”

“เราจะทานด้วยกันที่ไหนดี ได้ห้องเรือในห้องถือท้ายหรือได้แสงดาวดวงนี้...”

เธอมองลงขึ้นไปบนท้องฟ้า ที่มีดวงดาวพร่า

“ฉันจะลงไปยกขึ้นมายังบนนี้...”

เธอหันหลังเดินคว่ำไอนาเพราะเรือโคลงเข้าห้องถือท้าย เขายับไปยืนฟังถูกกรงเหล็ก สเตนเลสคอนหัวเรือ ผิวปากเป็นเพลงถูกฟุ้งฟุ้งแข่งกับเสียงลมทะเล

ชนิดา ตั้งจิตรอนสูตร น้องสาวคนสวยของเสียงขึ้น เดินคว่ำไอนาออกมาจากห้องถือท้ายเรือ สองมือถือขนมข้าวผัดสองชาม

เขาริณเดินไปรับขนมใส่อาหารจากมือเธอ

วางลงบนคาบฟ้าหัวเรือ ชนิดาหันกลับเข้าข้างในประตู่ห้องถือท้าย กลับออกมาด้วยกระดิกใส่ไม้แข็ง ซึ่งคงเอาออกมาในตู้เย็น พร้อมกับแก้วสองใบ

เขามั่งจัดสมาธิ แต่เขมั่งพันเพียบ ลงมือทานอาหาร ท่าทางของเธอหัว แต่เขาคักข้าวผัดใส่ปาก เลิกคักขึ้น

“รสมือคุณอร่อยดี...”

เธอพูดหน้าตาเฉย

“ที่บ้านผัดข้าวผัดๆ...”

เขาหัวเราะขันๆ เกือบจะบอกว่า เขารู้แล้วว่าเธอเป็นใคร แต่พูดเฉยเฉยเรื่อยเปื่อย

“วันหลัง พอเราเอาเรือเข้าฝั่งแล้ว ผมจะไปเป็นลูกค้าอุดหนุน...”

เธอเหลือบตามองเขาอย่างเปิดเผย พูดหน้าตาเฉยอีก

“ต้องพาแม่ผมออกมาคอปลาในทะเลอย่างนี้ทุกคืน จะมีเวลาที่ไหนคะ...”

เขาหัวเราะกริณเคร่ง

“บางทีผมจะเลิกอาชีพนี้...”

“แล้วจะไปทำอะไรคะ...”

“ไปช่วยคุณผัดข้าวผัดขาย...”

เธอเม้มกลับอ้อมมองไปในน้ำทะเลสีเขียวมืดข้างเรือ ปลาลอมาฝูงหนึ่งว่ายน้ำไล่เล่นฟอสฟอรัสฟางพราย บางตัวผุดโผล่ส่งเสียงร้องทักดังๆ ทัๆ ทำให้ชนิดาถึงกับผวา

“ปลาลอมา...”

“เพื่อนสนิทของเรานะในทะเล...”

ทัศน์ ตะวันฉายหันไปโบกมือให้กับปลาลอมา ทำเสียงเลียนแบบดังๆ ทัๆ ด้วย ปลาลอมาหลายตัวเลยผุดโผล่ขึ้นมาส่งเสียงร้องทักทากันใหญ่

ชนิดาคักอาหารใส่ปากพาลมของเขอย่างอัศจรรย์ใจ ท่าทางของเขากับฝูงปลาลอมาเหมือนจะเป็นเพื่อนคุ้นเคยกันจริงๆ

“คุณรู้จักพวกมันด้วยหรือคะ...”

“จะว่ารู้จักก็อาจจะใช่ ผมเอาเรือออกมาคอปลาแถวนี้ไม่รู้กี่ร้อยเที่ยวแล้ว เจอะปลาลอมาฝูงนี้เกือบทุกเที่ยว บางทีผมก็โคดลงไปว่ายน้ำเล่นกับพวกมันสนุกดี...”

“แล้วไม่กลัวปลาลอมาหรือคะ...”

“มีฝูงปลาลอมาอยู่ตรงไหน ปลาลอมาไม่ชอบเข้ามายุ่งด้วยหรือคะ...”

“คุณจะลงไปว่ายน้ำเล่นกับปลาลอมาให้ฉันดูตอนนี้ได้ไหมคะ...”

“ตอนนี้ไม่ได้ครับ...”

“ทำไมคะ...”

“ผมกลัวทะเล คุณก็คิดเรื่องขบถ พาเรือหนีเข้าฝั่ง ผมก็เสร็จปลาลอมาแน่ๆ”

ทั้งเขาและเธอต่างหัวเราะ มีความสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ชนิดา ตั้งจิตรอนสูตร น้องสาวคนสวยของเสียงขึ้น มีความรู้สึก ทัศน์ ตะวันฉาย เจ้าของเรือคอปลาจับข้างกันนี้ มีอะไรต่ออะไรดังหลายอย่างที่เขาสนใจ

18

มือที่แหวกมานำหน้าต่างห้องชุดหรรษาของโตเล็กชายทะเลพิทยา มองลงไปที่ลานจอดรถ เสียงขึ้นเห็นรัชนิ หรือหมวย แซ่ลี้

อ่านต่อหน้า 37

วันนี้ท้องฟ้าโปร่งใส อากาศกำลังสบาย เหมือนจิตใจของนายชมในขณะนี้ ความสบายใจ ทำให้นายชมมีปาก เพ่งวันนี้มันรักเธอ คงว่อนทั้งๆ แต่ เหนือนายเฉยๆ เพื่อนคู่หูที่กำลังใสไม่ด้วยกบอย่างประณีตต้องหันมานองอย่างประหลาดใจ

“เฮ้ย...วันนี้ได้ข่าวอะไรวะ ไอ้ชม ดูเอ็งครีมน้ำเต้าที่เขียว”

นายชมหันมาอึ้งอย่างแจ่มใส วางมือจากการขอมันไคหน้าเรือนที่กำลังช่วยกันอยู่ชั่วครวก่อนจะตอบ

“ครีมโดยไม่ต้องมีข่าวก็ได้นะ ที่เขยบอกตามตรงนะ วันนี้มันปอดโปร่งใจจริงๆ”

นายเฉยพยักหน้า

“เออ...ข้าก็รู้ว่าเอ็งกำลังไปโรงใจ ไม่มันคงไม่กระวีกระวาดชวนเข้ามาขอมันไคตั้งแต่เช้าอย่างนี้หรือว่าแค่มันเรื่องอะไรกันวะ”

นายชมหัวเราะ

“ไอ้เรื่องชวนมาขอมันไคนี้ไม่เกี่ยวหรอก เดี๋ยวข้าก็เข้ามาได้ว่า คราวนั้นหมอบูกับไอ้พวกนั้น ถีบมันไคพังไปข้างหนึ่ง คนขึ้นคนลงหวัดขาดไปหลายคนแล้วก็เลยคิดจะทำให้นันตีสึกก็เท่านั้น เฮ้ย...เดี๋ยวครั้นนี้ให้มันลงซักกระเบียดละจะ”

นายเฉยยื่นมือออกไปจับมันไคมาส่องดู

“อู่วะ...ขาวไปเระะ นี่ข้าวัดแล้วเขียวนะ”

“อย่าสงสัยอะไรเลยนะ ไอ้ตาหูดอนแก่มันก็ยังแจ่มใส ชี้มกกลาดเคลื่อนนิดๆ หมอบูๆ ซ้ำหมอบุ่แหละ เฮ้ย...ปากพูด มือทำซิวะ”

นายเฉยกะม้ออีกทีแล้วก็ถึงมือเฉยดังไกรกรากสนั่นหู

“เราขอมันไคเสียงดังอย่างนี้ หมอบุ่จะรำคาญเระะเปล่านั้นไม่รู้?”

มือทำไปแค่นายเฉยก็ออดกั้วลเข้าไปถึงคนข้างในไม่ได้

นายชมอึ้งว่า

“เสียงเราไม่รบกวนหมอบุ่หรอก อยู่ถึงห้องทำงานของท่านก้านัน ห้องนั้นเป็นห้องแอร์เก็บเสียงด้วย ก็คนนี้แหละวะที่ทำให้ข้าสบายใจ”

นายเฉยเงยหน้าขึ้นมองหน้าเพื่อนอย่างไม่เข้าใจ

“หมอบุ่ทำอะไรให้อึ้งสบายใจวะ เอ๊ะ...ตั้งแต่เช้า หมอบุ่ยังไม่ได้ออกไปไหนเลย แล้วจะเอาข่าวอะไรมาบอกให้เอ็งทำเหมือนถูกหวยอย่างนี้ได้”

“ก็ที่ไม่ออกไปไหนนี่แหละ ที่ทำให้ข้าสบายใจ ที่เขยคิดดู มีวันไหนมึง ที่ยอมมึงเขยอยู่กับบ้านให้พวกเราหายใจทั่วทั้งนี้วันนี้มันเจียมมารายงานว่า ตั้งแต่เช้า คิมมมแก้วนี่งแล้วก็เอาแต่อ่านหนังสือเจียมอยู่คนเดียวไอ้แบบนี้แหละ ทำให้ข้าหายห่วง ไม่ต้องคอยเกร็งลมหายใจว่าหมอบุ่จะออกไปเกิดเรื่องอะไรมึง”

นายเฉยหัวเราะก๊ากขำเพื่อน แต่ก็ต้อง

พิศโง่งนได้อด

สะอึกโฮง....

“เอ็งเห็นจะต้องเกร็งลมหายใจห้วงอีกแล้วละ ชมไว้”

นายเฉยยื่นหน้าเข้ามากระซิบกระซาบ บัญไปให้นายชมเหลียวไปมองข้างหลัง พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไรนายชมก็ถึงกับสะอึกไปอีกคนหนึ่ง

“ไอ้เอ๊ย....กรรมของกูจริงๆ ไม่เคยได้หายใจทั่วทั้งกับเขาสักวัน แต่ก็ยังคิดจะ ไม่ได้ปลอมเป็นไอ้ไก่ก็แสดงว่าไม่ได้เข้าปอนไอ้เสียสุข ก็พอเบาใจได้สินที”

คนที่ทำให้นายชมหันไปเฝ้าคนกราบเข้ามาใกล้ ร่างสูงระหงอยู่ในเครื่องแต่งกายสีดำสนิทตามเคย เสื้อพอดิตัวและกางเกงติดขัดจระดปลายเท่า ส่งให้ร่างสูงนั้นมองดูปราดเปรียวยิ่งขึ้น

“อ้าว...มันไคเป็นอะไรไป ลุงชม” เสียงโศกตามพร้อมกับสีหน้าแสดงความประหลาดใจ

“ก็หมอบุ่บิจะง่อนแง่นคนขึ้นลงจะหลุดลงไปจากหัดคราวที่อยู่กับไอ้พวกนั้นใจครับ” นายชมคอนเสียงประซัดประชัน

ตะวันฉายหัวเราะ ทูลลงนั่งมองงานที่ผู้สูงอายุสองคนกำลังทำ

“อ้อ...มิกได้แล้ว วันเอ็งก็เกือบขาดคังหลายครั้งแล้ว เคะะหัดลุงช่วยกันซ่อมวันนี้เป็นอันว่า ต่อไปวันไม่ต้องห่วงว่าจะขาดคังเพราะลงบันไดนั้นจะ”

นายชมทำสีหน้าเหมือนอยากย้อนแต่กลับตามเสียงเรียบว่า

“แล้วมีหมอบุ่จะไปไหนอีกล่ะครับ?”

“วันจะไปกินกาแฟที่ร้านไอ้เนี้ยวหมอบุ่”

“ไอ้...กาแฟที่บ้านเราก็น่า”

นายชมพยายามยับยั้ง ตะวันฉายทำหน้าขมขื่นลุกขึ้นยืนทันที

“ลุงชมก็รู้ว่า วันไปที่ไหนเพื่อสลับรับฟังเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะวันนี้วันกะว่า ยังไงเสียไอ้ครั้นจะต้องออกมาความหาตัวไว้ สำหรับนายชมนะ ถ้ามันรู้ว่าเป็นลูกชายผู้ใหญ่ มันคงไม่พยายามชวนเข้าปอนของมันอีกหรอก”

นายชมยังหน้าเสีย

“หมอบุ่เลิกเสียงอันตราแบบที่เสียที่ไม่ได้หรือครับ”

“ลุงก็รู้ ถ้าวันไม่คิดเดินทางเรื่องนี้ต่อไปวันคงไปร้องร้ออยู่ที่ไหนหรอก บอกลุงอีกทีก็ได้วันยังมองเห็นภาพพ่อมันสมองกระซายวันนั้นคิดตามถึงวันนี้ อย่าบอกกันเรื่องนี้เลยนะจะลุงชม”

เป็นคำคอนเฉยขาด นายชมและนายเฉยก็ไม่ได้เอาปากค้างจนร่างสูงเพียวกระโดดข้ามบันไดเข้าดูไปเมื่อไรก็ยังไม่รู้ตัว

ตะวันฉายเฝ้านั่งบนมอเตอริไซด์คู่ชีพตครทเครื่องเล่นฉิวออกจากบ้าน รู้สึกขุ่นใจเล็กน้อยที่ถูกคัดค้านเรื่องที่หมอบุ่จะทำต่อไปจนถึงที่สุด

แต่ก็ยังดีที่รับความไม่พอใจเอาไว้ได้ เพราะรู้ว่า มันเป็นความห่วงใยหวังดีอย่างแท้จริงของคนเก่าแก่ของบิดา

รถมอเตอริไซด์แล่นผ่านถนนหนทางไปเรื่อยๆ ด้วยความเร็วพอสมควร ตะวันฉายเริ่มประหลาดใจผู้คนที่ขึ้นเป็นกลุ่มก้อนคล้ายกำลังถกเถียงกันในเรื่องอะไรที่ทำให้คนเดินสักอย่าง เมื่อรถของหมอบุ่ผ่านกลุ่มคน กลุ่มนั้นก็มีการจับมือกันขึ้นยืนพนัน และเมื่อรถของหมอบุ่แล่นผ่านไป ตะวันฉายก็สามารถเห็นได้ด้วยหางตาว่า หมอบุ่ถูกมองตามไปจนดับสายตา

หมอบุ่เริ่มถูกใจ เมื่อพบกับอาการเช่นนี้กลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ตลอดจนนายที่พาไปสู่วานไอ้เนี้ยว

“นี่มันเรื่องอะไรกันนะ แบบนี้ต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเรา แล้วจะต้องไม่ไปในทางคิดด้วย”

หมอบุ่ดูเฉยๆกับตนเอง รถเริ่มเร็วขึ้นทุกขณะ

“ไอ้เนี้ยวต้องรู้เรื่องนี้ ตามมันคงได้เรื่องแน่ๆ”

หมอบุ่จอดรถลงหน้าร้านไอ้เนี้ยว เดินปราดเข้าไปทันที คนที่นั่งอยู่ตามโต๊ะก็ขยับตัว เสียงเก้าอี้เคลื่อนดังชัดเจน แล้วจากนั้นคนก็เริ่มทยอยออกไปจากร้านที่โต๊ะโต๊ะโต๊ะ ตะวันฉายร่อนวามไปทั่วร่าง ชาวแท้อีกปราดเดียวก็เข้าไปยืนอยู่เบื้องหน้าของไอ้เนี้ยว “เนี้ยว...มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น?”

หมอบุ่กระซิบเสียงต่ำ เพราะไอ้เนี้ยวถูกสมุทพิเศษของหมอบุ่ก็พลอยมีอาการอันประหลาดไปด้วยโดยเฉพาะตอนนี้ มันกำลังปากอ้าค้างด้วยใบหน้าอันซีด

“ผง...คือผง...”

มันทำเสียงกระอักกระอ

“พูด...”

เสียงสั่งเฉยขาดจนไอ้เนี้ยวคาเหลือก

“กับ...กับ...ผงจบบอกหมอบุ่เสียว่า...แต่...หมอบุ่ลงท้องอีก ผงจบบอกไอ้เอ็งเอ็งๆ ให้หล่มชะง่อน ผงขอร้อง”

เสียงของไอ้เนี้ยวมาส่งสารตะวันฉายต้องสะกิดใจให้สงบและค่อยๆ นั่งลงที่โต๊ะใกล้ๆ เคะะเคอร์ ไอ้เนี้ยวรีบขยับมือไม้ขึ้น แล้วก็ประคองออกมาวางให้ตรงหน้า ตัวมันเองก็นั่งลงที่เก้าอี้ตรงกันข้าม

“เอ้า...มีเรื่องอะไรลงเล่าไปซิ มันเรื่องอะไร คนพวกนี้ก็ต้องทำประหลาดๆ เวลาเห็นฉัน”

“เขาก็ดูหมอบุ่กั้กับ”

ไอ้เนี้ยวเสียงแหบ

“เอ๊ะ...อยู่ๆ มากลัวฉันเรื่องอะไร?”

ตะวันฉายเริ่มเสียงแหบ

“คือ...คือ...มิกนี่...เสียผมถูกฆ่าตาย...”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นเรื่องอาการประหลาดๆ ของคนเหล่านี้?”

ตะวันฉายลืมหัดใจกับข่าวตายของคนที่อยู่ในบัญชีเอกสารของพ่อของหมอบุ่อีกคนหนึ่ง

“ทั้งนายหมอบุ่ไม่เลิกใจกับเรื่องนี้ก็?”

ไอ้เนี้ยวทำตาเหลือก

อ่านต่อหน้า 36 -

สุธาณีก็หันไปทัก แต่ก่อนที่ห่อหุ้มจะมีโอกาสคิดหาคำตอบได้เขาได้หัน วิโรฒก็ยื่นถุงบรรจุแหวนส่งให้ พุดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแถมขี้อั่น

"แหวนจากเขียวยังใหม่ครับ ผมสั่งให้เขาซื้อลงมา ลองทานดูสิครับ เจ้านี่เขารอชามาก เป็นที่ขึ้นชื่อเลยก็แล้วกัน"

หญิงสาวของหน้าเขาค้วยดวงคาถาถามไถ่อย่างแปลกใจ

"คุณวิโรฒให้สุธาณีหรือคะ?"

ชายหนุ่มตอบขึ้นมา

"ก็เอามาฝากนะสิครับ มีของอร่อยๆ ทั้งที่"

สุธาณีก็กระพุ่มมือไหว้เขาพร้อมกับกล่าวคำขอบคุณเบาๆ ถึงพ่อแหวนออกมาดูฉลาก ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่า คราวนี้ นอกจากอาการกระแหม่งแถมจะปลื้มจากการไปแล้ว สีหน้าของห่อหุ้มยังยิ้มเอ็นดูเขามาก เขาพูดออกมา

"มีของดีๆ ไม่คิดถึงคนรักแล้วจะให้ผมไปคิดถึงใคร..."

"หิ"

สุธาณีก็หันไปอีก ในหน้าของห่อหุ้มปรากฏสีชมพูระเรื่อขึ้นมาทันที ก็จะหวนคิดไปถึงวันที่เขาถูกลอบห่อหุ้มอย่างร้อนแรง วิโรฒถามอีก

"คุณสุธาณีไปหาทั้งที่ไหนครับ เรื่องอะไร แล้วก็ไปกันก็คน ขึ้นรถอะไรไปครับ?"

หญิงสาวก็หันไปอีกหน้าหนึ่ง แต่ใบหน้าของห่อหุ้มยิ้มอย่างเบิกบาน

"อ้อ... แหม... ตามจะ ยังกะเจ้าพนักงานตามะโนครว ไปดูที่สี่แยกราชเทวี หนึ่งมีโต๊ะสุธาณีกับพี่พีท แล้วก็ขึ้นรถเมย์ไปละ อ้อ เป็นใจกะ คอบรรพพาที่คุณวิโรฒถามแล้วหรือยัง?"

"ครบแล้วครับ ถ้าจั้น, ผมขออนุญาตไปคุยด้วยคน รับรองว่า ไม่ให้คุณสุธาณีออกค่าตัวหรอก" เขาตอบกระเป๋าสตางค์ "วันนี้ผมยังมีเหลืออีกสัก 20 บาทได้ แล้วก็อย่าโหมรถเมย์เลย โปรดผมดีกว่า จะได้ไม่ต้องแลกเงิน 20 บาทที่เป็นค่ารถประจำทาง เคียวเกิดไม่พอค่าตัวหนังสืออีก"

คราวนี้ สุธาณีก็หัวเราะคิกคักแล้วเป็นหน้าไปทางหนึ่ง ห่อหุ้มก็รู้ว่าวิโรฒพูดเล่น

"คุณวิโรฒนี่คลั่งจัง"

เขาตอบเบาๆ

"ถึงคลั่ง แต่ผมก็รักคุณสุธาณีจริงๆ นะครับ นะ, คุณสุธาณี ก็นี้ให้ผมติดตามไปดูหนึ่งด้วยคน"

สุธาณีสั่นหัว แต่สีหน้าของห่อหุ้มยังยิ้มๆ แบบล้อเลียน

"สุธาณีอย่าได้ละ ค้างตามพี่พีท เพราะสุธาณีเป็นน้อง"

"จ้ะคุณช่วยย้อนวอนแทนผมด้วยเถิด ค้างเป็นอาทิตย์แล้ว ผมไม่มีโอกาสได้เจอคุณสุธาณีเลย หัวใจร่ำร้องจะตายอยู่แล้ว..."

สุธาณีก็หันไปอีกหน้าหนึ่งเหมือนหมั่นไส้

"อ้อ... พุดเข้า" แล้วหญิงสาวก็เปลี่ยนเรื่องถาม "คุณวิโรฒจะทานอะไรคะ อ้อ"

สั่งมากอย่างนั้นนะ นี่เกือบ 6 โมงแล้ว จั๊มมัวไอ้ไอ้ ไปดูไม่ทัน แล้วจะมาโทษสุธาณีไม่ได้ นะคะ"

แต่ก็นึกเหมือนไฟเขียวเปิดทางสะดวก พุดแบบนี้อย่างแสดงให้เห็นแล้วว่า ห่อหุ้มไม่จำเป็นต้องขออนุญาตที่สาวถึงเรื่องที่เขาจะติดตามไปดูหนึ่งด้วย

"ขอบคุณครับ ที่อนุญาตให้ไปดูหนึ่งด้วย รับผมขอเหล้าที่ฝากไว้กับโซดา และน้ำแข็งตามระเบียบ ส่วนเครื่องแกง ถ้าคุณสุธาณีไม่ยอมให้ผมรับประทานคุณ ก่อนไปก็, ผมขอไก่เย็น-สลัดมัน จานย่อยๆ พอร่องท้องก็แล้วกัน ว่าแต่คุณสุธาณีจะทานข้าวก่อนไปดูหนึ่ง หรือว่าจะรอไว้ถึงแล้ว?"

"ปกติ สุธาณีกับพี่พีทชอบทานอาหารที่ทอดฟritti รว 4 ทุ่มเศษ เคียวฉิมพลีจ้ะ จากนี้แล้วล่ะ มารับงานต่อจากสุธาณีแล้ว แต่งตัวเสร็จก็ไปกันเถอะ"

"ดีแล้ว จั๊มมัวฉิมพลี ผมจะขอเชิญทั้งคุณสุธาณีและคุณพิทไปทานอาหารเย็นด้วยกัน เพื่อขอบคุณในการที่พวกทั้งสองอนุญาตให้ผมร่วมไปในงานวันเกิด-อ้อ-สุธาณีด้วย"

สุธาณีไม่ได้ตอบ แต่ถูกจัมมัวเดินตามออกมาจากเคาน์เตอร์เข้าไปสั่งอาหารในครัว

คอนจะขึ้นรถ พี่น้อง 2 สาวค้างแรมกัน ให้อีกฝ่ายนั่งพักอยู่กับวิโรฒ จนชายหนุ่มพูดขึ้น

"นั่งหลังทั้ง 2 คนแหละครับ ไม่เป็นไรหรอก คิดเสียว่า ผมเป็นโซเฟียร์บรรดาศักดิ์ก็แล้วกัน"

นั่นแหละ สุธาณีจึงพูดกับพี่สาวด้วยน้ำเสียงกระแจะกระงอด พร้อมกับเปิดประตูขึ้นไปยังตู้กับข้าว

ที่โรงหนัง ชายหนุ่มออกคำพูดให้กับสอง

สาวด้วย พร้อมทั้งยังซื้อข้าวโพดคั่วมาให้อีก กอนละดูใหญ่ พอพนักงานเดินตัวพาไปส่ง สองพี่น้องก็ถอยห่างให้พี่สาวเดินเข้าไปก่อน วิโรฒจึงตัดสินใจเดินหลีกคนดูเข้าไปเป็นคนแรก พร้อมกับนึกเสียงทาสอยู่ในใจว่า ใครจะเป็นผู้นำนั่งติดกับเขา

ปรากฏว่าเป็นสุธาณี

รูปการแต่งตัวที่ปรากฏให้เห็น ผู้จัดการทัวร์กลุ่มซึ่งผ่านประสบการณ์กับสตรีมากมายหลายสามารถทำนายได้เลยว่า

สำหรับสุธาณีซึ่งเคยถูกลอบล่อลวงกับเขามาปานจะเสียดสีรอมร่อ จัดอยู่ตรงที่เขาไม่มีแรงจะพาห่อหุ้มไปไกลกว่านั้น ย่อมพอใจที่จะได้วิ่งเคียงคู่ หรือจู่ก็จับเข่าอยู่แล้ว หากคิดขัดด้วยมีพี่สาวไปด้วย จึงต้องวางตัวปิดกั้นไม่ให้พี่สาวรู้ความนัยทุกสิ่งทุกอย่างประการ ด้วยเกรงจะอวดเข้าใส่เอาไว้อีก หรือก็เกรงจะโดนพี่สาวตำหนิ

ส่วนพิทมาผู้พี่สาว จริงอยู่ แม้ห่อหุ้มจะยังไม่เคยจับมือติดแขน หรือเอื้อมปากในท่าบอกรักใคร่กับเขามาก่อน ดังนั้น โดยฐานะแห่งความเป็นพี่ พี่สาวจึงต้องพยายามวางตัวของห่อหุ้มไว้ เพื่ออย่างน้อยก็มิให้น้องล่วงรู้ถูกได้ว่า ในส่วนหนึ่งแห่งจิตใจ ห่อหุ้มมิได้คิดปิดกั้นทางด้านรักใคร่กับเขา ที่หากบังเอิญจะมีขึ้นภายหลัง

และระหว่างที่นั่งดูหนังอยู่ด้วยกัน พระรอบสุธาณีจะคิดอ้อพี่สาวของห่อหุ้มด้วยกระมัง จึงเอียงหน้าเข้ามากระซิบวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องหนังกับวิโรฒอยู่เกือบตลอดเวลา จนชายหนุ่มสังเกตเห็นพิทมาจำต้องมองน้องสาวของห่อหุ้มอยู่บ่อยๆ แต่สุธาณีก็ทำเป็นเหมือนไม่รู้ไม่ชี้

ดังนั้น ก็เลยเป็นโอกาสอันดี ที่คอนโพนหนึ่งทำให้คอนดูน่ารัก และเป็นคนที่น่ารัก ข้างมืด เมื่อสุธาณีเอื้อมมือมาคว้าข้อมือของชายหนุ่มไว้เสมือนหาความปลอบใจ วิโรฒจึงถือโอกาสนั้นหันไปหอมแก้มที่กรุ้มด้วยน้ำหอมของหญิงสาวเสียเลย

คอนแรกสุธาณีผงะหน้าออกไปจนศีรษะเกือบจะชนกับพิทมา แต่พอค่อยๆ มาซึ่งรักพอจะรู้สึกกัน หญิงสาวจึงปล่อยให้เขาใช้จมูกสูดดมแก้มของห่อหุ้มโดยดี กระนั้น ก็ยังอดรำลึกถึงไปทางที่สาวของห่อหุ้มไม่ได้ ว่าจะเห็นหรือมองมาหรือเปล่า

แบบนี้ ถ้าโอกาสเป็นใจ เครื่องจะไม่มื่อไร ก้าวไกลจนถึงขั้นเป็นของกันและกัน เห็นจะไม่ต้องพูดถึงแล้วละ

ออกจากโรงภาพยนตร์ วิโรฒพา 2 สาวไปรับประทานอาหารจีนต่อ

ไม่ใช่ร้านข้าวต้มจืดแล้วที่ขายอาหารราคาถูกแพงจนพูด หากเป็นภัตตาคารที่ขายอาหารจีนระดับโลกของโรงแรมชั้นหนึ่งเลยทีเดียว

ทั้งสองสาวดูจะตื่นเต้นมากที่เห็นร้านอาหาร ทั้งในแบบอาหารชุด และเลือกสั่งแต่ละอย่างแพงจับจิต ขนาดถ้าหากห่อหุ้มมาทานกันเอง ก็คงจะกลับลงไปโดยไม่กล้าสั่งแน่นอน

วิโรฒแนะนำให้สั่งบุปผาตามอย่างเป็นแผ่นหนึ่งน้ำแดงใส่ก้านปูทะเล ตามด้วยเปิดไฟไฟแดงอันเลื่องชื่อในสมัยโบราณ ก่อนจะมีเปิดปิกถึงเข้ามาแทนที่ และเวลานี้เกือบจะสูญพันธุ์ไปจากภัตตาคารทั้งหลายแล้ว จากนั้นจึงเป็นเบียร์อันแดงกับเหล้าหอม ซึ่งมีราคาแพงไม่น้อยกว่าบุปผาตามแล้วก็เป็นนกพิราบคู่ชนิดดอกระดุก ยัดไส้รังนก และผัดหมี่ข้าวทรงเครื่อง ส่วนของหวานก็คือลิ้นจี่กระป๋องแช่เย็นแข็ง

สองสาวตื่นเต้นกับอาหารจีนชุดเล็กที่สั่งมานี้มาก บอกว่าเคยรับประทานเวลาไปในงานมาบ้างแล้วก็จริง แต่มิได้โอชะรสถึงขนาดนี้ วิโรฒจะยื่นมือให้พี่น้องสองสาวร่วมดื่มวิสกี้ที่เขาสั่งมา 1 ขวดเขาได้ และด้วยอารมณ์ปรเปรอขงให้บ่อยๆ โดยมีคองอาศัยมือบิกรสาวจนทั้งพิทมาและสุธาณีมีใบหน้าเป็นสีชมพูเรื่อๆ เพราะห่อหุ้มทั้งสองทานกันโดยอาศัยน้ำหวานอันกลมกล่อมโซดา

เรื่องนี้วิโรฒรู้มานานแล้วว่า ถ้าหากน้ำอัดลมเป็นชนิดที่มีสีเข้มจนเกือบดำ ย่อมจะเป็นเครื่องพรางตาที่ดี มิให้ผู้ถูกผสมให้ดื่มสามารถกำหนดได้ว่า จำนวนเหล้าที่รินเพิ่มเติมลงไปนั้นแล้วของห่อหุ้มนั้น มีความเข้มข้นมากน้อยเพียงใด

ใน "ร้อยห้า" เมินท์ล คอรัส อันเป็นตำราทางจิตวิทยาชื่อของอเมริกา ได้บ่งชี้อย่างชัดเจนใน 1 แห่งหนังสือจำนวน 25 เล่มเอาไว้ว่า...

"ด้วยแผนผังเพียง 1 แก้ว ก็สามารถทำให้สตรีสาวเสียความบริสุทธิ์ได้"

แผนผังเพียงประมาณ 10-13 คิกรีเท่านั้น แต่สตรีก็รู้สึกว่ามีฤทธิ์มาถึง 43 คิกรีของ ก็ย ลูสติก (จี.แอล.) แม้จะถูกผสมให้เจือจางลง แต่ความหนักแน่นของแอลกอฮอล์

นางสิงห์ นักบิด

ถ้าถามฉันว่ากลัวรถกับมอเตอร์ไซด์
กันมานานเท่าไรแล้ว ก็ตอบได้เลยว่า "ก่อน
ที่ฉันจะตกเนื้อสาวเสียอีก" เพราะฉันเติบโต
มาจากชนบทแห่งหนึ่งในอิสานที่โหดๆ ก็ต้อง
มีมอเตอร์ไซด์ใช้กัน เด็กเด็กโตไม่ว่าหญิง
หรือชายก็ต้องขี่เป็นด้วยกันทั้งนั้น

ฉันเคยขี่มอเตอร์ไซด์บ้าง จนรжавบ้านเขา
บ้างหรือแม้แต่ขี่เข้าไปในร้านขายปลา ลงไม่เซ
ในอ่างปลาที่เขยมาแล้ว ก็ไม่มีอะไรมา
เพราะฉันมีเพื่อนมอเตอร์ไซด์ที่เดินกันตาม
ชายหาดใกล้บ้านฉันนั่นเอง ในหัวใจของฉัน
ตอนที่ฉันตกเนื้อสาวนั้นไม่เคยสนใจอะไร
นอกจากผู้ชาย และยิ่งปรารถนาคนที่สูงก็คือน
หนุ่มที่มีมอเตอร์ไซด์ รูปร่างกำยำ ตัวคด งาม
โค้ง ใบหน้าคมสัน เพราะฉันถือว่าเขาเป็นผู้ที่
เหมาะจะอยู่บนมอเตอร์ไซด์และฉันก็พร้อมที่
จะนั่งอยู่เคียงข้างเขาด้วย

วันหนึ่งขณะที่ฉันมีมอเตอร์ไซด์คู่ใจ
ของฉันขึ้นไปตามเนินเขาอย่างเร็ว พอถึงทางโค้ง
ก็ไม่สามารถจะหักหลบรถอีกคันหนึ่งได้ ฉันก็

เลยคิดสนใจเขาซะไฟฟ้าที่เป็นที่จอดรถ และฉัน
ก็วิ่งด้วยอารมณ์จากแรงที่ได้ด้วยความชำนาญ
ตัวของฉันถึงลงมาจากเนินเขา มาหยุดลงที่
แอ่งน้ำริมทะเลนั่นเอง เผลอมีชายหนุ่มรูปงาม
ที่ฉันเคยแกล้งๆ ซ้อมมอเตอร์ไซด์กันสวย ซึ่งฉัน
ก็ชอบมากด้วยมาและหยุดรถลงมาก้มฉัน
ไปส่งบ้าน และก็ให้ผมของฉันเสียมาให้ ฉัน
ยังไม่ทันจะขอบคุณเขาเพราะฉันสอไป เขาก็
จากไปเสียแล้ว

ฉันยังไม่เชื่อ ยังคงรักที่จะเจ็บตัวกับมัน
ต่อไปอีก แม้ว่าฉันจะได้งานทำในด้านหนึ่ง
เขาบอกการขอรับใช้ที่จู่โจมเรื่องท่องเที่ยว
ฉันก็ยังคบกับมันต่อไปเรื่อยๆ เขามั่นใจทำงาน
ด้วย ฉันไม่ชอบแต่ถึงเสียใจนิดเดียว ขนาดที่

ป๊อ
เฟี้ยง

ฤทธิ์

ฮาร์-เฮ็มโพธิ์โพธิ์
2463231-6 ต่อ 453

เจ้าของบริษัทออกเงินซื้อรถให้ฉันขี่ ฉันก็ไม่วุ่นวายเลย เพราะว่ามันไม่ใช่รถอย่างเดียว เขาหวังจะเอาตัวของฉันด้วย ฉันก็เลยปฏิเสธโดยทันที

ตำแหน่งเลขานุการของฉันทำให้ฉันต้องออกงานสังสรรค์บ่อยๆ แต่ฉันก็ไม่วุ่นวายอะไร จะมองอย่างไร ฉันอาศัยที่จะพาร่างของฉันในชุดราตรีห่อหุ้มมอเตอร์ไซค์ไปจนถึงงานนั้นบ่อยๆ และฉันก็กลายเป็นจุดเด่นของงาน กลายเป็นจุดเด่นของเมืองนี้

ต่อมาเมื่อฉันกับเงินเก็บก้อนโตได้แล้วก็เอาเงินทั้งหมดไปซื้อรถมอเตอร์ไซค์คันใหม่สีทอง อย่างที่ทุกคนอยากทั่วไปได้ชมกัน หมวกกันน็อกสีขาวสมัยใหม่ ชุดหนังรัดรูปสีดำ เทป!

ดูก็ไม่เบาเลยทีเดียว ฉันรักมันมากเหมือนกับมันเป็นแฟนฉัน ฉันชอบที่จะเปลี่ยนร่างอันงดงามของฉันขึ้นมอเตอร์ไซค์คันใหม่ก็ตื่นเต้นจนฉันวิ่งไปยังชายหาดที่ฉันชอบ ไม่ต้องมาอิจฉาฉันหรอก เพราะว่าฉันก็เป็นคนที่ไม่มีใครแยกตัวใครเสียด้วย

ใครๆ เรียกฉันว่า “นางสิงห์” ก็คงจะจริง เพราะฉันนั้นเป็นเช่นนั้น ใจร้อน ทุรนทุราย ชาติที่มีรถมอเตอร์ไซค์คันใหม่แต่เพียงอย่างเดียว ฉันก็เลยใจดีด้วย แต่ฉันเป็นชายที่มีเสน่ห์จนรถมอเตอร์ไซค์คันใหม่ของฉัน ฉันไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น นอกจากพูดดีๆ ด้วย

โลกส่วนตัวของฉันก็เหมือนมอเตอร์ไซค์ ไม่มีสิ่งอื่นมาเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากผู้ชาย

77

เมคร์ บนเทียร

“หนูพ่ายพา!”
พลทหารเลื่อยพรานภูพานเรียก
และพร้อมกันนั้น ก็เหยียดมือด้วยความปิติ
โดยมิได้คิดเกรงกลัวเอ็ม.16 ที่สิบเอกพ่ายพา
สุริยะ จ้องอยู่ในมือเลยแม้แต่น้อย
เพราะพลทหารหนุ่มคิดเพียงว่า ผู้หมู่ครู
ฝึกจากค่าย “จอมพราน” คงจะล้อเล่นสนุกๆ
“เราโชคดีแล้วคุณน้า” ร้องบอก
พยาบาลสาวผู้สนใจหาเสียงดังไกล
“ผลสุดท้ายก็เจอพวกเราเข้าจนได้ เอ้อ...
เลิกถ้าบ่เสียที ต่อไปนี้คุณน้าสบายใจได้
แล้วครับ”
“เมกจ๊ะ”
น้าสาวเรียกเบาๆ พยายามเข้าหา ทว่า
ตาของหล่อนมองไปยังสิบเอกพ่ายพาทุกกระช้าน
“ฉันรู้สึกว้า กิริยาท่าทางของหนูพ่ายพา
ไม่น่าจะไว้ใจเลยนะ”
“อะไรคุณน้า?”
พลทหารเลื่อยพรานย้อนถาม
“คุณน้าสาว...หนูพ่ายพาไม่น่าไว้ใจหรือ
ครับ?”
พยาบาลสาวพยักหน้า
“ถูกแล้วเมก เขาคิดไปมาก”
พลฯเมกหัวเราะ
“ผมว่าคุณน้าสาวแหละครับคิดมากไป
ผมมองไง หนูพ่ายพาที่ถือคบเค็มมันแหละ”
“เมก...ฟังคำทัดท้วงของฉันไว้บ้าง ถึง
แม้จะไม่มียะไร ก็ยังได้ระวังตัว”
“ขอบคุณ คุณน้าสาว แต่ผมว่าหนูพ่ายพา
ก็พวกของเรว โดยเฉพาะเขาก็ถือคบเค็มของผม
เขาคงไม่ใจไหนหรอกครับ”
“แต่เมกต้องเข้าใจนะว่า ถ้าพลาดพลั้ง
ใครจะช่วยเรา?”
“เอาละครับ ผมจะทำตามคำของคุณ
น้าสาว”
พลทหารหนุ่มคิดปัญหาเพื่อให้พยาบาล
สาวตื่นกังวล แล้วก็ส่งเสียงหัวเราะกับสิบเอก
พ่ายพา สุริยะ
“เอ๊ยขึ้นท่าอะไรวะ ไอ้เมก?”
ทว่าพลัน สิบเอกพ่ายพาหันกลับตะโกนใส่
พร้อมทั้งดาขึ้นฉุนเฉียว
“ส่งสัยมึงอยากตายไหม ไอ้เปรต เอมมัย
...แดกถูกเอ็มของกูสักชุด?”
เจอเข้าคราวนี้ พลทหารเลื่อยพรานถึงกับ
ป็นอึ้งหน้าชา
อ่า...มันเข้าหลักที่พยาบาลสาวร้องเตือน
คนสดๆ ร้อนๆ นั่นแล
น้าสาวหน้าเสีย กระซิบว่า
“จริงไหมเมก ฉันมองผิดหรือเปล่า?”
“หนูพ่ายพาจะเพี้ยน” พลฯเมกร้อง
อย่างผิดหวัง
“เขาจะเอาอย่างไรกะเรา?”
เอ็ม.16 ที่สิบเอกพ่ายพา สุริยะ จ้องเขม็ง
เริ่มมีความหมาย
“ผมจะถามเขานะครับคุณน้า?”
“ฉันคิดว่าเมก...เมกพยายามเดาๆ คิดว่า”
น้าสาวมองหน้าสิบเอกพ่ายพา สุริยะ ร้อง
ถามว่า

“หนูพ่ายพา จะเอาอะไร?”
“โอ้คุณน้าสาวแหละ” สิบเอกพ่ายพาตอบ
สวนทันควัน
พยาบาลสาวสะดุ้ง
พลทหารเลื่อยพรานเน้นกรามกรอด นิสัย
ใจร้อนเริ่มพรั่งพลัน ร้องตลอดกรามว่า
“ถ้ามันอยากลงนรกอย่างไอ้อาชื่อนะ”
“เมก”
น้าสาวเรียกเตือนสติ
“อย่าแสดงอะไร เมกเสียเปรียบ...เขามี
ปืนนะ และจ้องอยู่พร้อมจะยิงด้วย”
“ผมไม่กลัวมัน”
“ไอ้เมก...ฉันขอเอะ”
พลทหารเลื่อยพรานตากี๊วาวว หายใจ
แรงด้วยอารมณ์โกรธ
สิบเอกพ่ายพา สุริยะ หัวเราะ เพราะรู้
อาการของพลทหารหนุ่มดี
จากนั้นก็ร้องว่า
“เอาละไอ้เมก สำหรับมึงจะปล่อยไป
แต่เมกต้องจำคำของกูด้วยนะ อย่ากลับมาให้กู
เห็นหน้าอีก กูน่ามึงแน่คราวนี้”
พลทหารเลื่อยพรานอิดกาย เน้นกราม
ถามว่า
“หนูพ่ายพาทำกับผมเพื่ออะไร?”
“เพื่อนน้าสาวสิวะ ไอ้เมก” ตอบแล้วเลิก
ก๊วหัวเราะ
พลทหารหนุ่มเลือดขึ้นหน้า ร้องว่า
“คุณน้าสาวเป็นคนรักของผม...”
“ไอ้สัคว์!”
สิบเอกพ่ายพาทำท่าจะยิง
“ตายเถอะมึง!”
น้าสาวพาเข้าขวางพลทหารผู้รัก ร้อง
เสียงกระหนก
“หนูพ่ายพาอย่า!”
“อ่า...กลัวไอ้เมกตายเรอะ ก็ได้...บอก
ให้มันรีบไปซะเร็ว เราจะได้มีความสุขกัน”
สิบเอกพ่ายพาพ่ายหน้าหัวเราะก๊อง แล้ว
จ้อง ร้องต่ออีกว่า

“ตั้งมันด้วยนะน้าสาว ถ้ากลับมาต้อง
ตาย!”
“เมกจ๋า...” น้าสาวชี้แจง
“เมกหลบไปก่อน แล้วค่อยหาทางมา
ช่วยฉัน ตอนที่ถ้าเมกทำอะไรจิตใจเขา คงถูก
เขาชิงตายแน่ เพราะเมกมือเปล่า ส่วนเขามี
ปืน”
“ผมอยากขอมันคุณน้าสาว”
พลทหารเลื่อยพรานกำมือแน่นเกร็ง
“ผมเจ็บใจมันนัก มันทำลายใจผม”
“เชื่อฉันก่อนเมกจ๋า ฉันจะพยายามเอา
ปืนของหนูพ่ายพาให้ได้ เมกเข้ามาตอนเรามา
จะแก้แค้นยังงี้ก็ถามใจเมกเออะ”
“ผมจะฆ่ามัน!”
หล่อนพยักหน้า
“เอาละ เมกไปเอะจ๊ะ ฉันจะจัดการทาง
นี้ให้เรียบร้อย”
“ระวังตัวนะคุณน้าสาว”
“จ๊ะ”
“แยกไว้ หมดเวลาไอ้เมก มึงก่น้าสาว
มาพอแล้ว ปล่อยให้กูกบ้าง”
สิบเอกพ่ายพา สุริยะ ตะโกนอย่างกึกกัหะ
พลทหารเลื่อยพรานก้าวผ่านทางนั้น สิบ
เอกพ่ายพาทยอยหลังปากกระบอกเอ็ม.16 ในมือ
จ้องตาม
“อย่ากลับมา...ถ้ากูเห็นหน้ามึง กูยิง
ปัสสาวะทันที”
พลฯเมกก้าวหายเข้าโพรงที่
สิบเอกพ่ายพา สุริยะ ก็พาเข้าหาน้าสาว
ดับพลัน
พยาบาลสาวปรายตามองสิบเอกพ่ายพา
อย่างปลงๆ เพราะสภาพของสิบเอกพ่ายพาที่
โทรมผิดา พอเข้ามาใกล้หล่อนก็ได้อกลิ่นเหม็น
เหม็นโกลและเสียดๆ จะอาเจียน
สิบเอกพ่ายพา สุริยะ หุดเสียดอึ้ม คา
ประกายวาววามโลโถมหัวเรื้อนร่างของน้าสาว
ด้วยคันทาราคะขึ้นสมอง
พยาบาลสาวอึ้งหน้ามึนปากนึ่ง

สิบเอกพ่ายพาหันหน้าหัวเราะ แล้วหยุด
ก๊ก ทำหน้าตายร้องว่า
“อิจจจไอ้เมก ที่มันมีโอกาสได้ครอง
น้าสาวก่อน เป็นยังไง มันมีความสุขมากมัย?”
“เอ๊ะ...หนูพ่ายพา ตามยังจำนายถึงอะไร?”
หล่อนขมวดคิ้ว
สิบเอกพ่ายพาหัวเราะดังถัน และว่า
“ทำใจนะน้าสาว อ่า...งูเห็นนมโก้ โกโก้
เห็นตูดงูแหละ ฮะ ฮะ”
“ฉันไม่เข้าใจหรอก”
“หือ...!”
สิบเอกพ่ายพาหัวเราะ
“ไม่เข้าใจ...อ่าแล้วเป็นเมียไอ้เมกได้
ใจหรือ?”
“อู๊...หนูพ่ายพา ลุกฉุนมากไปละ”
“ก็ลูกกูจ้ ผมจึงต้องขอเอี่ยวไอ้เมกมัน
บ้าง”
“หนูพ่ายพาจะทำอะไรฉัน?”
“ก็ทำอย่างไอ้เมกมันทำ แต่อ้อ...ผมอาจ
จะทำอย่างไอ้เมกไม่ได้ เพราะสงครามเวียดนาม
ทำลายปืนครกของผมไป แต่ผมก็สามารถจะ
เล่นเล่ห์เหลี่ยมอย่างที่คุณน้าสาวเล่นกะลาวีลย์
นั่นแหละ”
คราวนี้พยาบาลสะดุ้งเอือก หน้าตาแดง
ขึ้นมาคิดหนัก
หมายความว่าอย่างไร?
สิบเอกพ่ายพา สุริยะ รู้ความลับของ
หล่อนหรือ?
น้าสาวอึ้งอึ้งจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี
ถ้าทำได้ แต่เมื่อทำไม่ได้ ก็เลยอึ้งอึ้งปาก
นึ่ง
สิบเอกพ่ายพาพ่ายตามอย่างมึนปาก
“ลุงพรานเขาว่า เพราะน้าสาวกะลาวีลย์
เล่นเล่ห์เหลี่ยมกัน จึงถูกอาวุธพรรคคอมมิวนิสต์
พรานถือ หัวทำหลายคณะเดินทางให้เกิดเหตุ
ร้าย จึงไม่ช่วยลาวีลย์จากถึง...ฮะฮะ น้าสาว
รู้ไหม ผมเห็นลาวีลย์เอากะลึงมันจริงๆ ฮุฮุ...
อ่านต่อหน้า 38

ต่อจากฉบับที่แล้ว

“พ้อง...โครม!”

เสียงแก้วและขวดกระแทกฝาผนังแตกกระจายไม่เป็นชิ้นดี!

“โศก...ยายชาดิษฐ์” เสียงตะโกนคำดังขึ้นออกมาจากปากของชายวัยกลางคนร่างสูงที่กำอัมกบาลโทสะ ใบหน้าแดงก่ำ เนื้อตัวสั่นเทา ในมือถือแจกันใบใหญ่เตรียมจะขว้างอีก แต่แล้วก็คิดใจวางลงบนโต๊ะ

มันเป็นรอยแค้นแสนสาหัสที่เจ้าพ่อสมิงสนามเมือง ประสบมาครั้งแรกในชีวิต

ร้านอาหารที่มีชื่อเสียงดังกึกก้องในกรุงเทพมหานคร ถูกนักเลงที่ไม่ทราบชื่อเสียง เรืองนามบุกเข้าพังพร้อมๆ กันสามร้านในชั่วคืนเดียวเท่านั้น

แถมนักเลงคูม้วนใบเสาสีฟ้าสากันนับสิบ...มันเป็นการชนเหยี่ยวขนาดเหยี่ยวชนกันที่เดียว

“ไอ้กรร...” เจ้าพ่อสมิงเอ่ยชื่อแรกด้วยเสียงอันดัง

“กรร...” กรร เมืองแก้ว อินทกษัตริย์ รับข้างกายของม้านักเลงปืนหน้าสิ่วอินอย่างพระนางองค์อาจ อย่างไม่กลัวการโดนคำ

“กรร...เอ็งเป็นคนสรรหานักเลงมุกร้านเอ็งจะรับผิดชอบยังไหวรึ?”

“ผมไม่คิดว่ามันจะใช่แผนจูโจมพร้อมกันแบบนี้ ผมจะขอความหาให้ได้ว่าใครเป็นตัวการ?”

“กรร...นายพอจะรู้ไหมว่าเป็นคนของใคร?” ศาสตราจารย์ ยืนยงเอ่ยปากถามขึ้นบ้าง มันไม่มีหน้าที่ทางร้านอาหารจึงรอดตัวไปได้

“ถ้ารู้ว่าเป็นพวกใครลงมือ บ้านนี้กูเอาระเบิดไปขว้างรังที่มันพักอาศัยแล้ว” กรร เมืองแก้ว หันหน้ามาใส่เพื่อนนักเลงรุ่นเดียวกันอย่างไม่เกรงใจ

“ในระบอบนี้ข้าก็ไม่เคยโกรธเคืองกับใคร?” สมิงพิมพ์ทักด้วยดวงตาสีฟ้าเข้มดำคล้ำครุ่นคิด

“เจ้านายเดิมเสียเลิกลาไปแล้วหรือ?” มือปืนหน้าสิ่วเตือนสติ

“เป็นไปไม่ได้...” สมิงถูกขุ่นขันพูดโพล่งออกมาทันที

“ทำไมเจ้านายจะเป็นไปไม่ได้...ในเมื่อคืนวานนี้เรายังขัดขวางการดำเนินงานของมันเป็นอยู่เลย” ศาสตราจารย์ ยืนยงถามให้เจ้านายล้มล้างอิทธิพลของเจ้าพ่อหนุ่มคนมาหลายครั้งแล้ว

“ที่ข้าใช้คนไปขัดขวางคนของเสียเลิกลาที่จะเจ้าความารินาไป พวกมันไม่รู้หรอกว่าเป็นฝีมือของพวกเรา”

“ผมเป็นคนจัดตั้งไปดำเนินการเอง แม้เด็กไม่รู้อะไรอะไรๆ ก็เป็นฝีมือของเจ้านาย แต่ผมเชื่อว่าเสียเลิกลาจะต้องรู้จากปากคนอื่นแน่ๆ...” ศาสตราจารย์ ยืนยงถามเจ้านายขึ้นอีก

“ผมก็ไม่ไว้ใจไอ้ป็นสันเหมือนกัน” กรร เมืองแก้ว ชักได้คิดคล้ายเพื่อน

“พวกแอนโดมิโอนินไปนำทรยศข้า เพราะมันต้องการความช่วยเหลือจากข้าหลายประการ มันไม่น่าจะเป็นไปได้...”

“เจ้านายยังรู้ความเคลื่อนไหวของเสียเลิกลาจากไอ้ป็นสัน แล้วเสียเลิกลาจะไปรู้ความเคลื่อนไหวของเรายังหรือ?” ศาสตราจารย์ ยืนยงให้เจ้าพ่อประกาศสงครามกับพวกเสียเลิกลาให้

“ข้าต้องสืบให้เสียก่อน...การคำนวณจิตใจอะไรลงไป มันอาจหมายถึงการสูญเสียรายได้อีกหลายสิบล้านทีเดียว” ชายร่างสูงชะลูดพูดเอ่ยปากบรรเทาความรุนแรงอารมณ์ลงไปมาก

“ตอนนี้ผมสั่งให้ลูกน้องกระเวนไปทั่วกรุง ความหาพวกที่ไปทำลายร้านของเราให้ได้ ซึ่งผมเชื่อแน่ว่าหากจับพวกนี้ได้สักคนสองคน มันจะสาวไซ้ไปถึงคนบงการอยู่เบื้องหลังได้แน่...” มือปืนร่างสันตึกที่มีหน้าที่คุมร้านอาหารรายงานความคืบหน้าที่ยังรอผลอยู่

“ดีแล้วกรร...นายทำจุดนี้ให้สำเร็จ” สมิงหันมาทักขบถแล้วหันมาสั่งความมือขวาคนสนิท “นายลองจับดาแอนด์ไอ้กับพวกไว้ให้ดี ส่วนข้าจะลงอยู่กับเสียเลิกลา อย่างน้อยจะได้สังเกตมันว่ามีพิษร้ายไหม?”

“กรร...เจ้านาย” สองมือปืนรับคำพาพรรคพวกคนสนิทออกไปจากคุกหูสามชั้นที่บัดนี้ใจกลางกรุงเทพมหานครเริ่มร้อนระอุขึ้นมาแล้ว บรรดานักเลงหลายฝ่ายเคลื่อนไหวตัวรุนแรง การปะทะกันประปรายเริ่มต้นขึ้นมาแล้วในชั่วไม่กี่วินาที

เสียเลิกลาปฏิบัติภารกิจเจรจากับเจ้าพ่อสมิงอย่างเด็ดขาด...จากการยิงของสังเวยของพ่อค้าชาวฟิลิปปินส์ “เดวิด บาราสอน”

และสำหรับเจ้าพ่อสมิง สนามเมือง ข่มได้รับการยิงจาก “แอนโดมิโอ” เช่นกัน

แต่...จุดหมายปลายทางของทุกคนอยู่ที่ทรัพย์สินสมบัติที่มีค่านับร้อยๆ ล้านบาท ที่ท่านนายพลไซเล็นดีโนซ่อนอยู่

กฎแห่งเงาเข้าไปถึงทุกที่ทุกที ทุกคนลงความเห็นว่านี่เป็นเพียงเท่านั้นที่รู้... คือคาราสาธิตมา มารีน่า นั่นเอง!!!

.....
เจ็ดนาฬิกาออกจากห้องนำด้วยสภาพเปลือยเปล่าทั้งร่าง

ทรวงทรวงระอ้อร่วมปรากฏอยู่ในดวงตาของเจ้าหนวคที่ไม่มีการรู้จักชื่อเสียงเรียงนามมาก่อน นอกจากคาราสาธิตไทยเท่านั้นที่เรียกมันว่า “รามอส”

“มองอยู่ดี...ไปอาบน้ำก่อน” เจ็ดนาฬิกาช่วยโดยการออกปากให้คู่สาวทคนใหม่ไปชำระล้างร่างกายเสียก่อน

“ผมหนาว...” รามอสสั่นเมื่อได้รับแอร์เย็นเจี๊ยบจนเครื่องเคราหลุดตัว

“ไม่อาบ...เจ็ดนาฬิกาคนละ” คาราสาธิตไทยดูมือเจ้าหนวคงามให้ลุกขึ้นจากเตียง

แต่ก่อนที่ “รามอส” จะแก้ผ้าเข้าห้องน้ำ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นขึ้นที่หน้าบ้านของ เจ็ดนาฬิกา

“เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!”

“เสียงบิน...” มือปืนจากฟิลิปปินส์ดูตามเสียงดัง สัญชาติเสือทำให้มันดลไปตีฝ่าผนังห้องปิดสนิทที่ฝนดับมืดไปหมดทั้งห้อง

“รามอสออกไปทำไม?” เสียงเจ็ดนาฬิกาถาม เมื่อเห็นเงาร่างของมันเคลื่อนไปที่ประตูห้องแล้วเปิดออก

“ไม่เข้าทำเสียแล้ว คุณหลบอยู่ในห้องนี้

ก่อนอย่าออกไปไหนนะ?” เจ้าหนวคงามสั่งเบาๆ กลิ้งตัวเข้าไปหาต้นไม้ใหญ่หน้าบ้านที่เป็นตึกชั้นเดียวทรงสเปน

เจ็ดนาฬิกาแฉกหน้าคางดูอย่างเป็นห่วง สายตาจับจ้องคู่ไฟฟ้าที่ประจักษ์ ซึ่งบัดนี้ถูกดับเสียแล้ว อย่างสงสัย...แน่นอนต้องมีใครไปดับมัน...หรืออาจดับเพราะเสียงบินเมื่อก็เป็นได้ “เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!” เสียงบินดังขึ้นอยู่ที่หน้าบ้านอีกสองนัด

เงาร่างของ “รามอส” เริ่มเคลื่อนไหวไปที่หน้าประตูแล้วออกไปนอกบ้านทันที

คาราสาธิตเริ่มรู้สึกตัวขึ้นมาเป็นครั้งแรกในชีวิต บ้านของเธอยังห่างไกลจากผู้คนมาก ดังนั้นอย่าหวังว่าในเวลานี้จะมีเพื่อนบ้านมาช่วยเหลือได้

เสียงบินเงียบหายไปนาน แต่ไม่มีแว่วว่าคู่สาวคนใหม่ชาวต่างชาติจะกลับเข้ามาในบ้าน!

เวลาผ่านไปประมาณยี่สิบนาที ไฟฟ้าที่ประตูเปิดสว่างอย่างเก่า พร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ของรถเก๋งแล่นมาจอดหน้าบ้าน พอเห็นคนที่เปิดประตูเข้ามาตามคน จิตใจของหญิงสาวก็ขึ้นขึ้นมาทันที

เพราะแสงสว่างที่เห็นในระยะห่างยี่สิบเมตร...ชายทั้งสามคนคือผู้ที่ทัศนคติราชนาวีในเครื่องบินเต็มยศ

เจ็ดนาฬิกาเปิดไฟกลางห้องนอนและห้องรับแขกทันที

คว้าได้ชุดนอนที่พาดไว้ในตู้เสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่อย่างรวดเร็ว ไม่คำนึงถึงยกรทงและกางเกงในเสียแล้ว ดลไปเปิดประตูหน้าบ้านในขณะที่กลุ่มตำรวจกำลังมาถึงที่หน้าประตูบ้านพอดี

“ช่วยด้วยค่ะคุณตำรวจ!” สาวสวยทรงโตส่งเสียงดังขึ้น

“คุณเป็นเจ้าของบ้านนี้” ร้อยตำรวจเอกหน้าตาหล่อเหลาเอกราถถามได้

“ค่ะคุณแล้ว” หญิงสาวรีบตอบยืนอยู่กลางประตูจนแสงไฟกลางห้องรับแขกผ่านจนเห็น

สรีระภายในชุดเงินงามสามชายในชุดพราวนกาคิกลืนน้ำลายอย่างลำบากยากเย็นเต็มที่

“ชาวฟิลิปปินส์คนนั้นเป็นอะไรกับคุณ?” ร้อยเอกถามสีหน้าเคร่งเครียดจนเจ้าของบ้านถึงเงิ

“ทำไมคะเขาอยู่ที่ไหน?” เจ็ดนาฬิกาถามปากคอเต็มไปด้วยความตกใจเป็นครั้งที่สอง

“เขาหลบจากหายไปแล้ว มีคนแจ้งว่าเขาเป็นคนที่เข้าประเทศไทยอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ลักลอบเข้ามาเมืองไทยโดยมีจุดหมายไม่ดี”

“คิดเห็นเขามีพาสปอร์ตนะ?”

“สายของเรารายงานว่ามันเป็นของปลอม”

“แล้วเมื่อไหร่เสียงบินอะไร?”

“พวกผมก็มาเพราะเสียงบินนี้เหมือนกัน พอได้มาเจอกันเพื่อนของคุณเสียก่อน เขาถือปืนและวิทยุไปทันทีที่นำส่งสยมา...” ร้อยเอกหัวหน้าคณะพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่นกับการที่จะต้องติดตามชายผู้นี้มาลงโทษให้ได้

“อ้าว! ไหนหนวคว่าเขาลักลอบเข้ามาใน

71

พลโทกัมปนาท ตรีศยตามองตามไปที่พื้นด้วยสายตาเฉียดๆ พอเห็นริ้วท่อน-โทรลแตกกระจายก็รู้โดยสามัญสำนึกว่า สิงห์พยัคฆ์ราช ซึ่งตัวเองเข้าใจว่าเป็นหม่อมมพรมีเจตนาจะจับตัวเองเอาไว้ในคุกในลักษณะเหมือนกับจะมีแผนการอย่างไรอย่างหนึ่งมือข้างเดียวที่เพิ่งจะขึ้นส่งริ้วท่อนโทรลให้สิงห์ก็ตะปบพุ่งเข้าไปได้ชายเสื้อชุดคนปวยแล้วกระตุกตุกตุกตุกที่อกเสื้อเอาไว้ออกมาด้วยความรวดเร็วเหมือนงูตกอย่างแทบไม่น่าเชื่อว่า บุรุษที่มีวัยสูงอายุนานนั้นจะทำได้

แต่สิงห์ พยัคฆ์ราช ที่อยู่ในคราบของหม่อมมพรม นายกรัฐมนตรีรักษาการ ซึ่งต้องสังเกตดูจากปฏิกิริยาของพลโทกัมปนาทอยู่ตลอดเวลาถึงเร็วยิ่งกว่า จอมนักเลงของเมืองไทยซึ่งคว้า "ที่เขี่ยบุหรี่" ติดมือขึ้นไปพร้อมๆ กับริ้วท่อนโทรล สะบัดมือขว้างที่เขี่ยบุหรี่อันหนักอึ้งเข้าใส่มือของพลโทกัมปนาทข้างที่เพิ่งจะกระตุกปืนพกออกมาจากเอวอย่างชนิดสุดแรงเกิด

"ปึก!"

เสียงดังหนักๆ เมื่อ "ที่เขี่ยบุหรี่" อันหนักอึ้งที่ท้าวด้วยแก้วที่ตันหนักไม่น้อยกว่าครึ่งกิโล ถอยลงแล้วเข้าไปกระแทกข้อมือขวาของรองเสนาธิการทหารเข้าอย่างถนัดนัก

พลโทกัมปนาทสะบัดมือเร็วๆ สีหน้าเหว่ด้วยความเจ็บปวดครวครว ปืนพกที่เพิ่งจะดึงออกมากระเด็นหลุดจากมือเสียงดังสนั่น

"โอ้!...โอ้สัตว์! มึง!...มึง!"

รองเสนาธิการทหารสลดคำหม่อมมพรมด้วยความโกรธจัด พลังกระโจนพรวดเพื่อจะคว้าปืนพกที่ตกอยู่กับพื้นห้องขึ้นมายิงนายกรัฐมนตรีรักษาการ

สิงห์ พยัคฆ์ราช แตะข้อมือด้วยความสมเพช พลังก้มลงใช้มือจับข้อมือใต้รับแขก แล้วดันพุ่งเข้าชนร่างพลโทกัมปนาทที่กำลังกระโจนเข้าหาปืนพกอย่างชนิดสุดแรงเกิด

"โครม"

ใต้รับแขกที่พื้นทำด้วยแผ่นแก้วชนิดหนากระแทกกับต้นขาของพลโทกัมปนาท แรงชนทำให้ร่างของรองเสนาธิการทหารเสียการทรงตัวเซเซๆ และเมื่อสิงห์ไม่ยอมปล่อยมือจากข้อมือใต้ กลับออกแรงดันใต้รับแขกครูดร่างพลโทกัมปนาทเข้าไปชนกับผนังห้องรับแขกดังสนั่น เล่นเอาร่างที่กำลังเสียหลักของรองเสนาธิการทหารเอียงวobble แต่ก็ล้มไม่ลง เพราะมีผนังห้องและข้อมือใต้รับแขกกระแทกอัดอยู่คนละด้าน วิชชุแสงดีทอลล์ก็ถืออยู่ในมือ กระเด็นตกไปพื้นห้อง โดยมีเสียงสอตามของนายทหารคนสนิทซึ่งออกไปอุ้มนอกห้องดังอยู่ภายในลำโพงขนาดจิ๋ว

"ท่านครับ! ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า? ทำไมท่านไม่ตอบวิทยุ..."

สิงห์ พยัคฆ์ราช กระซอกใต้รับแขกออกจากร่างของพลโทกัมปนาท พลังยัดตัวขึ้นยืนเต็มร่าง จากนั้นก็หมุนตัวเอาด้านข้างเข้าหาร่างของรองเสนาธิการทหาร แล้วสะบัดแขนงออกไป เป้าหมายก็คือทรงอกของ

ลายกนก

เพลงมรดกชาติสิงห์

พลโทกัมปนาทที่ยืนหน้าเหว่เกิดผิงห้องอยู่นั้น

"พลก!"

เสียงดังสนั่นไม่แพ้ครั้งแรกๆ เมื่อสันหน้าแข็งที่แข็งและหนักอึ้งเหมือนกับสากคำข้าวถูกคิดขึ้นไปสัมผัสกับทรงอกของรองเสนาธิการทหาร เล่นเอาร่างของพลโทกัมปนาทกระดอนเข้าไปกระแทกกับผนังห้องแล้วค่อยๆ รูดลงไปนอนตะแคงอยู่กับพื้น โดยมีร่างของสิงห์ยืนจังกะคำสิริระอยู่ในสภาพพร้อมที่จะ "ซ้ำ" ได้ตลอดเวลา ถ้ารองเสนาธิการทหารมีท่าทางหรืออากัปกิริยาที่แสดงให้เห็นว่าจะขยับลุกขึ้นมาต่อสู้กับเขาอีก

"ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า...ทำไมไม่ตอบวิทยุ"

เมื่อได้ยินนายทหารคนสนิทยังคงล่ำลือสอตามมาทางวิทยุแสงดีทอลล์ก็เป็นที่ครั้งที่ 2 สิงห์ก็ก้มลงหยิบวิทยุขึ้นมากระซิบติดอยู่ในมือ ปากก็สอออกมาด้วยน้ำเสียงที่แสดงออกถึงการเย้ยหยัน

"ก็ท่านของพวกมึงโดนสันดินถูกจนถูกหน้าเขียวแล้วจะตอบได้ยังงั้น! พุดซี! พุดคอบถูกน้องคุณไปได้เลยว่าคุณโดนผมเตะถูกน้องคุณจะได้กดสวิชระเบิดเวลาที่คิดตั้งไว้รอบๆ บ้านผม คุณกับผมจะได้แลกไปด้วยกัน..."

แต่สิ่งที่ประโศกทำๆ สิงห์ พยัคฆ์ราช

ก็ก้มลงไปคว้าแขนข้างหนึ่งของพลโทกัมปนาทขึ้นมา พลังยัดเส้นด้ายดกก็ไต่มือ แล้วพูดท้าทายให้พลโทกัมปนาทวิทยุบอกลูกน้องที่โดนตัวเองทำร้าย

รองเสนาธิการทหารซึ่งโดนแข็งสิงห์เข้าไปจนกระทั่งหายใจแทบไม่ออก แต่ก็ยังมีสติพอที่จะคว้าวิทยุที่สิงห์ยัดไต่มือเอาไว้แน่นคืบ...

"พุดซี! ถ้าไม่พุดผมจะบอกลูกน้องคุณเองก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะได้จบสิ้นกันซะที"

เมื่อเห็นรองเสนาธิการทหารยังคงมีท่าทางตั้งเเจ้งไม่ยอมพุดด้วย สิงห์ก็ตะคอกออกมาด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว เล่นเอาพลโทกัมปนาทต้องถอยถอยถอยออกมาด้วยใบหน้าที่แสดงออกถึงความกลัวตาอย่างสังเกตเห็นได้ชัด

"อย่า...อย่า...ผม...ผมพุดเอง"

หลังจากหันมิให้สิงห์ พยัคฆ์ราชซึ่งตัวเองเข้าใจว่าเป็นนายกรัฐมนตรีรักษาการพุดวิทยุรองเสนาธิการทหารก็ค่อยๆ ทรงกายขึ้นมาถึงผนังห้องแล้ววิทยุบอกลูกน้องตลอดจนสอตามเหตุการณ์ด้วยน้ำเสียงที่ขาดเป็นห่วงๆ

"ไม่มีอะไร...อ้าวกำลังตกลงกับท่าน...สถานการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไร..."

"พวกมันยิ่งรุนแรงมาก! ผมกำลัง

ให้เตือนกำลังที่ล้อมบ้านไปสรีน! สถานการณ์เลวร้ายมาก! ผมอยากเสนอให้ท่านหลบออกจากบ้าน..."

นายทหารคนสนิทรายรอบสถานการณ์ที่เกิดขึ้นก็สูดกับกองกำลังฝ่ายรัฐบาล และพร้อมกันเสนอให้พลโทกัมปนาทหลบออกมาจากบ้านของนายกรัฐมนตรีรักษาการ

"ผมมีห้องใต้ดิน! ผมสามารถพาคุณหลบออกไปจากบ้านนี้ได้อย่างปลอดภัยจากเส้นทางลับ คุณเรียกนายทหารคนสนิทและคนของผมเข้ามาได้เลย"

สิงห์ พยัคฆ์ราช พุดออกมาด้วยน้ำเสียงเร็วปรือ

"แต่ผมไม่มีริ้วท่อน โทรลเปิดประตูห้องรับแขก"

พลโทกัมปนาทโผล่ออกมาพ้นคืบ

"วิทยุบอกคนสนิทให้เอาริ้วท่อนกับบัตร บัตรประชาชน...หมายเลขรหัสเปิดประตู บัตรบัตรเข้า... ส่งให้คนเป็นคนเปิดประตูเข้ามาเอง"

สิงห์ พยัคฆ์ราช ซึ่งคิดสนใจช่วยพลโทกัมปนาทในวินาทีสุดท้าย รีบสั่งให้รองเสนาธิการทหาร วิทยุบอกคนสนิทให้เอาริ้วท่อนโทรลจากบัตร และพร้อมกันกำชับให้พระเอกหนุ่มเป็นคนที่ควรให้สหายเปิดประตูด้วยตนเอง เล่นเอาความเจ็บปวดครวครวพลิวหายไปจากร่างกายของพลโทกัมปนาทเป็นปลิดทิ้ง ถ้าว่าดูในเงาที่มืดและเส้นทางลับทำให้สีหน้าของรองเสนาธิการทหารสับสนขึ้นมาอย่างทันตาเห็น เพราะรู้โดยสัญชาตญาณว่าตัวเองจะต้องหนีรอดจากการตามล่าตัวของกองกำลังฝ่ายรัฐบาลอย่างแน่นอน จึงรีบวิทยุบอกนายทหารคนสนิทตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีรักษาการโดยไม่มีลภหั่นแม้แต่ประโศกเดียว

"ท่านครับ! คุณบัตรของพุดวิทยุกับท่านครับ! เขาไม่แน่ใจว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ เขาจะฟังคำสั่งจากท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น!"

อดีตจอมาก็มีเสียงพุดของนายทหารคนสนิทดังแว่วๆ อยู่ในลำโพงวิทยุในท่านองว่าพระเอกหนึ่งต้องการพุดวิทยุกับนายกรัฐมนตรีพลโทกัมปนาทจึงส่งวิทยุให้หม่อมมพรมพาดสายทอดคำพุดของนายทหารคนสนิทตัวเองให้ฟังโดยละเอียด

สิงห์เอื้อมมือไปรับวิทยุมากระซิบติดอยู่ในมือแล้วกรอกเสียงพุดออกไปด้วยน้ำเสียงของนายกรัฐมนตรีรักษาการอย่างมีผลพียง

"บิณฑ์ บันลือชัย นายนายพุด ไร่ริ้วท่อนโทรลเปิดประตูห้องเข้ามาได้เลย แล้วพานายทหารคนสนิทของท่านรองเข้ามาด้วย"

"ครับท่าน! แต่...บิณฑ์...บิณฑ์...บิณฑ์...บิณฑ์..."

มีเสียงของคนที่ขณะนี้อยู่ในคราบของพระเอกหนึ่งซึ่งต้องตอบกลับด้วยน้ำเสียงนอนน้อม แต่แล้วเสียงพุดก็สะดุดขาดตอนลงแล้วมีเสียงบิณฑ์เป็นประจักษ์เดดคัมว่าเข้ามาในวิทยุอย่างอนัดชัดเจน เล่นเอาสิงห์ต้องถอยถอยถอยออกมาด้วยน้ำเสียงเร็วปรือ

"เสียงบิณฑ์! มีอะไร? มีอะไรหรือเปล่า?"

"ทหาร...ทหารกองกำลังรัฐบาลไม่มีความจำเป็นภายในบ้านท่านนายกฯตั้งแต่เมื่อไหร่"

อ่านต่อหน้า 36

เฟี้ยว

...ใบปิ่นก้อย
น.พ.ด.ว.

ช่วยเหลือตัวเอง

เรียน คุณหมอ ที่นับถือ

ดิฉันขอออกตรงๆ ว่าดิฉันจะอ่านหนังสือแบบนี้ได้ก็เพียงสองสามฉบับเท่านั้น เมื่อก่อนไม่เคยได้อ่านเลย จะอ่านเป็นพวกหนังสือ “.....” หรือ “.....” ซึ่งไม่มีเรื่องที่ดิฉันอยากรู้ในขณะนี้ แต่ดิฉันอ่านอยู่ที่ทำงานของเพื่อน ในแผนกที่ทำงานมีผู้หญิงทั้งหมดค่ะ

ดิฉันแต่งงานมาได้ 4 ปี แต่ยังไม่มีลูก คอนแทกงานใหม่ๆ ดิฉันชอบอยู่ใกล้สามี ชอบให้เขาอุกกอด แต่เดี๋ยวนี้ความรู้สึกแบบนั้นมันหายไปเกือบปีแล้ว พอถึงเวลาที่สามีจะหลับนอนด้วย ดิฉันเกิดความรู้สึกเหมือนกับไม่สบาย เป็นมานานจนไม่อยากให้สามีหลับนอนด้วย เพราะเวลาสามีนอนด้วยแล้วใจจะไม่ค่อยเป็นปกติ มันแห้งเหี่ยวออกไปทุกที

ดิฉันไม่ทราบว่าตัวเองเป็นอะไรอยากถามคุณหมอ

1. อาการของดิฉันที่เล่าให้ฟังข้างต้น เป็นอะไรคะ ทำไมเมื่อก่อนดิฉันไม่เคยมีอาการนี้กับสามี ทำอย่างไรดิฉันจะกลับไปมีความคิดเหมือนเดิม

2. ทำไมเวลาที่สามีหลับนอนกับดิฉันๆ จึงอยากให้เขาออกไปเร็วๆ เมื่อก่อนอยากให้อยู่นานๆ

3. สามีเขาจะกอดดิฉันจนมีอารมณ์ประมาณ 10-20 นาที แล้วจึงหลับนอนถูกต้องหรือเปล่าคะ

4. เมื่อกอดจนเสร็จแล้วสามีจะอยู่ในตัวดิฉันอีก 2-3 นาที แล้วจึงไปหรือเปล่าคะ

5. ก่อนได้เสียกับสามี ดิฉันไม่เคยตกเป็นของใครมาก่อน และไม่เคยช่วยตัวเองมาก่อน แต่เคยฝันว่าตัวเองถูกสามีทำจนมีความสุข ผิดปกติหรือเปล่าคะ

6. การช่วยตัวเองทำแบบไหนได้บ้างคะ จะเป็นอันตรายสำหรับคนไม่เคยทำหรือเปล่า และช่วยให้มีความสุขได้จริงหรือไม่ ดิฉันอยากได้คำยืนยันจากคุณหมอ ขอให้แนะนำด้วยค่ะ

ขอขอบคุณคุณหมอเพียงเท่านี้ ขอให้คุณหมอประสบความสำเร็จในเรื่องในหน้าที่การงานมากๆ และขอให้คุณหมอยุติเป็นขวัญใจของผู้มีความทุกข์ใจต่อไปนานๆ นะคะ

ขอแสดงความนับถือ

พรรณราย

ตอบ คุณพรรณราย

ไม่เป็นไรครับ จะอ่านหนังสือ “เฟี้ยว” นานๆ หรือเห็นอ่านก็ถือว่าเป็นแฟนหนังสือ

เหมือนกัน เพียงแต่เป็นแฟนเก่าแฟนใหม่ซึ่งจะเก่าหรือใหม่ก็แล้วแต่หน้าตาจิ้มจิ้มเช่นกัน หนังสือเฟี้ยว ไม่ใช่หนังสือผิดกฎหมาย ฉะนั้นไม่ต้องอ่านแบบหลบๆ ซ่อนๆ เพื่อนที่ทำงานของคุณยังอ่านได้ คุณก็สามารถหาอ่านได้เช่นกัน และจะแนะนำให้สามีคุณอ่านด้วยก็ได้ แนะนำแบบวางทิ้งไว้ปะปนกับหนังสือพิมพ์หรือหนังสือรายสัปดาห์อื่นๆ ในกองหนังสือที่สามีของคุณชอบหรือค้นเอาออกมาอ่าน ไม่ต้องไปแนะนำขนาดหยิบไปให้เขาอ่านเลยก็ดีกว่า

ปัญหาของคุณผมเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดกับคุณนั้นเป็นเรื่องของความรู้สึกไม่พอใจในพฤติกรรมทางเพศของสามี คือว่า คุณไม่ได้รับความสุขสุดขั้วจากการมีเพศสัมพันธ์กับสามีนั่นเอง

และผมยังเข้าใจอีกว่าคุณเองจะไม่เคยพบเลยว่าความสุขสุดขั้วทางเพศมันเป็นอย่างไร ในขณะที่คุณรู้สึกเหมือนว่าตัวเองมีอะไรค้างๆ คาๆ อยู่ทุกครั้งเมื่อได้ร่วมเพศสัมพันธ์กับสามี มันเหมือนมีใครสักคนมาเล่าเรื่องราวของสถานที่แห่งหนึ่งให้คุณฟังจนเกิดความสนใจอยากรู้ อยากไปเห็นอยากพบกับสถานที่แห่งนั้น แล้วคุณก็ถามคนๆ นั้นไป แต่เขาพาคุณไปได้ครึ่งทางเขาก็เหนื่อยหรือเหตุการณ์ทางเสียแค่นั้นจึงทำให้คุณเกิดความรู้สึกไม่ค่อยจะพอใจที่เขามาปล่อยคุณไว้แค่นี้ จะหาไปต่อก็ไม่ไปหรือพาไปไม่ได้ก็แล้ว ความรู้สึกของคุณคงจะเป็นในทำนองนี้

ความรู้สึกนี้เมื่อมาเกิดขึ้นกับทางเพศคืออาการที่เรียกว่า “ไม่ถึงจุดสุดยอด” หรือ “ไม่ไปถึงจุดหมายปลายทาง” ก็แล้วแต่จะเรียกกัน ผมอธิบายกันคร่าวๆ แค่นี้ และขอตอบปัญหาเสียที

1. คืออาการที่บอกไว้ข้างต้นครับ เหตุที่เมื่อก่อนไม่เป็นแบบนี้เพราะคุณยังใหม่ในเรื่องเพศอยู่ ไม่ทราบว่าอะไรคืออะไร แต่เพราะความบกพร่องของสามีคุณ (ผมเข้าใจว่าเขาจะไม่ค่อยรู้เรื่องทางเพศด้วยเช่นกัน) ทำให้คุณเกิดอารมณ์ค้างอยู่ตลอดเวลา เมื่อเกิดอารมณ์ในลักษณะเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก ย่อมทำให้คุณเกิดความเบื่อหน่ายขึ้นมาทีละน้อยๆ จนกลายเป็นความรู้สึกที่เกิดกับสามีในขณะนี้ แต่ไม่เป็นไรครับยังพอแก้ไขช่วยเหลือกันได้ รออ่านการแนะนำของผมในตอนท้ายก็แล้วกัน

2. เพราะคุณไม่ต้องการให้เขามาทำให้คุณอารมณ์ค้างอีกจึงอยากให้เขารับเอาออกไปเสียก่อนที่คุณจะเกิดอารมณ์คล้ายเดิมแล้วก็ต้องมาค้างค้างอยู่กลางทาง ตอนที่ผมอยากให้อ่านสามีอยู่นานๆ นั้น คุณเกิดความรู้สึกว่าถ้าเขาอยู่ในร่างกายของคุณต่อไป คุณจะต้องมีความ

สบายใจหรือสบายกายมาก แต่เขาก็ทำให้คุณสบายกายสบายใจไม่ได้จึงมาเกิดความรู้สึกไม่ต้องการให้เขาอยู่ในร่างกายของคุณอีกแล้ว

3. ก็ทำถูกต้องแล้วครับ บางคนกอดจูบแค่ 10 นาทีก็พอถ้าฝ่ายหญิงพร้อมที่จะเริ่มรับการสอดใส่จากฝ่ายชาย แต่บางคนต้องกอดจูบหรือเราเรียกกันรวมไปว่า “เล้าโลม” คือนอกจากการกอดจูบยังรวมการจับหรือใช้มือใช้นิ้วจับสัมผัสที่อวัยวะเพศของกันและกันรวมไปถึงการใช้ปากกระตุกที่อวัยวะเพศของกันและกันอีกด้วย นานถึง 30 นาที หรือเป็นชั่วโมงก็มี ทั้งนี้เนื่องจากความรู้สึกคันตัวในทางเพศของผู้หญิงคนนั้นช้ากว่าปกติ ซึ่งถ้าผู้ชายคนไหนเจอผู้หญิงแบบนี้เขาก็ต้องทำงานหนักสักหน่อยจึงจะสามารถพาผู้หญิงคนนั้นไปถึงจุดสุดยอดได้ตามที่ทั้งตัวเองและฝ่ายหญิงต้องการ

4. สองสามนาทีถือว่าเร็วสักหน่อย ถ้าถึง 5 นาทีเป็นเหมาะ แต่เวลาของการสอดใส่จะถือเป็นก้นกบหรือก้นกบที่เร็วเป็นหลักเกณฑ์ที่เดียวไม่ได้ ทั้งนี้เพราะมีผู้หญิงบางคนที่มีความรู้สึกเร็วมาก เพียงผู้ชายสอดใส่เข้าไปเท่านั้นเธอก็สามารถไปถึงจุดสุดยอดปลายทางหรือพบกับความสุขสุดขั้วได้แล้ว แต่ผู้หญิงบางคนต้องใช้เวลาสอดใส่จนถึง 10 หรือ 15 หรือบางคน 20 นาทีขึ้นไปเธอจึงจะพบกับความสุขสุดขั้ว ฉะนั้นการที่ผู้ชายจะอยู่ในร่างของผู้หญิงนานแค่ไหนก็ต้องแล้วแต่ความสามารถของผู้หญิงพบกับความสุขสุดขั้วได้หรือไม่เป็นสำคัญมากกว่าเวลาที่อยู่ภายใน

5. ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ผู้หญิงที่ไม่เคยช่วยตัวเองเลยจนถึงวันแต่งงานนั้นก็ยังมีอยู่ดังเช่นคุณนี่แหละ คือเป็นคนประเภทที่เรียกว่าไม่ประสีประสาในเรื่องทางเพศเลย

ตามปกติแล้วธรรมชาติจะสั่งสอนทั้งชายและหญิงให้รู้จักวิธีการหาความสุขให้กับตัวเอง เมื่อถึงเวลา บางคนรู้จักช่วยตัวเองได้ด้วยอุบัติเหตุหรือการบังเอิญ แต่บางคนก็ช่วยตัวเองเป็นเพราะว่ามีคนสอนสั่งหรือว่ามีคนพูดแนะหรือแอบได้ยินคำพูดของคนอื่นแล้วเอามาลองทำกับตัวเอง

การที่คุณเคยฝันว่าสามีทำให้คุณมีความสุขนั้นก็เป็นเรื่องธรรมดา เป็นการฝันเพิกซึ่งเกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ทั้งหมดของคุณไม่มีอาการผิดปกติ อย่าวัดคุณเลยครับ

6. ผู้หญิงคนหนึ่งในสารานุกรมได้ว่าเป็นคนประสบความสำเร็จในเรื่องการหาความสุขทางเพศมากที่สุด เพราะเธอสามารถเอาเรื่องราวของตัวเองกับวิธีการต่างๆ มาเขียนเป็นหนังสือออกขายและสามารถขายได้หลายแสนเล่ม ผู้หญิงทั้งอเมริกันและในยุโรปต่างพากันซื้อหนังสือของเธอแล้วเอาไปเป็นแนวทางในการฝึกตัวเองให้รู้จักหาความสุขทางเพศจนประสบผลสำเร็จมาแล้วมากมายนับไม่ถ้วน

ผมจะนำเอาวิธีการที่ผู้หญิงคนนั้นแนะนำให้ผู้หญิงด้วยกันรู้จักหาความสุขด้วยการช่วยตัวเองมาบอกให้คุณทราบ เธอแนะนำดังที่ครับ ให้ผู้หญิงใช้ห้องนอนของตัวเองเป็นสถานที่ฝึกและฝึกขณะที่ไม่มีใครอยู่หรือในขณะที่จะไม่มีการมาบรรจบเวลาในช่วงที่กำลังหาความสุขให้ตัวเองเพื่อที่จะได้ทำให้จิตใจไม่พะวักพะวน จะเป็นตอนกลางวันหรือตอนเย็นก็ได้ขอให้มันปลอดภัยไปงั้นก็แล้วกัน

เธอบอกการเริ่มแรกคือทำให้สบายๆ นึกถึงแฟนหรือคนที่คุณรักว่าเขามาคอดมาจูบคุณ แล้วคุณก็เริ่มเปลื้องผ้าให้ตัวเองช้าๆ แต่ทำเหมือนว่าผู้ชายคนนั้นมาทำให้คุณ คือให้ตัวเองอย่าได้มีความละอายต่อการนึกถึงของตัวเองในขณะนั้น

เมื่อเปลื้องผ้าส่วนหน้าอกก็เอามือลูบที่หน้าอกของคุณตามไปด้วย จะลูบจะจับอย่างไรก็ได้ แต่จะต้องเป็นในลักษณะที่คุณรู้สึกว่าคุณดี และให้ความรู้สึกเสียวซ่ากับคุณได้มากที่สุด จะจับแรงหรือเบาไม่สำคัญ แต่จะต้องทำแบบที่ตัวเองรู้สึกพอใจที่ได้รับการจับต้องแบบนั้นก็แล้วกัน

และพอเปลื้องเสื้อแล้วก็ต้องเปลื้องส่วนล่างอีกเช่นเคย มือของคุณจะต้องลูบคลำคลำอวัยวะของตัวเองตามไปด้วย จิตใจก็ปล่อยให้มันเป็นอิสระล่องลอยไปกับการกระทำของตัวเอง

เพื่อให้การช่วยให้ลดความกระดากอายลงไป เธอแนะนำให้คุณใช้น้ำมันหรือครีมทาผิวหรือทาหน้าทาที่หน้าอกและอวัยวะเพศของตัวเอง เมื่อทาแล้วก็บีบนิ้วตามไป อารมณ์มันจะเกิดขึ้นตามการสัมผัสตัวเอง

เมื่อมีอารมณ์มากขึ้นและมากขึ้น เธอก็แนะนำให้คุณใช้ปลายนิ้ว จะเป็นนิ้วเดียวหรือสองนิ้วหรือสามนิ้วก็ได้และที่บริเวณปุ่มพุทธศาสตร์ (คลิตอริส) ตอนที่ผมและที่คุณจะพบว่าความรู้สึกของตัวเองจะรุนแรงอย่างมากแล้วเกิดความรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาภายในร่างกาย

เมื่อเกิดความรู้สึกมากๆ แล้วก็ตามการต่อไป อาจจะให้ปลายนิ้วแห้วเข้าไปในช่องคลอดของตัวเองหรืออาจจะแค่แตะคลำที่ปุ่มคลิต

คอวิธเท่านั้นเป็นเรื่องราวที่ตัวเองจะตัดสินใจว่า ทำแบบไหนให้ความรู้สึกพอใจ สมายและวาม หวิวมมากกว่ากันก็จงทำแบบนั้นและทำไปเรื่อย ๆ ในขณะที่จิตใจคิดว่าเป็นการกระทำของคนที่คุณรัก คุณทำไปจนกว่าร่างกายจะเกร็งกระตุก หรือว่ามีอาการเสียววามหวิจนสุดซึ่งแล้วในที่สุดร่างกายของคุณจะผ่อนคลายตัวเองโดยอัตโนมัติ ยามนั้นคุณจะรู้สึกสบาย รู้สึกอึดอัด หรือรู้สึกปากคอกแห้งอยากทานน้ำหรือว่าจะรู้สึกอย่างไรก็ได้ ซึ่งไม่เหมือนกับความรู้สึกในคอนแรกและไม่ใช่ว่าความรู้สึกที่เบื่อ บางคนภายในช่องคลอดจะมีการบีบรัดหรือกระตุกเป็นจังหวะ นั่นก็ถือว่าคุณได้พบกับความสุขสุดยอดด้วยการช่วยเหลือตัวเองแล้ว

อย่าคิดว่าความช่วยเหลือตัวเองเป็นเรื่องไม่ดีไม่งาม เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายและผู้หญิง แม้ว่าคนมีสามีแล้วก็ยังมีการช่วยเหลือตัวเองอยู่

การช่วยเหลือตัวเองนั้นนอกจากจะใช้นิ้วมือของตัวเองแล้ว ยังสามารถทำได้ด้วยการใช้เครื่องมือช่วยตัวเองเช่น อวัยวะเทียม หรือการใช้ น้ำสีกบหรือว่าน้ำฉีด ถ้าเป็นน้ำฉีดอย่าฉีดเข้า

ไปภายในช่องคลอดคะครับ เพราะจะเกิดอันตรายได้ และน้ำที่ฉีดก็ไม่ควรให้แรงนัก วิธีการนั้นก็เช่นเดียวกับการใช้นิ้วนั่นแหละ แต่แทนที่จะใช้นิ้วสัมผัสเปลี่ยนเป็นใช้น้ำสัมผัสแทน คือนำเอาสีกบหรือว่าน้ำฉีดไปที่อวัยวะเพศของตัวเองเบาๆ หรือฉีดแล้วทำให้เกิดความรู้สึกสบายใจพอใจที่มีกระแสน้ำมากระทบกับอวัยวะของตัวเอง ความรู้สึกก็จะเพิ่มมากขึ้นและมากขึ้นจนไปถึงจุดหมายปลายทางได้ตามความต้องการ

เมื่อคุณได้ช่วยเหลือตัวเองจนสามารถรู้แล้วว่าความรู้สึกเสียวสุดยอดนั้นเป็นอันใด ยามนั้นคุณก็จะได้พบกับตัวเองว่า ที่ผ่านมานั้นการได้หลับนอนกับสามีได้มีความรู้สึกถึงขนาดนี้หรือเปล่า ถ้ามีเท่ากันหรือมากกว่า แสดงว่าคุณได้พบกับความสุขสุดยอดกับสามีแล้วแต่ไม่ทราบมาก่อน แต่ถ้าไม่มีก็ถือว่าคุณไม่เคยพบกับความสุขสุดยอดจากสามีเลย

ผมได้แนะนำการช่วยเหลือตัวเองไปแล้วค่อนข้างละเอียด ซึ่งคงจะสามารถทำได้อย่างแน่นอน ทีนี้ก็มากล่าวถึงการแก้ปัญหาระหว่างคุณกับสามีเพิ่มเติมอีกสักหน่อย

เมื่อเริ่มมีการเล้าโลมระหว่างคุณกับสามีเกิดขึ้น คุณจงปล่อยตัวปล่อยใจให้เต็มที่ ลืมนึกถึงความไม่พอใจที่ผ่านมา และเมื่อเขาจะเริ่มการสอดใส่หากว่าเขายังเกิดความรู้สึกกังวลจากการทางเพศไม่มากพอ (เปรียบความรู้สึกจากตอนที่ช่วยตัวเอง) ก็จงอย่าเพิ่งให้สามีสอดใส่ บอกเขาว่าอย่าทำให้เขาถอดเข้านอกคุณต่อไป และให้เขาจับอวัยวะเพศของคุณเพิ่มขึ้นอีก เมื่อเขาจะต้องในสิ่งที่ทำให้คุณเกิดความสุขมาก ก็จงกระซิบบอกเขาว่าให้เขาจับต้องต่อไป ถ้าไม่กล้าพูดก็ให้ใช้การเพิ่มแรงกดดันให้หนักขึ้น หรือเมื่อเขาเอามือออกไปและต้องกับส่วนอื่นที่ให้ความสุขกับคุณไม่มากเท่าส่วนที่เขาจับต้องอยู่คอนแรกก็ปล่อยให้เขาและต้องนิคหนอย แล้วค่อยดึงมือเขากลับมาไว้ตรงที่เดิมตรงจุดเดิมที่คุณชอบคุณต้องการให้เขาสัมผัสและต้อง

เล้าโลมกับสามีจนความต้องการของตัวเองเพิ่มลึกรึถึงขีดสุดแล้วนั้นแหละ จงเริ่มให้สามีร่วมการสอดใส่ และจงหักใจอย่าคิดว่าเขาจะทำให้คุณพบกับความรู้สึกต่างๆ คาๆ อยู่อีกถ้าคุณเกิดความรู้สึกไม่ขึ้นมา อารมณ์ที่เริ่มเดิมแต่แรกของคุณจะเสียไป

คุณจะต้องฝึกตัวเองให้พ้นจากภาวะเดิมซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาอยู่บ้างเหมือนกัน จะว่าในระยะเวลาแรกอาจจะพบกับความผิดหวังเหมือนเดิม แต่จงทำให้ใจได้และเลิกคิดถึงภาวะผิดหวังที่ผ่านมามากๆ ทัศนคติเช่นนี้ก็ไม่ควรคิดว่าสมหวัง เพียงแค่ปล่อยตัวปล่อยใจไปให้สุดฤทธิ์สุดความสามารถที่จิตใจจะทำให้ได้นั้นแหละเป็นวิธีที่ดีที่สุด

เมื่อสามีสอดใส่แล้วและเขาจะเริ่มหลังออกมา อากาณนี้คุณจะได้รู้โดยสัญชาตญาณ ถ้าช่วงเวลานี้คุณก็จะมีความสุขด้วยก็จงปล่อยให้สามีของคุณหลังออกมา แต่ให้คุณยังไปไม่ทันเขา ขอให้จงให้เขาหยุดการเคลื่อนไหว หรือว่ารีบพลิกตัวให้เขาดึงเอาออกมาข้างนอกเสียก่อน เมื่อเขาออกมาแล้วคุณต้องเอามือคว้าตรงส่วนปลายของเขานิ้วไว้ให้แน่น บีบจนเขาเจ็บร้องออกมาก็ได้ เพราะถ้าเขาเจ็บถึงขนาดร้องออกมาจะทำให้การหลังของเขาหยุดลงทันที

สามีของคุณอาจจะว่าคุณก็ได้อะไรทั้งนั้น แต่คุณบอกเขาตรงๆ ก็แล้วกันว่ายังไม่อยากให้ออกมาอีกก่อน เพราะต้องการให้เขามีความสุข

อ่านต่อหน้า 39

เพียว

‘บร.เอ็กซ์’

เฉพาะแม่ม่าย

เรียน คุณเอ็กซ์

ในสภาพภาวะเช่นนี้ อากาณเช่นนี้ บางทีก็เด่นเอาแทบไปได้เหมือนกันนะคุณเอ็กซ์ คิดความเป็นแฟนหนังสือของคุณมานานแสนนานจากเดือนเป็นปีก็หมดเงินไปหลายแล้ววันนี้ขอระบายอารมณ์และขอทิ้งบารมีจากคุณจะได้ไหมเอ่ย

ดิฉันก็อายุอานาม 30 ปีเต็มๆ จะเป็นเพื่อนหรือน้องคุณได้หรือไม่ คิดว่าคุณคงแก่กว่าแม่ๆนะ จะเป็นอะไรก็ไม่สำคัญเท่าที่คุณจะให้ความร่วมมือช่วยเหลือแก่ไหนเท่านั้นคะ

ดิฉันมีความประสงค์จะติดต่อกับบรรดาแม่ม่ายทั้งหลายหรือสาวใหญ่ (สาวเด็กไม่เอาเพราะคนละวัย) ก็ได้ที่มีปัญหาทุกอย่างมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน แม้แต่เรื่องในมุ้งบนเตียง ถ้าเราได้คุยกันเองระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงคงจะเป็นการระบายความอัดอั้นในอกออกไปได้บ้าง

บางคนมีปัญหาแต่ไม่กล้าพูด ไม่อาจพูดหรือถาม หรือบอกใครได้ เนื่องจากอาย และที่สำคัญที่สุดคือชื่อเสียง เกียรติยศมันสำคัญอยู่ ความรู้สึกนึกคิดจากธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับตัวเรานั้นจึงถูกประเพณีเกียรติยศหน้าที่การงานกักกอดอยู่จนทำอะไรไม่ได้ เสียเปรียบจริงๆ และก็เพราะประเพณีนี้แหละ การที่เราจะ

ทำอะไรสักอย่างที่เราเห็นว่าถูก เพราะเราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนกลับกลายเป็นผิดไป

ก็ด้วยเหตุนี้แหละจึงอยากจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนที่เป้นหญิงม่ายหรือสาวใหญ่ด้วยกัน เผื่อจะมีใครกันและมีความคิดความอ่านเหมือนกัน จะได้ระบายความในใจให้กันฟังบ้าง รับรองว่า จ.ม. ที่ส่งมาทีละชิ้นทุกฉบับจะเป็นความลับตลอดไปชั่วชีวิตดิฉันเราจะซื่อสัตย์ต่อ จ.ม. ทุกฉบับ คอนแรกนี้ขอให้ติดต่อกันไปทางคุณเพียวเสียก่อน เพราะดิฉันไม่อาจเอาที่อยู่มาลงประกาศแจ้งๆ ได้เหมือนกัน หน้าที่การงานข้อเสียนี้แหละกักกอด

ดิฉันขอรบกวนคุณเอ็กซ์เป็นสื่อกลางหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้ความร่วมมือ ไม่ทราบว่ารบกวนคุณมากไปหรือไม่ ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

พิมพ์ฉัตร

ตอบ

อากาณมันร้อนเหมือนพระอาทิตย์อยู่ติดกับหัว ก็ยอมมีบ้างละที่คนเราอารมณ์เดือดปุดๆ อยู่ภายใน เพราะไปไหนมันก็ร้อน นอนอยู่บ้านก็รำคาญ ทำงานน้อยก็เหงา ได้ระบายให้หากระบบหัวใจเสียบ้างนับเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

อายุอานามเป็นเพียงตัวเลข จะมากหรือน้อยไม่สำคัญ มีสิ่งที่สำคัญมากกว่าคือขอให้ตัวเลขอายุไปตรงกับเลขท้ายสองตัวทุกงวดๆ รับรองว่าอายุแก่ไหนก็ไม่ว่า

ผมอยากจะเรียกคุณว่าพี่เพราะคุณมีมากกว่าผม แต่เรียกทำไมเป็นเพื่อนกันก็ได้แตกต่างกันปึกะนี่จะไม่ผิดอะไร

ถามจริงๆ เอะคุณอ่านว่าผมอายุมากขนาดนั้นเชียวหรือ? อุตส่าห์ลอกว่าอายุน้อยยังไม่มีใครเชื่อ (ความจริงมีมากแต่ผมเก็บฝากธนาคารไว้เกือบครึ่ง)

ความคิดความอ่านในการหาเพื่อนของคุณพิมพ์ฉัตร (ชื่อนี้อ่านแล้วสะท้านใจจริงๆ) เป็นแบบสมัยดีเหมือนกัน คงจะได้คนรู้ใจมาคุยกันไม่มากนักน้อยอีกหน่อยคงได้รู้

แฟนพี่ที่เป็นสาว เป็นแม่ม่าย สาวใหญ่ทั้งหลายพบความประสงค์ของคุณพิมพ์ฉัตรแล้วอยากคุยด้วยขอให้เขียนจดหมายมาถึงผมที่หนังสือเพียวแห่งนี้ มีที่อยู่ปรากฏอยู่ในหน้าต้นๆ

จะคุยเรื่องอะไรก็เขียนมาด้วย คุณพิมพ์ฉัตร พร้อมจะใจใจกันทุกเรื่องตั้งแต่กันครัวยันได้เตียง โดยไม่เกี่ยงเรื่อง คงได้คุยกันสนุกแน่

บร.เอ็กซ์

สองสาวฝาแฝด

สวัสดีค่ะ

น้องอยากให้คุณช่วยลงประกาศหามิตรให้น้องด้วยมาเป็นเพื่อนคุยแก้เหงา เวลาไม่ได้ทำงานคุยกันทางจดหมายไปก่อน ใครก็ได้ขอให้มีความจริงใจค่อน้อง น้องยินดีตอบรับทั้งนั้นค่ะ

อัศรวัดย์ วงศ์ศิริ (ติก 2)

บริษัท ซี.พี. สหอุตสาหกรรม จำกัด
ท.สาครบัวขาว อ.สีคิ้ว
จ.นครราชสีมา 30340

สวัสดีค่ะ

พี่จะช่วยลงประกาศหามิตรให้น้องด้วยนะคะ น้องอยากได้เพื่อนคุยกันบ้าง มาเป็นเพื่อนกับน้องๆ ยินดีตอบรับทุกคนคะ เพียงแค่นี้คะ ขอให้หนังสือเพียวโชคดีๆ มากๆ คะ

อัญชลี พรหมอภัย (ติก 2)

บริษัท ซี.พี. สหอุตสาหกรรม จำกัด
ท.สาครบัวขาว อ.สีคิ้ว
จ.นครราชสีมา 30340

ตอบ

สงสัยว่านี่จะเป็นฝาแฝดร่วมโลก ทำงานที่เดียวกัน อยู่ติดเดียวกัน ที่ทำงานแห่งเดียวกัน และยังมีลายมือเหมือนกันเสียอีก จะแตกต่างกันก็ตรงชื่อ

ก็คนแรก มีนามสกุลเป็นคาราคังโนฮิดะ แสดงหนังสือกับ มิสเตอร์ ชัยบัญชา เธอคนนั้นคือปริศนา วงศ์ศิริ และคนหลังมีชื่อเป็นนักร้องสาวยอดนิยมของเด็กสาว “คุณป๊” อัญชลี นะเอง

ก็ประกาศมาให้ทราบ หมูนุ่ขาวเพียวคนไหนอยากได้เพื่อนคุยแก้เหงาเป็นพี่น้องสองฝาแฝดโปรดเขียนจดหมายไปถึงขอทั้งสองคนที่อยู่ข้างบน จะเลือกคนมีนามสกุลเป็นคาราหรือจะเลือกที่ชื่อเป็นนักร้องยอดนิยมก็ตามใจพระเดชพระคุณ

ก่อนจากขอกระซิบ คุณสองสาวฝาแฝดไว้เล็กน้อยว่า “จดหมายบางฉบับลายมืออ่านยากนัก และยังเขียนไม่ค่อยรู้เรื่องด้วย อยากให้เหมือนกันว่าเมื่อได้รับแล้วจะอ่านจบหรือเปล่า เอาละครับสวัสดีสวัสดี

บร.เอ็กซ์

...พิชญ

หนึ่งหญิงสองชาย

"คุณวรรณ" กับวัยที่ยังสาวของเธอเพียง 24 ปี มีสามีและลูกแล้ว เป็นชาย 1 คน...ชีวิตรักภายในครอบครัวของเธอแทนที่จะมีความผาสุก อบอวล ไปตามวัยหนุ่มเมียสาวของครอบครัวเหมือนคู่รักคนอื่นๆ ตรงข้ามกันหลังจาก 5 ปีที่ผ่านมาซึ่งเป็นระยะเวลาเท่ากับความอายุของบุตรชาย เธอกลับตกอยู่ในสภาพของคนขมขื่น ว้าเหว และเคียดแค้นอย่างน่าสงสาร ก็เนื่องมาจากความประหลาดของสามีเธอเอง ในที่สุดความต้องการที่เกิดจากการเรียกร้องของธรรมชาติที่ปูชนทั่วๆ ไปมีอยู่ในความรู้สึก ก็ทำให้เธอเกิดพลาดพลั้งเผลอ ไหล ไปกับอารมณ์ความต้องการทางธรรมชาติอย่างช่วยไม่ได้ ระหว่างชายอีกคนหนึ่งก็เป็นเพื่อนของสามีเธอ และแม้เวลาจะล่วงเลยผ่านมานาน แต่ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่เธอเก็บเพื่อนสามีร่วมกันก่อขึ้นมา ก็ยังคงตราตรึงอยู่ในหัวใจด้วยความปวดร้าวและทรมานมาจนถึงบัดนี้

เรามาพิจารณากันดูทีละข้อหรือว่า เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเธอ "วรรณ" ผู้นี้ มันเป็นคนผิดของเธอมือใครกันแน่? ซึ่งคำถามในประโยคนี้ก็เป็นข้อความหนึ่งที่แทรกมาในความรู้สึกของเธอ มาถึงคอฉันนี่และผู้อ่านทุกๆ คนด้วย

ฉันเคยอ่านเรื่องราวในคอฉันนี้จากสามีที่เคยซื้อหามาอ่านอยู่เป็นประจำ แต่อ่านแล้วก็ผ่านเลยไปไม่ได้สนใจสักเท่าไรนัก แรกๆ ก็คิดว่าสามีมีทัศนคติในทางนี้ที่ปล่อยเขาเพราะเป็นความสุขของเขาเอง อีกอย่างเรื่องราวภายในเล่มก็มีส่วนช่วยให้ครอบครัวของเรามีความ

สามไปด้วยไม่ใช่น้อย จนกระทั่งเมื่อเร็วๆ นี้เองก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันต้องวุ่นใจและเป็นกังวลใจมาก ไม่รู้จะหาทางออกได้ไหม จึงหาทางออกด้วยการหยิบหนังสือเก่าๆ ที่เคยอ่านมาเปิดดูอีกที คิดว่าการที่จะเก็บเอาความผิดอดไม่สบายใจไว้ในอกแต่เพียงผู้เดียวสักวันหนึ่งคงทำให้ฉันกลายเป็นโรคประสาทไปแน่ๆ จึงตัดสินใจเขียนเรื่องราวของดิฉันระบายมาจนถึงคอฉันนี้บ้าง อย่างน้อยก็คิดว่ามันคงช่วยความทุกข์ที่ฉันรู้สึกมานานมาได้บ้าง ที่สำคัญดิฉันอยากรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับดิฉันจนทำให้ฉันมีสภาพอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มันเป็นเรื่องผิดของดิฉันหรือ? และดิฉันเป็นคนเลวมากไหมในสายตาของคนทั่วๆ ไปที่ยังมีจิตใจเป็นธรรม?

ปัจจุบันดิฉันอายุ 24 ปีเต็ม เคยมีสามีและลูกแล้วโดยได้กับสามีชื่อ "ปรีชา" ตั้งแต่นั้นดิฉันอายุได้ 18 ปี ดิฉันกับปรีชาพบกันในช่วงที่ตัวเองทำงานอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ปรีชาเป็นคนพูดจาไพเราะ เขาเป็นคนมีอุปนิสัยใจคอดีมีกตเวทิตาของดิฉัน เขามักจะขับรถส่วนตัวกลางเก่ากลางใหม่ซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวของเขามารับดิฉันทุกวันทำงานในเวลาเย็นใกล้จะเลิก จากการเอาใจของเขานี้เองจึงทำให้ดิฉันยอมยกถวายชีวิตให้เป็นของเขาในวันหนึ่งและวันต่อมา ในที่สุดดิฉันกับเขาก็แต่งงานกันตามมีตามเกิด สภาพฐานะของเรา ชีวิตครอบครัวดิฉันกับปรีชาเริ่มแรกเป็นสุขเรื่อยมา ดิฉันยอมรับว่าปรีชาเป็นสุภาพบุรุษที่น่าสรรเสริญมากในความรับผิดชอบต่อชีวิตครอบครัวของเขา จนกระทั่งในปีต่อมาดิฉันก็มีเด็กซึ่งเกิดจากเราสองคนและเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของปรีชาโดยสมบูรณ์ทุกอย่าง เราดีใจมากรวมทั้งพ่อแม่แม่และพ่อแม่ดิฉันเองด้วย ทุกคนรักใคร่และเอ็นดูหลานของเขามาก เพราะไม่เคยมีหลานกันมาก่อนเลย

แต่หลังจากดิฉันให้กำเนิดลูกชายแล้ว ความผิดปกติก็น่าเกิดขึ้นโดยเริ่มจากปรีชา ความประพฤติและความรับผิดชอบของเขาเริ่มเปลี่ยนไป บ้านช่องเขาจะห่างเหินไปเป็นสองวันสามวันจึงจะกลับมาบ้านครั้งหนึ่ง เขาอ้างว่างานยุ่งต้องออกต่างจังหวัดอยู่เสมอๆ อ้อ, ดิฉันลืมบอกไปว่าปรีชาทำงานเป็นช่างภาพหนังสือพิมพ์รายวันมาหลายฉบับแล้วที่หลายฉบับเพราะเขามักจะเปลี่ยนสถานที่ทำงานอยู่เรื่อยๆ ซึ่งในแต่ละครั้งที่เขากลับมาบ้านก็มักจะมีเพื่อนมาค้างที่บ้านด้วยทุกครั้ง

เพื่อนของเขาคนนี้ชื่อ "อนันต์" ดิฉันเรียกเขาว่า "พี่" เพราะอุปนิสัยเป็นคนดีมากคนหนึ่ง แต่ต่อจากนั้นคนเดิมก็เปลี่ยนไปส่วนสามีดิฉันทั้งห้าบุหรืไม่และต้องเลย นี่เป็นเสน่ห์ของเขอย่างหนึ่งที่ดิฉันเคยภาคภูมิใจในตัวเขา

นับแต่ความผิดปกติกจากปรีชาเกิดขึ้น พี่อนันต์ก็มักจะมาค้างที่บ้านดิฉันเป็นประจำ และในที่สุดก็ย้ายมาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันถึงแม้ปรีชาจะไม่กลับมามีความสุขไปครั้งละวันสองวัน แต่อนันต์ก็ยังคงกลับมาอนอนบ้านทุกวันหลังจากเลิกงาน ดิฉันเคยเขียนเรื่องถึงเรื่องปรีชาจากอนันต์ แต่เขาก็บอกว่าปรีชาไปต่างจังหวัด ซึ่งดิฉันเองก็เชื่ออย่างสนิทใจและไม่เคยมีกระแวงปรีชาอีกเลย และเมื่อปรีชากลับมาบ้านดิฉันก็ยังปรานีปฏิบัติดีเขาออกเอาใจเขาเหมือนเดิมทุกอย่าง เพราะถือว่าสามีไปทำงานเพื่อเลี้ยงครอบครัวมันเอง เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่จะทำให้เขาไม่สบายใจจึงไม่น่ามาเป็นอารมณ์หรือส่อตามเขาให้หงุดหงิดใจ

สภาพที่เกิดขึ้นกับดิฉันนี้ผ่านมาเป็นปีโดยที่ดิฉันเองตาบอดใจสนิทไม่คิดเลยว่าสามีจะนอกใจแอบไปมีภรรยาใหม่อีกคนหนึ่ง ดิฉันยังไม่เคยปรึกษาถึงเรื่องนี้แม้ว่าปรีชาจะกลับมาบ้านและไม่เคยให้ความอบอุ่นกับดิฉันเหมือนแต่ก่อนเลย แม้ว่าดิฉันจะพยายามเอาใจเขากลับได้รับการต่อว่าด่าว่านานา อ้างว่ากลับมาเหนื่อยๆ อยากพักผ่อนมากกว่า ดิฉันเก็บความน้อยเนื้อต่ำใจไว้ในอกอย่างเงียบๆ เพียงถ้าฟัง สัญญาณแห่งความแตกร้างเริ่มก่อตัวขึ้นเงียบๆ เพราะดิฉันยังอยู่ในวัยสาว ความต้องการยังร้อนระอุอยู่ เพราะไม่ใช่พระอิฐพระปูน ดิฉันยังมีชีวิต เลือดเนื้อและความต้องการเหมือนคนทั่วๆ ไป แต่เมื่อปรีชาอ้างอย่างนั้น ดิฉันก็จำต้องเงียบเสีย แล้ววันหนึ่งความจริงก็ปรากฏกับดิฉัน เมื่อวันนั้นดิฉันออกไปทำธุระนอกบ้านแถวถนนราชดำเนิน ขณะดิฉันผ่านหน้าโรงแรมเฉลิมไทยก็เห็นรถของปรีชาจอดอยู่ ขณะเดียวกันปรีชาอยู่กับผู้หญิงหน้าตาสวยคนหนึ่งอายุคงอ่อนกว่าดิฉันประมาณสัก 3-4 ปี ก็ก้าวออกมาจากห้องอาหารในย่านนั้น ดูท่าทางคนทั้งคู่มีความสนิทสนมกันมาก ดิฉันอยากจะเข้าไปทักปรีชาแต่ก็เกรงใจจึงเก็บความสงสัยไว้ในใจกลับมาบ้าน ด้วยความรู้สึกที่ห่อหุ้มสอสมควรรความวิสัยหาวระแวงของผู้หญิงที่สามีเห็นห่างไม่ค่อยให้ความอบอุ่นเหมือนแต่ก่อน

ดิฉันนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับพี่อนันต์ เพราะเห็นว่าเขาเป็นเพื่อน พี่อนันต์ก็ไม่ได้คอยตำหนิ

เขามองดิฉันด้วยสายตาที่คล้ายกับสมเพชดิฉันมากกว่าจะเป็นอื่น แต่เขาก็ไม่ได้บอกอะไรดิฉันเลย กล่าวแต่เพียงว่าคงจะเป็นเพื่อนร่วมงานที่เดียวกัน เพราะที่ทำงานของปรีชาเป็นผู้หญิงผู้ชายร่วมงานด้วยนับร้อยคนทีเดียว แต่คำปดอปประโลมที่อนันต์พยายามปายเบี่ยงกับดิฉันนั้นไม่ได้ทำให้ดิฉันคลายความข้องใจลงเลย เพราะคิดว่าอย่างไรเสียอนันต์ก็คงจะรู้เรื่องเกี่ยวกับปรีชาบ้างไม่มากก็น้อย และจากท่าทางของปรีชาที่ผู้หญิงคนนั้นทำให้ดิฉันเชื่อมั่นว่านั่นน่าจะมีอะไรนอกเหนือจากความเป็นเพื่อนกัน อย่างธรรมดาแน่นอน และก็เก็บเอามามากินคิดด้วยความกลัดกลุ้มเรื่อยมา ไม่เป็นอันกินอันนอนและแทบไม่มีเวลาพักผ่อนเลย จนตัวเองรู้สึกว่าร่างกายผ่ายผอมซูบซีดลงไปมาก

อีกสองวันต่อมาปรีชากลับบ้าน ดิฉันถือโอกาสถามเรื่องนั้นกับเขาเพราะอดรันททนต่อไปไม่ได้แล้ว ทำให้ปรีชาโกรธเย็นเป็นไฟขึ้นมาทีเดียว เขายอมรับกับดิฉันด้วยท่าทางประศดว่าผู้หญิงคนที่ดิฉันเห็นคงอยู่กับเขาเป็นภรรยาใหม่ของเขานั่นเอง มันทำให้ดิฉันแทบไม่เชื่อหูตัวเอง และไม่คิดว่าปรีชาจะยอมรับออกมาอย่างง่าย ๆ และในวันนั้นดิฉันกับปรีชาจึงเกิดเป็นปากเสียงกันอย่างรุนแรง โดยถูกชายของเราทั้งสองซึ่งไม่รู้วิธีไหนอีกเลยด้วยคอกอกใจส่งเสียงร้องไห้ไปทั้งบ้าน อนันต์เองก็ดูเหมือนจะพูดอะไรไม่ออกได้แต่ห้ามปรามเราทั้งสองคนให้พูดจากดลกกันดีๆ แต่ตอนนั้นดิฉันไม่คิดถึงอะไรหมดแล้ว บอกตามตรงว่าทั้งรักทั้งแค้นทั้งเสียสละปรีชาไปสารพัด ที่เขาเอาใจออกห่างจากดิฉันแอบไปมีภรรยาใหม่ไว้อีกคน ซึ่งตลอดระยะเวลาดิฉันเปรียบเสมือนคนโง่งมที่ถูกสามีหลอกหลวงตบตาตบตะแคงสารพัด และในคืนนั้นปรีชาก็เก็บข้าวของเสื้อผ้าส่วนตัวออกนอกบ้านไป พี่อนันต์ดูท่าทางไม่สบายใจมากเขาจะเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านไปอีกคน มันทำให้ดิฉันเริ่มรู้สึกตัวว่าตัวเองทำอะไรลงไป เพราะอย่างน้อยผลกระทบก็ย่อมส่งผลมาถึงพี่อนันต์ด้วย ในฐานะที่เขาเป็นเพื่อนกับปรีชา แต่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันเฉพาะดิฉันกับปรีชาเท่านั้น พี่อนันต์ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลย อีกอย่างตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกัน พี่อนันต์ทำตัวเป็นคนดีที่น่านับถือให้ความอบอุ่นเปรียบเสมือนพี่ชายของดิฉันและลูกไม่น้อย ดิฉันขอโทษพี่อนันต์ขออภัยให้เขาอยู่ที่บ้านต่อไปจนกว่าจะหาทางขยับขยายมีบ้านของตัวเองในภายหลัง ซึ่งปรีชาที่บอกกับพี่อนันต์อย่างนั้นด้วยเหมือนกันพร้อมทั้งฝากฝังดิฉันกับลูกไว้ด้วย พี่อนันต์ก็ยังพูดสัพเพเหระกล่อมปรีชาให้หันกลับคืนและลูก แต่ดูเหมือนจะไม่เกิดประโยชน์เลย ในเมื่อเขาตัดสินใจและก็คิดถึงทางปลิดตัวจากดิฉันมานานแล้วด้วยตัวเอง คืนนั้นดิฉันร้องไห้เป็นวัฏเป็นเวร จนพี่อนันต์ต้องคอยปลอบใจว่าปล่อยเขาไปสักพัก เชื่อว่าไม่นานเขาจะกลับมาเองเพราะยังมีลูกเป็นห่วง คลอดอกเขาอยู่ทั้งคน ปรีชาคงไม่ใจคำทอดทิ้งถูกไปได้หรอก

ก็เป็นอย่างนี้ที่พี่อนันต์บอกดิฉัน ปรีชายังคงไปมาหาสู่กับลูกอยู่เสมอ รวมทั้งเงินทองสำหรับค่าใช้จ่ายในบ้านด้วยส่วนหนึ่ง แต่กับ

ดิฉันเขาไม่เคยสนใจเลย จะมีอยู่บ้างก็แค่ทักทายธรรมดาตามปกติ จนดูเหมือนดิฉันเป็นคนอื่นไม่ใช่ภรรยาของเขา มันทำให้ดิฉันเกิดความน้อยใจมากยิ่งขึ้นแค่ก็ยังเก็บไว้ในส่วนลึกของกันบึงหัวใจ ปรีชาปฏิบัติตัวเช่นนั้นเสมอมาเขาเหมือนจะไม่คิดเลยด้วยซ้ำว่าดิฉันยังเป็นภรรยาและรอเขาอยู่ หวังว่าสักวันเขาจะกลับมาตามเพื่อนที่บ่อก แต่เขาก็เหมือนคอยแล้วคอยหาย ปรีชาไม่มีท่าทีเลยว่าเขาจะกลับมาเป็นของดิฉันและถูกอีกเหมือนเดิม และยิ่งเวลาผ่านไปนานเข้า เขาก็หายหน้าไปเลยคงฝากเพียงคำให้จ่ายบางส่วนมาให้กับลูกเท่านั้น จึงทำให้ดิฉันแน่ใจว่าปรีชากับดิฉันคงไม่มีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตครอบครัวอย่างเป็นสุขได้เหมือนเดิมเสียแล้ว จนบางครั้งก็คิดว่าตัวเองเหมือนเรือที่ขาดหางเสือ การรอคอยปรีชากลับมาเหมือนกับการรอคอยที่สูญเปล่า เพราะดิฉันยังมีชีวิต มีความต้องการทางธรรมชาติเหมือนคนทั่วๆ ไป การรอคอยที่สูญเปล่าจึงเท่ากับดิฉันปล่อยให้ชีวิตตัวเองจมปลักอยู่กับความทุกข์เท่านั้น ไม่ได้เกิดประโยชน์กับตัวเองเลย ดิฉันยอมรับว่าความคิดเช่นนี้เริ่มก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ แรกๆ ก็คิดเพียงว่าอยากประสดชีวิตตัวเองเท่านั้น แต่พอเวลาผ่านไปสิ่งเหล่านี้ก็จับตัวกันหนาแน่นมากขึ้นทุกที แล้วในวันหนึ่งอารมณ์ความต้องการทางธรรมชาติก็สามารถเอาชนะความผิซอซอชั่วชีวิตของตัวเอง

คืนนั้นประมาณเกือบเที่ยงคืนแล้ว ที่อเนกยังไม่กลับมามีบ้าน ดิฉันจัดการกับลูกเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พาแกเข้านอน จวนเจียนจะหลับไปก็ได้ยินเสียงรณมาจอดหน้าบ้านมีเสียงไซประดู่เข้ามาในบ้าน ดิฉันรู้ว่าเป็นเพื่อนที่เพิ่งกลับมาเสียงนั้นปรากฏอยู่ทุกที่ก็รีบไป ค่อมมีเสียงคล้ายคนไอ้ก้อกเป็นอาการของคนเมาที่มากมาจนต้องคายของเก่าทิ้ง ดิฉันรีบออกจากห้องนอนเปิดไฟออกมาดูข้างนอก พบว่าเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำนอนอยู่หน้าประตูนั้นเอง ด้วยความเป็นห่วงจึงเข้าไปช่วยประคองเข้ามาในบ้าน จัดการหาน้ำมาอาบน้ำเช็ดตัวให้ เสียงเพื่อนที่พูดอะไรดิฉันฟังไม่ถนัด มันมีมั่วอ้อแอ้เป็นนิสัยของคนเมาธรรมดาทั่วๆ ไป ดิฉันไล่ให้ไปอาบน้ำเพื่อจะได้คลายอาการมึนเมาลงได้บ้าง แต่เพื่อนเหมือนคนหมดเรี่ยวแรงช่วยเหลืตัวเองไม่ได้เลย ดิฉันจึงจัดการถอดเสื้อ กางเกงออกให้จนเหลือเพียงกางเกงในธรรมดาเท่านั้น ตอนนั้นดิฉันไม่ได้รู้สึกอะไรกับเพื่อนที่เป็นพิเศษเลย แต่กระทำไปด้วยความเป็นห่วงและนับถือเท่านั้น จากนั้นก็พ่วงร่างอ่อนปวกเปียกของอนันต์เข้าไปในห้องน้ำ ไม่ฟังเสียงอ้อแอ้ที่ฟังไม่ได้ศัพท์ของเขาแต่อย่างใด จัดการเปิดก๊อกน้ำฝักบัวรดรดสักระยะและร่างเขาทันที พยายามให้เขาช่วยตัวเองแต่ก็ไม่มีผล เพราะร่างกายอ่อนปวกเปียกไปหมด มันจึงทำให้ดิฉันพลอยเปียกปอนไปด้วย คุ้งหนึ่งอาการของเพื่อนเริ่มดีขึ้น เริ่มเป็นตัวของตัวเองแล้ว ถ้าพูดค้อยับใจความได้เขาไล่ให้ดิฉันไปนอนไม่ต้องห่วงเขา แล้วก็หันไปจัดการช่วยเหลือตัวเอง

เขาพูดกางเกงในตัวในของเขาออก โดย

ไม่สนใจเลยว่าในห้องน้ำยังมีดิฉันยืนอยู่ด้วย พอกางเกงหลุดออกจากร่าง ความเป็นชายปรากฏชัดเจนในสายตา มันทำให้ดิฉันตัวแข็งทื่อ อคร้อนวูบวาบไปทั้งร่างเสียไม่ได้ โดยเฉพาะในบริเวณช่องท้องและหน้าขาของตัวเอง เพราะถึงแม้ว่าส่วนนั้นของเขาจะไม่ได้อัดแน่นแข็งแรง เพราะอารมณ์ความปรารถนาที่ตามแต่ขนาดของมันก็อวบอ้อมโหลหาวไม่น้อย ดิฉันร้อนรนไปทั้งร่างผลอดตัวจ้องมองสิ่งนั้นของเขาอย่างไม่วางตาเป็นเพราะความที่ห่างเหินและว่าเหวห่างจากความต้องการทางธรรมชาติมานานก็เป็นที่ทำให้ดิฉันมีความรู้สึกเหมือนกับว่าอยากและต้องสัมผัสส่วนนั้นของเพื่อนที่เสียเหลือเกิน ขณะนั้นดิฉันก็รู้สึกตัวดีแล้วและคงรู้ว่ามิฉะนั้นอยู่ด้วย จึงหันหน้ากลับมา เสียงอุทานหลุดออกมาจากห้วง "อ้าว..." แล้วก็รีบวิ่งไป นัยน์ตาส่งประกายจ้องอยู่กับร่างที่ดิฉันตัวแข็งทื่อ ขากรรไกรอ้าค้างอยู่ แก้มแดง ดิฉันรู้สึกตัวเองรีบกับลมของร่างตัวเองบ้าง แล้วความอยากรู้ก็แล่นขึ้นสู่ใบหน้า ดิฉันลืมไปจริงๆ ว่าตนเองสวมเพียงชุดนอนบางๆ ไว้เพียงตัวเดียวเท่านั้น เพราะเป็นเวลาที่ปรกติที่ตัวเองเข้านอนแล้ว ดังนั้นชุดชั้นในจึงไม่ได้สวมไว้เลย และเมื่อมันเปียกชื้นส่วนโค้งส่วนเว้าและหุ้มพวงพวงต่างๆ จึงปรากฏชัดเจน มันแทบจะจับกับตัวจากที่เปียกชื้นไปทั่วอย่างชัดเจนทีเดียว อาการที่ตกตะลึงทั้งของตัวเองและของเพื่อน ทำให้ดิฉันทำได้เพียง ยมมือขึ้นปกปิดเพื่อค้มบังสิ่งต่างๆ บนร่างตัวเองเท่านั้น และยังเห็นเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจ้องมองมาไม่กะพริบด้วยแล้ว มันเลยยิ่งทำให้ดิฉันอู้งานทำอะไรไม่ได้ถูก ขาแข็งจะก้าวขยับเขยื้อนแทบไม่ออกไปเหมือนกัน

เพื่อนที่เผลอตามดูถูกกันเองจึงทำให้ดิฉันนึกขึ้นได้ รีบหันร่างตัวเองก้าวออกมาจากห้องน้ำ ด้วยหัวใจที่กระเจิดกระเจิงและปั่นป่วนอย่างยิ่ง โสภักย์เข้าไปในห้องนอนที่ตนถูกขังอยู่คนเดียว จึงก้าวกลับออกมาจากห้องหวังจะเตรียมตัวเข้านอนให้เพื่อนที่นอนหลับ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งตัวแข็งไปอีก เมื่อเพื่อนที่ก้าวเดินโง่งง ออกมาจากห้องน้ำด้วยสภาพร่างกายเปลือยเปล่า กับหมกมุ่นโดยไม่ได้สนใจเลยว่าดิฉันยังยืนเฝ้าดูหน้าตู้เย็น ตอนนั้นดิฉันตัวแข็งไปแล้ว เพราะส่วนนั้น

ของเพื่อนที่ดิฉันมีโอกาสได้เห็นอย่างเต็มตาครั้งแรกในห้องน้ำ มันกวัดแกว่งโคงเคลื่อนไหวไปตามจังหวะการก้าวเดินคล้ายมีวิชีวิต อารมณ์ที่กล่อมล่อล่อสติไปแล้วเมื่อครู่เริ่มกระพือโหมขึ้นมามาก จนรู้สึกร้อนรนไปทั้งตัว เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจ้องมองดิฉันที่อู้งานหน้าตู้เย็น อ้าปากหาอะไรไม่มีเสียงหลุดออกมาเลย ดิฉันอยากก็อยากขำจ้องดูสิ่งนั้นของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำ เผลอตัวแข็งขึ้นนั่งกับที่ไม่กระตุกกระตักไปเหมือนกัน เราทั้งสองยืนจ้องกันและกันแน่นอยู่สักครู่ มันเหมือนกับมีอำนาจลึกลับที่แปลกประหลาดคอยกระตุ้นอยู่ในตัวตลอดเวลา ให้ดิฉันเคลื่อนไหวเข้าไปหาเพื่อนที่มันเหมือนอาการของคนเมาเผลอขำไว้ชีวิตชีวิต และความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น รืออยู่อย่างเดียวความต้องการ ความอบอุ่นและสัมผัสที่ต้องการเท่านั้น

ดิฉันก้าวเข้าไปหาเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำอยู่อย่างนั้น และเมื่อเข้าไปใกล้เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำขึ้นโอบรับร่างดิฉันไว้ในอ้อมแขน รัดเข้าไปกระชับกับแผ่นอกกว้าง ดิฉันได้สัมผัสและสัมผัสกับความอบอุ่นที่ตัวเองนั้นเอง หลังจากนั้นก็ก้มลงและอ้าปากมาจูบ 3 ปีเต็มๆ ดิฉันเบิกร่างตัวเองกระชับกับแผ่นอกเพื่อนที่เผลอเข้าไปอีก เพื่อต้องการความอบอุ่นให้มากยิ่งขึ้น ตัวสั่นสะท้านซึ่งไม่ได้เกิดจากความหนาวเย็นหรืออะไรทั้งสิ้น หากทว่ามันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและอารมณ์ที่กระเจิดกระเจิงจนสุดเหี้ยมวัง เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันอย่างช้าๆ แล้วกลับลงประกับริมฝีปากอย่างนุ่มนวลและอบอุ่น ดิฉันไม่ได้มีใครกั้นกั้นเลย กลับคอยรับการกระทำนั้นด้วยความเต็มใจด้วยซ้ำ เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำอยู่ในความรู้สึกเช่นเดียวกันกับดิฉัน อารมณ์ทางธรรมชาติ ความต้องการของมนุษย์ จึงทำให้เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันอย่างช้าๆ แล้วกลับลงประกับริมฝีปากดิฉันได้อย่างนุ่มนวลและอบอุ่น ดิฉันได้กลิ่นอายของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันอย่างช้าๆ แล้วกลับลงประกับริมฝีปากดิฉันได้อย่างนุ่มนวลและอบอุ่น

เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันอย่างช้าๆ แล้วกลับลงประกับริมฝีปากดิฉันได้อย่างนุ่มนวลและอบอุ่น ดิฉันได้กลิ่นอายของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันอย่างช้าๆ แล้วกลับลงประกับริมฝีปากดิฉันได้อย่างนุ่มนวลและอบอุ่น

ดิฉันได้อย่างเต็มที่ ความรู้สึกที่ดิฉันเก็บกดไว้นานมา เริ่มคลายตัวและรับรู้ถึงการกระทำนั้นอย่างมีชีวิตชีวาไม่คิดขัดเลย ความรู้สึกที่บ่วงบอกจากตัวเองว่าเวลาที่ดิฉันเผลอขำออกมาเหมือนบ่ออบดาลที่ขาดน้ำบัดนี้มันได้กลับคืนมาแล้ว และจะเริ่มเอ่อท้นขึ้นมาทุกทีๆ แล้วและยิ่งเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันความแข็งแกร่งของสิ่งนั้นที่ดิฉันค้นคว้าได้ก็สัมผัสกับส่วนล่างดิฉันอย่างเต็มที่ ขนาดลำหักถ่วงอันมหัศจรรย์นั้นมันบวมตัว โชนขึ้นขึ้นอย่างน่ากลัว แต่ก็แปลกที่ดิฉันเองไม่ได้มีความรู้สึกว่ามันน่ากลัวเลยจนคิดเดียว ตรงข้ามกับกลับอยากให้มีมันกลืนกายทะลุทะลวงเข้าไปในร่างกายดิฉันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เสียด้วยซ้ำ

และเพียงชั่วไม่นานความต้องการของดิฉันก็ปรากฏขึ้น เมื่อความรู้สึกบอกดิฉันว่าถึงนั้นของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันแล้วก็จะน้อยๆ ในขณะที่กระแสน้ำความต้องการของตัวเอง ก็ช่วยเป็นใจให้มันเคลื่อนไหวเข้าไปได้อย่างไม่ยากเย็นนักลมหายใจของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันในจังหวะเดียวกับที่สิ่งนั้นของเขาเข้าร่างดิฉันจนหมด จนภายในรู้สึกหิวหิวอืดอืดแน่นไปชั่วชีวิตสัมผัส และความอบอุ่นจากสิ่งนั้นก็เข้าแทรกซึมเข้าไปทั่วทั้งร่างและสายเลือด และเมื่อถึงจังหวะการเคลื่อนไหวโยกย้ายของเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำ จิตก็เหมือนคนล้มตัวไปโดยปริยาย ทั้งอาการกระตุกกระสั่นและเมื่อยเพื่อพอกที่ถูกล่อล่อออกมาไม่มีความยับยั้งชั่งใจออกไปดิฉันปล่อยตัวปล่อยกายเต็มที่ตามความปรารถนาที่ท่วมท้นอยู่ในหัวอก

เราจมอยู่กับเวลาแห่งการแสวงหาความสุขจากกันและกันจนหมดสมาธิ เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำทำให้ดิฉันเกิดความประทับใจขึ้นอีกครั้ง เมื่อหยดหยาดของความปรารถนาหลั่งรินออกมาจากขลุ่ยลิ้นดิฉันอย่างอบอุ่น มันหล่อเลี้ยงหัวใจและกระเจิดไปทั่วทุกเส้นเลือดและขุมขนเลยทีเดียว เป็นความรู้สึกที่ดิฉันหาที่ไหนและไม่เคยพบกับมานานานหนักหนาแล้วเป็นปี มันทำให้ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่าเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันเป็นเวลานาน และเพิ่งค้นพบมันได้ด้วยตัวเอง ดิฉันก็อดกระซิบว่าเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉัน ซึ่งในช่วงจังหวะอาการกระตุก อันเป็นอิทธิพลของส่วนนั้นยังเข้ตัวเองอยู่ในร่างของดิฉัน และไม่แพ้กับดิฉันก็ทำในสิ่งที่เพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำต้องการเช่นเดียวกันควบคู่ไปด้วย มันเท่ากับช่วยสร้างให้ร่างทั้งสองพบกับความสุขสันต์จากกันและกันมากยิ่งขึ้น เรากระซิบว่าแต่เพียงคนเดียวอย่างนั้นโดยไม่สนใจใคร่ครวญใคร่ครวญและกันที่หลังทะเลผสมผสานปนกันจนย่อยออกมาภายนอกเลย จนเมื่อความอ่อนแอของร่างกายไม่และความปรารถนาต้องการของกันและกันเริ่มต้นขึ้นตัวขึ้นมามากครั้ง บทบาทแห่งความต้องการนั้นก็เข้าไปตามกฎของธรรมชาติอีกครั้ง... และอีกครั้ง จนเวลาผ่านไปจนได้ยินเสียงไก่ขัน - ดิฉันจึงแยกตัวออกจากเพื่อนที่ขี้เมาเผลอขำจูบกับหน้าอกดิฉันโดยไม่มีมารยาทที่ตัวเองได้รับมา

อ่านต่อหน้า 41

ปัสสาวะเยิ้มจนทำให้
ผมกับยอธ่าเข้าตา
เขาเธอพลบสาย
ประการ...

และถ้าหาก
ผู้เป็นสามียอม
สละชีวิตมาพบความ
ตาย... ถึงเวลานั้น
วิญญูญาณของมัน
ย่อมพบอีกสภาพ
เช่นกัน...

ขัดใจอยู่...
 บางครั้งความ
 ง่ายเป็นภาพ
 ปลตภาพที่สวยงาม
 ที่หนึ่ง แต่เป็นภาพ
 ปลตภาพของของ
 อดทนและเสียด
 เสียดเท่านั้น

ข้าพเจ้าขอโทษที่ข้าพเจ้าได้ทำเรื่องสามประการ
สู่ท่าน

สามประการ
ในใจ

ประการแรก
คือข้าพเจ้าขอ
บาปเจ้า ข้า
อีกไม่นาน
‘เจ้าข้า’ มั
-นา ข้าพเจ้า
จึงรัก
เพียง
ว่าข้า
ดาต
ข้าพเจ้า

ปณิธานสละกายที่ล้าชองทหารนั้ให้ไ้
คือ บ่ายบ่ราก็เล่นหมากรุกข้างสอง
คนนั้นเป็นโคตร

หาก
พิธาฆ่าย
จะให้อองเ
ผู้มาอัย
ที่นี่ จ
ที่เรากา
ไม่แ
เวลา
ขึ้น
ขาง
ขอสิ

หากเราคิดที่ไม่
คิดมาอย่างถูกต้องของ
อะไรจะเป็นผลดีอะไรที่มี
ทั้งน้ำยาและกับที่คิดใน
ที่นี้ ขอสอนให้เป็นคน
ที่เราคาดคะเนไว้เลย
ไม่เช่นนั้น เมื่อถึง
เวลาอัน อาทอน
ทั้งสองเข้าสักพัก
รวม หากอย่างสั้น
ขบสั้นจริง ๆ

เราทั้งสอง
มีชีวิตอยู่ก็ปราศจาก
ความทุกข์ ปราศจาก
อันตราย ทั้งไม่
เสี่ยงแลกชีวิตสักอย่าง
กับมันเสีย

เรามี
เหตุผลว่า
งานดีทุกอย่าง
ใส่น้ำตาลเรา
ความตายสามารถ
ปลงตามสิ่งของเขา ขาดมัน

ข้าปรารถนา
พวกเธอสองคน
นี้ ก็ยังไม่ถึง
เวลาสักที
ขออภัย

อย่างน้อย
ก็สมควร
ที่จะขอแต่งงาน
ว่าพวกเธอจะ
ยอมแต่งงานกับ
ฉันไหม

แล้วถ้า
รอถึงเวลา
ได้?

แต่คำพูดของ
ผู้เป็นน้องสาว
นั้นว่าตกลง
พวกเธอ
จะมีอันตาบอด
แต่ได้บอก
กันก่อนไหม
ถ้าพวกเธอ
จะเปลี่ยนใจ
ก็บอกกันได้

ประการภัสร์ของเจ้าองค์แห่งความล้นเหลือกลาย
 มนต์สลับขลุ่ยมัน เรายกปากแล้วว่ามันคือ
 ดนตรีวิปริตที่นั่นที่นั่นมันซับซ้อนกว่านั้น
 ยิ่งไปกว่านี้ยิ่งซับซ้อนกว่านั้น ดังนั้น...มัน
 จะล้นเหลือจนใจก็ถึงจุดอ่อนไหว ทล้นจนกว่า...
 พวกเราขอ
 เคารพปชช
 ไม่

ถ้าหากเรา
 ปล่อยตัวที่
 ใจคิดความลับ
 นี้ เราก็ยอม
 แล้วประการ
 ปล่อยไปเลย?

เวลาในโลกร้างของ
คนมีนางผู้มีนามในใจ
น้อยแต่ใจนั้น ผ่านพ้นไป
ตามเวลา

267

เวลาในโลกข้างนอกของ
หนุ่มสาว มีความสุขในใจ
น้อยแต่ใจกัน ผ่านผ่านไป
๒๗๗๖๕:

268

พิศวาสเลียด

ต่อจากหน้า 21

จะวันฉายไม่ทันเฉลียวใจกับกิริยาของไอเนียว เพราะใจยังหมกมุ่นอยู่หาเหตุของเรื่องที่กำลังชักไขมันอยู่

“ตกใจจิ แต่ต้องให้ทำอย่างไร ถึงฉันท้องกรีดแสดงความตกใจออกมา คนตายก็คงไม่ฟื้นไม่ไหวหรือ ตอนนั้นฉันต้องการรู้เรื่องที่ถามก่อนเรื่องอื่น เมื่อรู้เรื่องแล้ว เราค่อยพูดถึงเรื่องคนที่ถูกฆ่าตายนี้”

“แล้ว...เรื่องมันเกี่ยวกันกับ”

ไอเนียวเสียงแหบอืดขึ้น

“เกี่ยวอย่างไร พูดออกมาเร็วๆ เอะ...ฉันต้องการรู้เรื่อง”

หล่อนตัวสั่น สีหน้าแสดงความไม่พอใจ ทำให้ไอเนียวหน้าซีดลงไปอีก

“คงมีถึงกับเป็นผีมือของหมอ”

จะวันฉายตะลึงลุกขึ้น ทำให้ไอเนียวพรวดพรากตามด้วยความตกใจ

“ทำไมมันต้องบ๊ายบายอย่างนั้น?”

เสียงของหล่อนเขม่นเอวเรียด

“นั่งลงก่อนสิ แล้วผมจะเล่าให้ฟัง”

ไอเนียวเสียงสั่นพลอด จะวันฉายทำตาม เพราะค่อยรู้สึกตัว ไอเนียวจึงค่อยๆ หย่อนก้นนั่งลงด้วยความโล่งอก

“เอ้า...ว่าไป”

จะวันฉายก็เล่าด้วยเสียงแสดงการข่มใจเต็มที่ มีไอเนียวหน้าซีดทำท่าเงยขึ้น

“เรื่องมันไปถึงยังกับ เสียงหนึ่งที่ถูกฆ่าตาย มันถูกแทงด้วยดาบหัวใจไปถนัด”

“ดาบแบบเสี้ยงงั้นหรือ?”

จะวันฉายถามเสียงแหง

“คับ ดาบเหมือนง้างบ๊ายบ๊าย”

ไอเนียวเล่ากระหืดกระหอบ รวากับศพเสี้ยมวางอยู่เบื้องหน้า

“เพราะฉะนั้น คงมีถึงกับตายทั้งปวง มึงพูดกันว่า แม่ของหมอยาย หมอยายออกอาละวาดใหญ่ คนอื่นฆ่า เขาจากัดเอาหัวใจไปทิ้งไหม”

“บัคซบจริงๆ คิดสินกันง่ายๆ แล้วเนียวล่ะ เชื่อว่าฉันทำหรือเปล่า?”

ไอเนียวทำหน้าจ้อ

“ผมจะเชื่อได้อย่างไร หมอยายคงดี มีมกคาผมมีชื่อเหล็กจาก”

จะวันฉายพยักหน้าเศร้าๆ

“ก็ยังมี อย่างน้อยก็ยังมีเนียวเชื่อฉันคนหนึ่ง แต่แค่แปดคนนะ คราวนี้ไม่เห็นทางการเรียกฉันไปสอบสวนคำอีกเลย ทำไมเป็นยังงั้นก็ไม่รู้”

“มึงคงกลัวเสียหน้า”

ไอเนียวแสดงปัญญา ใช้สรรพนามว่า “มัน” ไปทั้งนั้นไม่ว่าเรียกใคร

“เสียหน้าอย่างไร?”

จะวันฉายก็ยังนึกไม่ถึง ว่าไอเนียวหมายความถึงอะไร

“อ้าว...เรียกไปสอบสวนโดยไม่มีหลักฐาน แล้วก็ต้องปล่อยบ้านยังงั้น มึงก็ต้องเสียหน้าสิคับ”

จะวันฉายอดหัวเราะไม่ได้

“เออ...จริงของเนียว”

หล่อนพยักหน้าเห็นด้วย กวาดสายตาไปทั่วร้านที่ว่างผู้คนอย่างกังวล

“แล้วฉันมาร้านเนียว ทำให้คนหนีออกจากร้านหมด เนียวไปตกใจหรือที่ต้องเสียลูกค้าแบบนี้”

หล่อนจ้องหน้าถาม แววตาแสดงความเห็นใจ

“ผงไม่กั”

ไอเนียวส่ายหน้า เสียงหนักแน่น

“ไอพวกนี้มันไม่มีวิชาหมอง คิดเอาโลโก้ความๆ กันไป ไม่นางมึงก็ต้องกับมาเคียงตามเคยมึงเข้าไปไหนรอก ร่างผงมึงข่มเหงล่าย่าย กิ่งแล้วแปะๆ หาที่ไหนได้ง่ายๆ”

ไอเนียวถือโอกาสระบายความขมขื่นในใจยังไม่ทันที่จะวันฉายจะเอะอะไร ร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่งก็ปรากฏมาที่หน้าร้าน

“ฉีกทช นังไอหน้าเสี้ยมนี้ นัง...นัง...มึงเลิงสายมาทางเราทางไม หมอ...ทำทางมึงไม่มาละนะ”

จะวันฉายก็เห็นด้วยตามสายตาของไอเนียว ทำทางของไอคร้ามไม่ได้มาคิดเน่ มันเดินสายอาคาคุง้องเขม่นมาที่หล่อน

ปราดเดียวมันก็เข้ามาถึงตัว แต่จะวันฉายก็เตรียมพร้อมแล้ว

พอมันเข้าถึงตัวควงหมัดเหวี่ยงปล่อยทางหล่อนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จะวันฉายก็ฉกหลบพร้อมกันนั้นหมัดหนักก็ควัดเร็วเหมือนงูตกเข้าปลายคางไอคร้ามที่ผลอดล้าหน้าเข้ามาตามแรงหมัดของมันเองเมื่อครู่

ไอคร้ามก็กระแทก เพราะไม่ทันระวัง พิชจากหมัดเล็กๆ ทำให้มันถึงกับนั่งซ่อ

จะวันฉายก้าวยาว คืบคืบเสื่อของมันคิดมื่อขึ้นมา

“เดี๋ยวก่อนสิ พี่ชาย มีอะไรพูดกันให้รู้เรื่องก่อน ทำไมโครมครามถึงเนือถึงตัวกันแบบนี้ล่ะ?”

ไอคร้ามส่ายหน้าเฉยๆ

“เอ็งนี่ร้ายสมคำร่ำลือจริงๆ”

มันค่อยๆ หย่อนก้นนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“เอวระ พูดยกันให้รู้เรื่องก่อนก็ได้”

มันบอกพร้อมกันคลำคาง ไอเนียวรีบปฏิเสธออกไอเลียงมาคั่งให้ตรงหน้าคนละแก้วโดยไม่ต้องมีคนสั่ง

“คับ พูดยกันถึง ก้องถึงได้ ไอ...ผงจายหายนึกว่าเราจะพังกินอีกแล้ว เป้งร้างขายเหล้านี้ไม่มีเลย เจอแต่คนชกค้อยกัจะเรียว”

ไอคร้ามบิดแกวไอเลียงไปทางหนึ่งเกือบหก เพราะหัดไอเนียวมือไวคว่ำไว้ได้ทัน

“เสือก”

ไอเนียวได้รับรางวัลการสรวนของมันเป็น

“ใครบอกมึงว่ากูจะกินไอเลียง ไอเลียงนะสำหรับพ่อมึงกินไว้ ของกูมันต้องเหล้า รับเอามาสิ มัวยืนเช่อยู่ทำไม”

ไอเนียวรีบหันไปหยิบเหล้ามาให้มันด้วยความเจ็บใจน้ำตาแทบร่วง

ไอคร้ามเทเหล้าลงลำคออย่างกระหาย หน้าตาเริ่มสดชื่นขึ้นเล็กน้อย จะวันฉายนั่งมองพฤติกรรมของมันอย่างสับสน

“เออละ ได้อาติบอารมณ์แล้ว ไหนลองบอกมาสิ มันเรื่องอะไรถึงนึกอยากจะควงหน้าฉัน ก็วันนั้นเรายังกินเหล้าด้วยกันอย่างเพื่อน

อยู่”

หล่อนถามเสียงหัวเราะๆ

“ก็เอ็งมันตัวเส็บ”

ไอคร้ามทำเสียงคะคอก

“ไม่เข้าใจ”

“ไม่เข้าใจอะไรนะ น้อย...หลอกให้เข้าใจ คิดว่าเป็นผู้ชาย หลงคุดด้วยเทพดาฯ ถ้าไม่รู้จากคนอื่น ข้าก็ยังไม่เข้าใจเป็นนักเลงวัยรุ่นชอบเล่นการพนันอยู่อีก”

“ก็ความจริงฉันก็ชอบเล่นการพนันจริงๆ แล้วก็เล่นนักเลงเท่าๆ กับผู้ชายเหมือนกัน ไอเรื่องที่พี่ชายเข้าใจว่าฉันเป็นผู้ชายนั่น พี่ชายก็เข้าใจเอาเอง ฉันไม่ได้บอกหรือคิดป้ายเอาไว้ชักหน้ามือไม่เข้าใจอะไร”

“มันก็ถูก”

ไอคร้ามทำท่าสิดัด

“แต่เอ็งแต่งตัวเหมือนผู้ชายนี่หว่า แถมใส่หมวกปิดผมเอาไว้ด้วย พอเอ็งทำท่านักเลงอย่างนั้น จะไม่ให้ข้าเข้าใจผิดได้อย่างไร”

“ไอเครื่องแต่งตัวอย่างนี้ มันก็แต่งได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย เรื่องใส่หมวกนี่ฉันก็ใส่ของฉันทโดยที่ไม่เจตนาจะซ่อนผมอย่างที่พี่ชายเข้าใจชักหน้ามือ ทุกอย่างก็พี่ชายว่ามานี้ มันเป็นเรื่องเข้าใจของพี่ชายเองทั้งนั้น เรื่องทำเนี่ยรี ที่ทำให้พี่ชายต้องการจะคบหน้าฉันวันนี้”

“ยังมีอีก”

ไอคร้ามคะคอกเสียงแหบ ไอเนียวที่ยืนแอบฟังอยู่ เหลือเอามือลูบอก เป็นห่วงความปลอดภัยของสมบัติในร้านของมันขึ้นมาทันที

“คราวนี้เป็นเรื่องที่เอ็งต้องการรับผิดชอบไม่ได้เสียด้วย มันเป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิต เอ็งได้ยินไหมวะ?”

“ได้ยิน...อะไรล่ะ?”

จะวันฉายย้อนถามเสียงราบเรียบ...

อ่านต่อฉบับหน้า**เพศฆาตชาติสิงห์**

ต่อจากหน้า 29

พวกเราโดนยิงตายหมดแล้วครับ! ผม...ผมก็โดน...ที่สิงห์ช่วยด้วย”

อิดใจใหญ่ๆ ค่อม่า บิณห์ บันลือชัยก็รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกบ้านด้วยน้ำเสียงที่ขาดเป็นห้วงๆ อันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าตัวของบิณห์เองก็พลอยโดน “ถูกหลอก” จากกองกำลังฝ่ายรัฐบาลเข้าด้วย และประโยคท้ายๆ ก็ร้องขอความช่วยเหลือจากหม่อมมพพรด้วยการเปล่งเรียกชื่อจริงของสิงห์ออกมาอย่างไม่รู้สึกตัว

“แซม! เร็ว!...กดหมายเลขรหัสเปิดประตู”

สิงห์ พยัคฆราชออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเร็วปรือ พลังจุดแขนพลโทกับปนาทลงหมอบกับพื้นเหมือนกับจะหลบอะไรซักอย่างหนึ่ง

“บ๊ม!”

พัด! ก็มีเสียงระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่รอบประตูห้องรับแขก แรงระเบิดทำให้ตัวตึกสั่นโยกเขยเหมือนกับเกิดแผ่นดินไหว แต่สิงห์ พยัคฆราชไม่ฟังเสียง จอมนักเลงถูกพรวดขึ้นยืนพาดจุดแขนพลโทกับปนาท

วิ่งออกจากห้องรับแขกมุ่งหน้าไปยังช่องทางลงห้องใต้ดินของตัวเอง พลังจะลั่นสะดักพูดด้วยน้ำเสียงเร็วปรือ

“เร็ว! ท่านรองฯ หนีลงห้องใต้ดินกับผม บิณห์คงโดนระเบิดตายแล้ว! จีนอยู่โดนจับแน่!”

ทั้งๆ ที่อดจะเคลือบแคลงใจต่อพฤติกรรมของหม่อมมพพร แต่สถานการณ์อันฉุกเฉินทุกที่เกี่ยวกับความเป็นความตายของชีวิตทำให้รองเสนาธิการต้องวิ่งตามนายกรัชมุนครวิรัชการโดยไม่มีทางเลือก

แต่พอหลุดเข้าไปในห้องใต้ดินเท่านั้น พลโทกับปนาทก็ต้องหยุดชะงักกึกเหมือนกับตื่นคิดเบรก เมื่อมองเห็นบุรุษหน้าตาเหมือนกับหม่อมมพพรยืนอยู่เบื้องหน้า

และสำหรับตัวหม่อมมพพรเองก็ดูเหมือนจะตกใจอยู่ไม่น้อยที่เห็นสิงห์ พยัคฆราช พบุรุษในชุดคนปวยลงมาในห้องใต้ดิน

คราวแรกหม่อมมพพรตัวจริงจำพลโทกับปนาทไม่ได้ ครั้นสิงห์ พยัคฆราชเอื้อมมือมากระซอกผ้าพันแผลที่พันหน้าเคอะอยู่บนศีรษะและใบหน้าของรองเสนาธิการทหารออกหม่อมมพพรก็ถึงกับอ้าปากค้างเหมือนกับไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“พลโทกับปนาท! คุณ! คุณเองหรือนี่?”

พอสติสัมปชัญญะกลับคืนมาเป็นของตัวเอง หม่อมมพพรก็ลั่นสะดักออกมาด้วยความตื่นเต้นจนสุดที่จะระงับได้

สำหรับรองเสนาธิการทหารไม่ต้องพูดถึง พลโทกับปนาทก็มองหม่อมมพพรแล้วหันกลับไปมองสิงห์ พยัคฆราช สลับกันไปมา ใบหน้าคลอจนทำทางเท่าที่แสดงออกถึงความงุนงงสับสนที่ระคนความตื่นเต้นไม่แพ้ฝ่ายรัฐมนตรีวิรัชการเท่าใดนัก

“ทำไม? ทำไมหน้าตาของท่านจึงคล้ายกับผม! ผมจะไปไหนแล้ว! นี่มันเกิดอะไรขึ้น? ใคร? ใครเป็นนายกรัชมุนครกันแน่ครับ?”

พอได้สติ รองเสนาธิการทหารก็ตะกุกตะกักถามออกมาด้วยความแปลกใจเป็นอันพัน สิงห์พยักหน้าให้หม่อมมพพรเหมือนกับจะเป็นอาบัติสัญญาให้หัวหน้าพรรคพลังกรรมกรเล่าเรื่องราวอันแท้จริงให้พลโทกับปนาทฟัง นายกรัชมุนครวิรัชการจึงจำเป็นต้องเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาให้รองเสนาธิการทหารฟังโดยละเอียด

“ผมไม่ทราบจริงๆ เพราะคุณสิงห์ได้ฆ่าตัดปลอมแปลงใบหน้าจนคล้ายคลึงกับท่าน เหมือนกับบุคคลเดียวกัน ผมคิดว่าท่านต้องการให้ผมปฏิบัติจริงๆ ผมก็เลยต้องทำ...แล้วเราจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ได้อย่างไร?”

หลังจากทราบเรื่องราวที่สิงห์ปลอมตัวไปเอาเงินจ้างตัวเองให้ปฏิบัติโดยตลอดแล้ว พลโทกับปนาทก็พูด “ออกตัว” ด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ

“ผมไม่ทราบ! เพราะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างคุณสิงห์กับคุณโดยเฉพาะ”

หัวหน้าพรรคพลังกรรมกรพูดออกมาตามข้อเท็จจริง พลังชาเลียงดูสิงห์ พยัคฆราชที่ขณะนั้นเดินไปนั่งบนเก้าอี้แล้วสอคมมือเข้าไปใต้โต๊ะที่ใช้สำหรับวางของแวบหนึ่ง

“คุณสิงห์! ทำไมคุณต้องทำกับผมแบบนี้ ผมนึกผิดสังเกตุอยู่เหมือนกันตอนคุณสั่งให้ผม

เรียกอิริ และอีจิม่า หัวหน้าแก๊งชาบูกับแก๊งชินโซกุ มาให้ดูของทิ้ง! ทำอะไร? ทำไมคุณถึงทำกับผมแบบนี้? ไหนล่ะ? เส้นทางหลบหนีจากอุโมงค์คิโดลินที่คุณบอกผม รับพามันเร็วๆ ชีวรับ ป่านนี้กองกำลังของรัฐบาลบุกเข้ามาบนคิโดลินแล้วก็ไม่รู้"

พลโทกับปนาทพูดด้วย และพร้อมกับขอร้องให้บุรุษที่หน้าตาคล้ายหมอนมพรซึ่งขณะนั้นตัวเขาเองทราบจากปากของนายกรัฐมนตรีว่าการแล้วว่าเป็นใคร พานีออกจากอุโมงค์คิโดลิน

"พวกทหารกองกำลังของรัฐบาลจะต้องลงมาในท้องคิโดลินนี้อย่างแน่นอน! เพราะ"

สิงห์พูดด้วยสีหน้าเรียบ แล้วเบรคท้ายพูดเอว้อย่างกะทันหัน เล่นเอารองเสนาธิการทหารต้องละล้าละลักตามขึ้นมาอย่างชนิดแทบจะล้มหายใจ

"เพราะอะไร? ทำไมคุณถึงคิดไปแบบนี้"

"ก็เพราะผมเป็นคนโหดร้ายที่ไปบอกกองบก.ฝ่ายรัฐบาล หลังจากที่คุณโทร.นัดหมายว่าจะมาพบผมที่บ้านหลังนี้ละซี พวกเขาได้แอบมาวางกำลังภายในบ้านของผมเอาไว้เรียบร้อยแล้วก่อนหน้าที่พวกคุณจะมาถึง แม้คุณจะรอบคอบขนาดสั่งให้ลูกน้องวางระเบิดเวลาเพื่อเป็นข้อต่อรองกับผมก็ไม่มีประโยชน์ ขอให้อ่านใจด้วย ไอร์ดะคะคนที่เล่นเข้ามาแล้วเปิดฉากยิงพวกคุณนั่น แท้ที่จริงเป็น "เหยื่อล่อ" เพื่อให้กองกำลังของพวกคุณที่อยู่ในบ้านผมบังเกิดความพะวักพะวง หรือไม่ก็ปราศจากความระมัดระวังตัวชั่วขณะเท่านั้น และมันก็ได้ผล กองกำลังฝ่ายรัฐบาลจึงสามารถจัดการกับลูกน้องคุณได้หมดทุกคน"

สิงห์ พยัคฆ์ราช พูดด้วยใบหน้ายิ้มๆ พลังความมือไปได้โต๊ะเหมือนกับจะค้นหาอะไรบางอย่าง

อ่านต่อฉบับหน้า

พันธุ์เพชฌฆาต

ต่อจากหน้า 28

เมืองไทยยังงี้เล่า ทำไมเล่นข้อหาพบกิน?" เจินภาแย้ง

"ความจริงผมก็ไม่รู้จักเพื่อนคุณหรอก บังเอิญหนูเจ้าจำกันได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่ปลอมแปลงเอกสารเข้ามา...ใช่ไหมหนู?"

"ครับผม" สิงห์ออกที่ยืนอยู่ข้างหลังรับตอบ "เมื่อเขาหนีไปได้อย่างนั้นมันจะเกี่ยวข้องกับคิโดลินอย่างไรคะ?"

"เกี่ยวข้องมากครับ ผมจะต้องสอบสวนคุณโดยละเอียดว่ามีใครติดต่อกับเขาอย่างไรบ้าง"

"อู๊ยตาย! คิโดลินไปถูกหนังสือพิมพ์อะไรไปทำไม...?" นางเอกสาวขำร้องด้วยความคิดถึงที่เหตุการณ์กลับกลายเป็นโศกนาฏกรรม

"อ้อม! ทางเราจะปิดไว้เป็นความลับโดยจะเชิญไปให้ปากคำกันไว้เป็นพยานที่แหล่งสถานีตำรวจที่ไม่มีใครล่วงรู้?" ร้อยเอกพูดหน้าตายด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

"เป็นความกรุณามากที่ท่านตำรวจ" สาวสวยขมขมิ้นหัวแล้วพูดต่อไปว่า "จะให้คิโดลินไปให้ปากคำวันไหนดี"

"ไปเดี๋ยวนี้เลยครับ"

"อะไรกัน?" เจินภาตกใจที่ต้องไปกลางดึก

"ทางรัฐบาลกวาดล้างชาวฟิลิปปินส์มากตอนนี้บ้านเมืองเขาจึงอยู่ในภาวะไม่ดี รัฐบาลใหม่ของเขาขอรัฐบาลของเรามาในเรื่องนี้"

"นั่นคิโดลินไปแต่งตัวก่อน" สาวสวยพูดพร้อมกับทิ้งรู้สึกตัวเองว่าแต่งกายไป รีบวิ่งเข้าไปในห้องนอนทันที

สามตำรวจหน้าวัยปรามปรามพิเศษยืนรอเพียงครูเดียว คาราวาสก็ออกมาจากห้องด้วยเสื้อยืดกางเกงขาสั้นรูปจรวดนั่นเห็นส่วนสัดหมดสิ้น

คณะตำรวจและสาวเจ้าของบ้านเดินไปขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดไว้หน้าบ้าน หายลับไปท่ามกลางความมืดมิดของราตรีกลาง

อีกหนึ่งอดีตโคตรมา...ร่างของ "รามอส" ที่มีหนวดเคราแวววาวก็ก้าวเข้ามาในบ้านอีกครั้งหนึ่ง

คราวนี้นั่งงงงงสงสัยที่แฟนสาวหายไปอย่างไรร่องรอย...ไม่มีร่องรอยการต่อสู้

แผนประทุษร้ายและประทุรวัตรในสภาพใส่กุญแจเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวที่มันมุ่งหวังจะไต่บันไดไปหาเธอมา มาริน่า หายไปอย่างลึกลับเสียแล้ว!!!

.....
โรงน้ำชา ๐๘ ที่บางจากเป็นแหล่งที่ชุมนุมเหล่านักเลงพนมจวนไม่มีสังกัด

ร่างสันทัดของชายผู้หนึ่งเดินนำหน้าลูกน้องเข้าไปนั่งในห้องที่ไว้รับรองแขก

เบียร์และเหล้ายังไม่ทันส่งมาเสิร์ฟแต่แก๊งใหญ่ของสถานที่นี้ก็รีบออกจากมานำต้อนรับด้วยท่าทางนอบน้อมยำเกรง

"ใช่สิครับกรร มาที่นี่บ่อยด้วย" แก๊งค์ผู้มีหุ่นส่วนใหญ่มือไหวแล้วคือว่าในความหมายของการยกย่อง

"การคำที่นี้เป็นอย่างไรบ้าง?" กรร เมืองแก้ว ตามอย่างคุ้นเคยกันมาก่อน

"เศรษฐกิจแย่ คนที่ยวน้อยลง พอเลี้ยงตัวรอดเท่านั้น หากใครแทบไม่ได้เลย..."

"พูดน่าสงสาร...กูไม่มาดื่มหรอก คอนนี่กูมีงานทำได้ถูกพี่มีเงินใช้เหลือเฟือ"

"แห่มาสิกรรทำมาพูดอย่างนั้น เรามันซีเก๋ากันเองอยู่แล้ว" แก๊งค์วัยกลางคนที่เมื่อก่อนหากินทางนักเลงพูดอึมครึมเข้มแข็ง

"เล็กของมึงทำไมไม่ค่อยพูดพุดถ้อยเหมือนสมัยก่อนนะ?"

"ก็เสียด้านมาคองคิโดลินตาม นึกไปกับแขกหรือไปก็กลับบ้านไปนอนแล้ว เหลือแต่พวกที่ต้องถามเงินเท่านั้นที่ยังต้องอยู่ เอ๊ยต้องการตัวไหนบอกมา เดี๋ยวผมจัดการให้เป็นพิเศษ" แก๊งค์พูดเอาใจเพราะสมัยหนึ่งมันเคยเป็นลูกน้องของ กรร เมืองแก้ว มาก่อน

"เปล่า! กูไม่ได้มาดื่มนะสิ!"

"จันเสียดกรรหมายถึงเด็กประเภทไหน?"

แก๊งค์ถามด้วยความสงสัย

"กูหมายถึงพวกนักเลงหัวไม้ที่เคยชุมนุมกันอยู่ที่นี่"

"โอ! จริงจันนี่พวกมันหายหน้าไปไหนหมด?" แก๊งค์เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ

"แสดงว่าเมื่อก่อนทุกคนยังมีการชุมนุม

กันเหมือนเดิม" กรรตามรอยๆ ท่าทางคล้ายไม่สนใจเท่าไร แต่หูของมันก็กำลังต้องการคำตอบโดยด่วน...

"ก็ไปทำนองทุกคืนหรือเสียด เว้นไหนมันไปก่อเรื่องน่ามีตำรวจตามมากลั่นที่นี่ พวกมันจะทยอยไประยะหนึ่ง จากนั้นก็มาชุมนุมกันเหมือนเดิม"

"แสดงว่าระยะนี้มีตำรวจมาตรวจกับ..."

"ก็ไม่มีเห็นมีใครไล่ล่ามัน...อ้อมมือนี่เสียค่ามา..." แก๊งค์โพยอย่างนึกได้เมื่อหลุดปากออกไปบอกกับแก๊งค์เริ่มถอยกลับทันที

"ค่า...มีหมอนอิงใต้คาน่า มึงกรูถูกน้องเสียเลิกลาใช่ไหม" กรรตามจ้องหน้าคู่สนทนา เข้มจนสายตาสีแดงเข้มปอดลอส

"อ้อ...อ้อใช่ครับเสีย"

"มันมาทำไม" นัยน์ตาผิวดำโฉบฉวยแวบ

แก๊งค์เสียงถาม

"อ้อ...อ้อไม่รู้...อ้อไม่อยู่..." แก๊งค์ปฏิเสธเสียงสั้นเครือ

กรร เมืองแก้ว ลูกขึ้นยืน สองมือขยำคอเสื้อแก๊งค์ดังอย่างแรงจนร่างผอมเกร็งลุกขึ้นยืนด้วย

มือบีบคั้นท้องอาหารของสมิง สมานเมือง หรีดตามองหน้าแล้วถามว่า

"บอกมา...ว่าไอ้คาน่ามาทำไม มึงเป็นเด็กแก๊งค์ใหญ่ที่นี้ ไม่มีเรื่องอะไรที่มึงไม่รู้...นอกจากมึงจะไม่บอกกูเท่านั้น..."

"โอ๊ย! เจ็บ...เสีย...หายใจไม่ออกแล้ว"

"มึงพูดมาก่อนว่าไอ้คาน่ามาทำไมเมื่อเย็นนี้ ไม่มันมึงตาย..." นอกจากไม่ปล่อยแล้วกรรยังเพิ่มแรงดึงจนปากเสื้อบีบรัดคั้นคอแน่น

แต่แก๊งค์เหลืออ้าปากจะร้อง แต่ก็ไม่มีเสียงออกจากลำคอกลั่น ก่อนที่มือบีบเข้าฟอสมี สมานเมือง จะคลายการบีบรัดให้แก๊งค์พูด...เสียงหนึ่งก็ดังกังวานขึ้น...

"เบียร์ข!"

โต๊ะของ กรร เมืองแก้ว กระชากออกจากกัน นักเลงร่างสันทัดผอมตัวเฝ้าร่างแก๊งค์เป็นโล่บังสายตาของทุกคนในห้องนั้นมองไปที่ประตูห้องที่มาจากเสียงปืนพร้อมกัน กรรดูตามด้วยความตกใจว่า

"ไอ้คาน่า...ค่า มึงกรู..."

ควันจากปืนปลิวลอยตัวอย่างรวดเร็ว ร่างในชุดสีดำกลมกลืนกับผิวอินอยู่ปากประตูห้อง ข้างหลังมันมีลูกน้องตามมาสี่ห้าคน ทุกคนมีปืนอยู่ในมือเหมือนกันหมด

"มึงปล่อยมือได้แล้วไอ้กรร" ร่างดำเดินเข้ามาใกล้พร้อมพูดด้วยน้ำเสียงก่นด่าอย่างโหดนักเลงชื่อดังปฏิบัติคาม

"อ้อ...อ้อ...กูเพิ่งรู้ว่าไอ้จิวแก๊งค์ที่นี้เป็นญาติโยมกับนักเลงใหญ่เสียเลิกลาด้วย..."

"กูให้มึงปล่อยมือไปซะเพราะมันเป็นสังกะยาของกู แต่เพราะว่าเรื่องที่มีมึงถามมันตอบไม่ได้จริงๆ ว่ากูมาทำไมที่นี่เมื่อเย็นนี้..."

นักเลงสองฝ่ายเดินเข้ามาหาหน้ากันแบบหันหน้าพร้อมเข้าประจันหน้า ปืนในมือของพรรคพวกเสียเลิกลาถูกเหน็บไว้ในเอวแล้ว...นี่คือกฎของนักเลงที่ไม่มีใครสอน

กรร เมืองแก้ว ปล่อยมือสลัดแก๊งค์จิวที่หน้าซัดตัวลั่นออกไปพ้นๆ นัยน์ตาจ้องเขม็งไปยังฝ่ายตรงข้ามที่ท่าทีนิ่งงันมาในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน...ชายร่างสันทัดผอมตัวเล็กจิวจึง

เอ่ยว่า

"นายมาที่นี่เพราะรู้ว่าฉันพาพวกมาที่นี่"

"..." ไม่มีเสียงตอบจากชายหัวล้านออก

จากผงกศีรษะรับคำเท่านั้น

"ที่นี้เป็นที่รวมของพวกนักเลงจรจัด...ที่นี่ไม่ใช่ดินของนายและไม่ใช่ดินของฉัน"

"..."

"ดังนั้นหากจะหานักเลงที่ไม่มีใครรู้จักสักกลุ่มหนึ่ง เพื่อไปอาละวาดตามท้องอาหารที่ฉันคุม จึงสมควรหาวิธีดีๆ ได้จากที่นี่..." กรรเมืองแก้ว พูดพร้อมกับเพ่งมองนักเลงหัวล้านเขม็ง

"หวังว่านายคงจะพูดจนพอใจแล้วละมังร้านอาหารของนายจะขายดีหรือจะพังไม่ใช่เรื่องที่คุณจะตามไปรับรู้ด้วย พูดอะไรต้องมีหลักฐานด้วยไม่ใช่พูดพล่อยๆ ออกมา" คำมึงกรู เอ่ยขึ้นเขม็ง ถึงอย่างไรมันจะรับเรื่องนี้เป็นฝีมือของพวกมันไม่ได้

การประกาศตัวเป็นศัตรูกันโดยตรงเป็นสิ่งที่ใหญ่หลวงเกินไปในยุคนี้นอกจากจะเสียหายอันยิ่งใหญ่กันทั้งสองฝ่ายแล้ว...การทำมาหากินจะผิดเคือง...ซึ่งเป็นสิ่งที่ทั้งสองไม่พึงปรารถนา

"ถ้านายปฏิเสธว่าไม่ใช่ฝีมือของพวกมันนายมากกว่าคือนักเลงที่นั่นไปทำไม" กรรตามอ้างถึงการให้ฝ่ายตรงข้ามรับสารภาพให้ได้ อย่างน้อยมันจะได้มีข้ออ้างกับ สมิงสมานเมือง ว่าใครเป็นต้นเหตุการสำคัญในเรื่องนี้

"ฉันมาที่นี่ทำไมเป็นเรื่องของฉันนายไม่เกี่ยว และอีกอย่างทั้งฉันไม่มีหน้าที่มานั่งตอบคำถามของนาย"

"อ้อ...อ้อ...ถ้าทำแต่ไม่ได้ยอมรับ"

กรรแหกปากหัวเราะลั่น

"นายกับฉันมาดวลกัน...ถ้านายชนะฉันจะตอบคำถามของนายได้ไหม?" คำ มึงกรู ผู้สัถย์มึงกรูไว้กลางหลังสรุปคือ

"ตกลง" กรร เมืองแก้ว รับคำทันที

สมานทั้งสองฝ่ายจึงเป็นวงกลมใหญ่...ศึกของยอดนักเลงกำลังจะอุบัติขึ้นในไม่ช้าวันที่ข้างหน้าแล้ว!!!

อ่านต่อฉบับหน้า

ไอ้หนุ่มเรือเบ็ด

ต่อจากหน้า 20

กำลังขับเรือสปีด เปิดประทุนสีน้ำทะเลของชนิดา น้องสาวของเข่นเข้ามาคนเดียว

หน้าตาของเธอสวยเหมือนดวงจันทร์ คาราม

"อึ้นดะ ขันโกหกว่าลูกน้องของมันเป็นขี้นของน้องสาวกูไว้ที่นี้ก่อนแล้ว มันเพิ่งเข้ามาเองมันงั้น..."

"เข็นมวก็มึนแต่ห้อยมึงยังงั้นแหละเสียด..." ลูกน้องมือปืนคุ้มกันที่อื่นข้างๆ บอกอีกคนว่า

"แต่แก๊งค์หาญมาคนเดียว..."

"ใครบอกมึงมาคนเดียว รอดอีกคนที่ตามหลังมันใน ลูกน้องมือปืนของมันก็คน..."

ที่ลานจอดรถของโฮเต็ลขณะนั้น รัชนีกำลังลงจากรถสปอร์ต ส่วนที่ก้าวลงมาจากรถเก๋งปิคอัพก็มองแสงมิดมิด นอกจากลูกน้องมือปืนคุ้มกันของรัชนีสี่คนแล้ว ยังมีนาย

ความอีกคนหนึ่ง ซึ่งเขียนรู้จักดี
ทั้งหกคนเดินเข้าไปในโถงใต้ เสียชั้น
หันมาทางลูกน้องมือนั้น ที่มีมือในท้องพักของ
เขาเล็กน้อย

“จำไว้ให้คิดนะ ถ้าไม่จำเป็นอย่าใช้ปืนของ
พวกมันเป็นอันขาด คุณต้องการเจรจากับน้อง
หน่วยอย่างสันติ...”

ลูกน้องมือนั้นต่างฟังคำสั่ง ครูค่อมเสียง
เกาะประตูดังขึ้น ลูกน้องมือนั้นที่เฝ้า
อยู่นอกห้องสองคน ผลักประตูเข้ามาข้างใน
หนึ่งคน

เสียชั้นสั่งทันที

“เชิญให้เข้ามา...”

“แต่มาคนเดียวคนเดียว...”

“เชิญให้เข้ามาทุกคน...”

ลูกน้องมือนั้นที่ห้องผุดออกไป รัชนีในชุด
เสื้อยืนสีกางเกงสีเทาขอบขอบเดินนำหน้า
มือนั้นสี่คนและทนายความอีกหนึ่งคนอีกกระ-
เป็นเอกสารเข้ามา

อ่านต่อฉบับหน้า

นับถือสัจธรรม ต่อจากหน้า 11

ได้ประกอบกิจการทางธรรมชาติอันแท้จริงเลย

“ใส่เสื้อ...ใส่กระโปรง...” เขาเปล่งเสียง
ออกมาอย่างแทบโหยเหมือนคนใกล้จะขาดใจ
“จะพาไปกินข้าวกับคุณตาแล้วก็ได้...”

จามบุรีตะบับหน้าอย่างไม่พอใจ เด็กสาว
กำลังมีความสุขในรสชาติจากการสัมผัสทั้ง
กายอย่างเต็มก้น...

ฝ่ายชายกลับหยุดไปเสีย...

ปลุกอารมณ์เหมือนคนกำลังจะเดือดร้อน
กลับคืนไฟเสียดสนทน ทั้งที่ตัวห่อหุ้มเอง
กำลังคืนสวาทสุดทน

มันซาบซ่าและจิกจิกไปทุกซอกซอบาย
ไปทั้งตัวอย่างไม่เคยได้พบมาก่อน

เด็กสาวก้าวลงจากเตียง หยิบชุดนักเรียน
มาสวมใส่ตามเดิม ห่อหุ้มตัวเสื้ออย่างรว
เร็ว ในใจนึกว่ากลับมานั่งนอนนี้ดีกว่า ยังไป
โกหกแม่ได้ว่าเกิดไม่สบายปวดหัวเวียนหัวเลย
ต้องกลับบ้าน

โอกาสหน้ายังคอยเหลือได้อีก...คิดว่าจะ
กลับมิดๆ คำๆ ให้เป็นที่สงสัยเปล่าๆ

หนุ่มวัยฉกรรจ์ผุดผ่องลงมาจากเตียง
คว้าข้อมือของเด็กสาวไว้แน่น

“อ้าว...ไม่ไปกินข้าวหรือ...จะพาไปค
หนึ่งด้วยล่ะ?” เขาออก

แต่น้องคนสวยสะบัดหน้าหนี ไม่สน
ใจโยคิดอะไรอีกแล้ว คนอะไรทำให้อารมณ์ทั้ง
กำลังอยากจะทำอะไรๆ ทางธรรมชาติ
กลับปล่อยวางเสียเฉยๆ ทำยังกับเป็นคน
จิตว่างยังงั้นแหละ

อยากจะรู้ว่า บทรื่นทางธรรมชาติมัน
เป็นอย่างไร ไม่มีปัญญาสอน แล้วยังสะอະ
หน้ามาเป็นครูสอนรัก

บ้าที่สุด...

จามบุรีกลับมาถึงบ้านคอนปาย ครูเฉลียว
ผู้เป็นแม่ยังไม่กลับจากโรงเรียน เด็กสาวรู้สึก
วิตกกังวลทุกที ผู้เป็นมารดาจะต้องรู้ว่าห่อหุ้มไม่
ได้ไปเรียนหนังสือตามปกติ

เพราะครูเฉลียวสอนอยู่ที่โรงเรียนเดียว

กับที่ห่อหุ้มศึกษาอยู่นั่นเอง...

จะต้องหาทางเอาตัวรอดไปอย่างน้ำขึ้นๆ
ให้จงได้...

เป็นจริงอย่างที่ห่อหุ้มคาดคิดไว้ เอ็นวัน
นั้นครูเฉลียวผู้เป็นแม่ เดินหน้าบึ่งตึงเข้ามาใน
บ้าน

พบกันที่ห้องรับแขก ห่อหุ้มก็ถูกเล่นงาน
อย่างกราดเกรี้ยวทันที

“นั่งอ่อน...แกออกไปก่อนฉัน...แกเลข
ไปไหน ทำไมไม่ไปโรงเรียน”

อ่านต่อฉบับหน้า

อิมพลี

ต่อจากหน้า 22

ตั้งแต่ 3½ ปีครึ่งขึ้นไป ย่อมอ้างไว้ซึ่งความ
แรงของมันยิ่งกว่าแถมแปดหรือโวน์ทุกสูตร

แม้อาหารจีนชุดนั้นจะถูกถล่มเลียมาตาม
กิมสิริฟที่ละอย่าง แต่ทั้งสามก็ค่อยๆ ละเลียด
อย่างชื่นชมในรสชาติของมัน เพราะวิโรธสั่งไว้
ล่วงหน้าว่า อย่าเพิ่งรีบเร่งเอาอาหารมาให้เร็วนัก
ซึ่งได้รับการงานรับเป็นอย่างดีทั้งจากในครัว
และผู้มาเสิร์ฟ

ดังนั้น จึงตกประมาณ 2 ขาม กว่าลิ้น
แซ่แข็งอันเป็นของหวานปิดท้ายรายการจะถูก
นำมาเทียบ

แม่บ่อน อาหารจีนที่ปรุงด้วยวัสดุ และ
ฝีมืออันทรงคุณค่าเช่นนั้น ย่อมจะมีมูลค่าสูง
กว่าอาหารจีนตามเหลาหรือภัตตาคารทั่วไป
สองสามอวี่วิโรธชำระเงินค่าอาหารค่ามือ
เดียนั้นด้วยความตกใจ เพราะมันเท่ากับคน
รายได้น้อยจะสามารถรับประทานได้ตั้งเกือบ
ครึ่งเดือน แต่ก็เห็นเขาเฉยมาก มิได้แสดง
กิริยาผิดแปลกในความแพงของมันแต่ประการ
ใด

ขากลับ ทั้งพี่น้องสองสาวต่างชอบ
ชอบใจผู้จัดการทัวร์หนุ่มเป็นอันมาก ที่เขา
พามาถึงทั้งหนึ่งและอาหารอันโอชะรส
สำหรับสุราสินีซึ่งนั่งอยู่กับวิโรธคอนหน้า
ได้พูดคุยกับเขาอย่างรื่นเริง คล้ายกับจะแสดง
ให้พี่สาวผู้นั่งอยู่ด้านหลังรู้ว่า เธอหมายมั่น
ปั้นใจกับวิโรธเป็นการแน่นอนแล้วถาษา
อย่างไรอย่างนั้น

กลับถึงนิมพลีนิवास ขณะที่ปัทมาขอตัว
เข้าไปดูความเรียบร้อยในคอกที่ซื้อปีก่อนขึ้น
นอน วิโรธก็ดึงร่างของสุราสินีซึ่งยังนั่งอยู่
เบาะหน้าเตียงเขา เพียงแค่เปิดประตูดไว้
เข้ามาออกและจูบอย่างร้อนแรง

หญิงสาวอีกอีกอยู่คนเดียวแล้ว 2 แขน
ของห่อหุ้มก็ค่อยๆ ยกขึ้นโอบรอบคอเขาและ
จูบคอบับ

อ้าว ก็เขาสอนจูบให้ห่อหุ้มไว้แล้วมัน
ความคิดของวิโรธไปไกลยิ่งกว่านั้น

อ่านต่อฉบับหน้า

ดงดิบ

ต่อจากหน้า 27

นึกทีไร หมอต้องชี้หน้าไล่ไลทุกที”

นัสตาสะท้านใจ

ทว่ามิใช่สะท้อนเพราะฟังระกะ

แต่ห่อหุ้มจะรู้ว่า มีคนล่วงรู้ความบัดสี
ของห่อหุ้ม กรรม...เพราะลาวัลย์คนเดียวแท้ๆ
ที่ก่อเรื่องขึ้น จนห่อหุ้มต้องตกกระไดพลอยโจน
“ห่มพ่าย...”

เสียงห่อหุ้มเรียกเท่านั้น สิบเอกพ่าย
สุริยะคาถา

“หือๆ สนมหรือ?”

“ฉันอยากถามห่มพ่าย...”

“เอ้า...ก็ถามสิ นัสตาส อ๊ะ...เรื่องอะไร
กัน?”

“นอกเหนือจากห่มพ่าย...งูพราน
แล้วมีใครอีกที่รู้เรื่องของฉัน?”

“ทุกคน...ผู้พันก็รู้...โยนิโกะก็รู้...”

นัสตาสักคั่น

“เวร!” ห่อหุ้มคิดแค่นั้นๆ

จุดดำที่หนีจากกลุ่มไปแล้ว กลับจะ
ต้องกลับมาคาบหน้าให้เขาหัวเราะเยาะอีก

โดยเฉพาะนางสาวผู้ปั่นป่วนเสีย

เพราะพลซุ่มแทงๆ พาห่อหุ้มไปไม่รอด
จะพากลับ ให้ห่อหุ้มหน้าด้านหนัก

ห่อหุ้มจะกลับได้ยังไง...ตายเสียดีกว่า

นัสตาสะท้าน น้ำตาไหล

สิบเอกพ่าย สุริยะ หน้าเหลอ

“เอ๊ะ...เรื่องให้ทำไมนัสตาส?”

“ฉันเสียใจ...”

“เรื่องอะไร?”

“ฉันอับอายเขา ห่มพ่ายหือ...”

“หือ...”

สิบเอกพ่าย สุริยะ ยื่นหน้าบึ้งแบ้ว

“ว่าไงหือ?”

“ฉันอยากทราบว่าคณะตำรวจอยู่ตรงไหน
หือ?”

คิ้วหน้าของสิบเอกพ่ายพวมควมุ่นเข้าหา
กันทันที

แล้วก็หันหน้าว่า

“ไม่รู้!”

“ไม่รู้!”

นัสตาสาดไค

“อะไรกัน...ก็ห่มพ่าย กลับมาพร้อม
ผู้พัน?”

“ไม่มีพวกนี้แล้ว...ผมตามหาอยู่ทุกวัน
แล้วถูสมารของหมอกับหายไปด้วย”

“คาบละ แล้วห่มพ่ายจะทำยังไง?”

“ไม่รู้!”

คอบง่ายๆ เท่านั้น

“ดังนั้น เอ้อ...ห่มพ่ายหือ...”

“หือ...”

อาการของสิบเอกพ่าย สุริยะ ใกล้ปัญญา
อ่อนกลาษาๆ

“เราหาทางออกจากป่ากันเถอะ เพราะ
ห่มพ่ายยังพอมิเป็น?”

สิบเอกพ่ายหัวเราะก๊าก สลักเอ็ม.16
จากไหล่ โยนลงตรงหน้านัสตาส

“มันคือปืนคั่นนึ่งเท่านั้น”

“อะไรกัน?”

“มันไม่มีถูกกระสุนแล้ว ปู่คนอย่างไอ้เมก
พอได้ แค่นี้ปู่ศรั มั่นเอาตายแน่”

“ไอ้...”

นัสตาส่อง น้ำตาไหลร่วงพรู

“แล้วห่มพ่ายพูดทำไม เขาไปทาง
ไหนไม่รู้ ไอ้...กรรม”

พยาบาลสาวทุกคนนั่งลงอย่างหมดอาลัย
ร้องไห้เสียให้สะก้นชีวิต

เห็นนัสตาสั่งร้องไห้ สิบเอกพ่าย สุริยะ
ก็เลยนั่งตามมองอยู่ที่พื้น

มองไปมองมาก็ไม่รู้จะทำอะไรดี นัสตาสัก
เอาแต่ร้องไห้

สุดท้ายสิบเอกพ่ายก็คิดว่า ต้องทำอะไร
สักอย่างดีกว่าจะอยู่เปล่าๆ

และไอ้ที่จะทำนั้นก็ต้องให้นัสตาสทำด้วย
คือช่วยกันทำ

จากนั้นสิบเอกพ่าย สุริยะ ก็ผุดผ่น
เข้ารีดสองแขนสอดรวงของนัสตาสไว้

“อู๊!”

พยาบาลสาวร้องครวญคราง

“อายนะ ห่มพ่าย...อ้อ...อย่า!”

ห่อหุ้มผลักใส่พัลวัน

“เฉยๆ นัสตาส...”

ห่มพ่ายก็ร้องกรอกๆ พยาบาลมอดรีดพิศ
ดุคดุค

“เราหาความสุขกันดีกว่า อย่าเสียใจเลย
คุณนัสตาส”

“ฉันไม่ อ้อ...ห่มพ่ายพอย่า”

อา แรงพยาบาลสาวหรือจะสู้ ยิ่งสิบเอก
พ่าย สุริยะใช้จมูกจูบไม่เลือกเข้าด้วย นัสตาส
ก็สุดจะขะเขวขะแรงอ่อนลง

ห่อหุ้มก็ถึงพลทหารเลือดพราน ก็ไม่รู้
ไปหลบอยู่ทางไหน?

ผลสุดท้ายสิบเอกพ่าย สุริยะ ก็ปล้ำกด
ห่อหุ้มไว้ และถอดเสื้อผู่จนหมด

“เท่านี้แหละ ต้องให้ออกแรง”

สิบเอกพ่ายร้องอย่างเหน็ดเหนื่อย คา
จ้องมองร่างขาวโพลนของนัสตาสซึ่งมั่งหมื่นบา
ยแขนทั้งสองขึ้นกันกันเนินนม

“ขอพักเหนื่อยหน่อย ผมจะเริ่มให้ความ
สุขนัสตาส”

“ฉันไม่ต้องการ!”

นัสตาส่องกระแทกเสียง

“แกไม่น่าเลยเลย ห่มพ่าย ฉันเกลียด
แก”

“แต่ผมรักนัสตาส ู๊ไหมเราจะต้องอยู่ป
ด้วยกัน”

“ไม่!”

สิบเอกพ่าย สุริยะ หัวเราะก๊าก ร้องว่า
“ถ้าไม่อยู่จะไปทางไหน ู๊ไหม กอง

การวางแผนจะสำรวจเขาทั้งเราแล้ว”

“เดี๋ยวเมกของฉันก็มา ฮี...ถ้ารู้ว่าเป็นของ
แกไม่มีถูกถะก็แปลกแล้ว”

“ใครแปลก?”

“แกแหละ!”

สิบเอกพ่าย สุริยะ หัวเราะและลุกขึ้น
“เอาละ เดียวได้แปลกแน่”

สิบเอกพ่ายพร้อมพลางกรีดนิ้วเกาะกระดูก
เนื้อที่ทะมัดจนเสร็จก็ถอดโยนทิ้งข้างๆ

แล้วถอดกางเกงนอกถะที่ถะนิล จนเห็น
กางเกงใน

นัสตาสักคั่นองหรือกว่า

กางเกงในของสิบเอกพ่าย สุริยะ ตรง
เป้าตรงหรือแบนเรียบเป็นหน้ากลอง

พอสิบเอกพ่าย สุริยะ แฉมเท่านั้น พลัน
นัสตาสักคั่นดุคโดยเร็ว

“จะหนีไปไหนนัสตาส!”

หล่อนไม่ฟังเสียง นอกจากวิ่งถลาเข้าหา
 ค่ายารน้ำใกล้ๆ
 สีนอกพาดพิง สุริยะ เหลือเพียงทางเงาใน
 วิ่งตาม
 “อย่าลงไปน้ำ...จะเซ!”
 “อูม!”
 ร่างเปลือยของพญานาคสาวลอยลงสัมผัส
 น้ำใสแตกกระจาย

อ่านต่อบับหน้า

เฟี้ยวคลินิก
 ต่อจากหน้า 31

ในเวลานานกว่านี้ เมื่อเขาหายเจ็บแล้วคุณก็จง
 ให้เขาเริ่มต้นใหม่จวบจนของเขาแข็งตัวอีกครั้ง
 จึงสอดใส่เข้าไป เวลาที่ขี้ออกไปอีกสองสาม
 นาทีอาจจะทำให้คุณพบกับความสุขสุดขอลได้
 การทำเช่นนี้จะต้องเป็นแบบค่อยเป็นค่อย
 ไปนะครับ นานทีเดียวจึงจะเห็นผล อย่าใจร้อน
 และล้มเลิกเสียก่อนเมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล และทาง
 ที่ดีผมว่าควรที่จะพูดกับสามีให้รู้เรื่องเสียก่อน
 ในตอนแรก การพูดก็ยังไม่ไปพูดในทำนองว่า
 สามีไม่มีสมรรถภาพ พูดว่าเขามีแล้วแต่คุณ
 อยากให้เขามีมากกว่านี้ เพราะถ้าไปพูดใน
 ทำนองว่าสามีไม่ค่อยมีสมรรถภาพ อาจจะทำให้
 เขาเสียใจไปกว่าเดิมก็ได้ คุณจะต้องให้กำลังใจเขา
 ในเรื่องนี้ด้วยครับ

และถ้าจะเอาคำตอบของผมนำไปให้สามี
 ของคุณอ่านเสียก่อนจึงจะเริ่มแก้ปัญหาของกัน
 และกัน ก็จะเป็นการดี อย่าอายเลยครับว่าคุณ
 ช่วยตัวเองไม่เป็น หรืออายเพราะว่ากลัวสามี
 จะรู้ว่าคุณอยากจะช่วยตัวเองบ้าง เพราะเรื่องบน
 เติงของสามีภรรยาในจะต้องไม่มีความลับ
 ใดๆ คู่กันจึงจะพบกับความสุขร่วมกันอย่าง
 จริงจังและสมบูรณ์

สาวเดนบก
 ต่อจากหน้า 14

ภายในห้องจึงเต็มไปด้วยอารมณ์แห่งความ
 โกรธ ทุกคนต่างสวมมือของตนเองในขณะที่
 ที่ดวงดาจับจ้องมองขึ้นไปเบื้องบน

ส่วนกลุ่มคนที่กำลังจะรวมจะคืบกับร่าง
 ของสินาภณ์อยู่นั้นก็เร่งเคลื่อนไหวกายของ
 ตนเองอย่างรวดเร็ว

มีเสียงที่ความสุขพุ่งขึ้นสู่สุดยอดหลาย
 คน ดังประสานกันไปมาตลอดเวลา ทุกคนเต็ม
 ไปด้วยรอยยิ้มที่เบิกบานใจ

ภายในห้องซึ่งนั้นมืดอับลงไปอีกครึ่งหนึ่ง
 บรรดาชายฉกรรจ์ทั้งปวงนั้นต่างนอนระหวาย
 หมกเรียวหมกแรงอยู่บนพื้น แต่ก็ยังมีอยู่
 2-3 คน ที่กำลังเล่นมุกตลกอยู่บนเรือนร่างของ
 สินาภณ์ซึ่งหมดสติอยู่

ประตูห้องถูกเปิดกว้างออกมาอีกครั้งหนึ่ง
 พร้อมกับสนุนของเจ้าแม่ 3 คน เดินตรงเข้ามา
 ที่ร่างของสินาภณ์

“เจ้าสมควรพอได้แล้วได้ระยา” เท้าของ
 สนุนคนหนึ่งเดินปรี๊ดไปที่ร่างของเจ้าคนที่กำลัง
 ยงโย่งหยอกอยู่บนร่างเปลือยนั้นจนกระเด็น
 มันถูกขึ้นจากอาการล้มลุกคลุกคลาน

ก่อนที่จะนั่งยองๆ สาวมือของบันดอเพื่อให้อารมณ์แห่งความปรารถนาถึงจุดสุดยอด
 อีก 2 คน ที่กำลังคลั่งมืออยู่บนอกอวบ
 นั้นก็ถูกปลายเท้าของสนุนเจ้าแม่กระแทกกระ
 เค้นไปเหมือนกัน

“ลากตัวอีนั่งนี่ออกไป” คนที่เหมือนจะเป็นหัวหน้าออกคำสั่ง

จากนั้นร่างของสินาภณ์ก็ถูกลากออกจาก
 ห้องซึ่งไปทันที

เจ้าแม่ที่นั่งหน้าทมิฬอยู่ในห้อง โดย
 มีบริวารตัวน้อยรอบล้อม

ใบหน้าของเธอในตอนนี้เต็มไปด้วย
 ความเครียด ความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นบท
 เรียนที่เจ็บปวดที่สุดประการหนึ่งในชีวิตของ
 เจ้าแม่

“เราแพ้ครั้งนี้เพราะหนอนปอนได้” กุ้ง
 ซึ่งทำหน้าที่สรุปการประชุมอย่างขึ้น “โดยเฉพาะ
 แผนการของเราทั้งหมดนั้นถูกฝ่ายตรงข้าม
 รู้จนหมดสิ้น การที่มันหากไม่ป้องกันตัวของ
 จารกรรมก็เหมือนกับเดินไปสู่หาวหลวงที่
 แลคมคม มีแต่จะพ่ายแพ้เพียงอย่างเดียว”

“ถูกที่สุด” งามดาสนับสนุนขึ้น
 มีแต่เจ้าแม่ผู้น้อยเท่านั้นที่นั่งเงียบ เพราะ
 เธอรู้ดีว่าความขอยยับของขบวนการเจ้าแม่
 เธอมีส่วนอยู่เกือบร้อยละ 80 ที่ไว้เนื้อเชื่อใจ
 ในตัวของสินาภณ์จนให้เธอได้รับรู้ถึงแผน
 การทั้งปวง

“แต่นั่นเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้แล้ว” เจ้า
 แม่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “เราประชุม
 เพื่อสรุปถึงสิ่งที่เราพ่ายแพ้กลับมา แต่ไม่ได้มี
 เจตนาคือจะตำหนิใครทั้งสิ้น”

“เรื่องทั้งหมดนี้ข้าขอยอมรับผิดเอง และ
 หากจะมีการลงโทษแล้ว เจ้าแม่ควรลงโทษ
 ข้าที่สุด” เจ้าแม่น้อยรีบเอ่ยขึ้น

“ข้าบอกแล้วไงว่าเราไม่ต้องการที่จะตำหนิ
 ใคร การที่ข้ายอมที่จะมีการพลาดพลั้งกัน
 บ้าง และในเวลาเช่นนี้ไม่ใช่เวลาที่เราจะมา
 ตำหนิใครเลยใครทั้งสิ้น เราต้องการพลังของ
 พวกเราทุกคนเพื่อออกสู้เอาชนะการของเจ้า
 แม่ให้จงมาและยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง”

อ่านต่อบับหน้า

ทนายตึกหา
 ต่อจากหน้า 15

“ผมพอรู้แต่ไม่ละเอียดนักหรอกครับ รู้แต่
 ว่าเธอคงมาก แต่แฟนเก่าของเธอเป็นนักเลง
 มีพรทพวกมาก และเป็นคนปั่นเธอให้คง”

“เป็นช่างภาพนะ”
 “ครับ”
 สนั่นฟ้าเกาะทวยทอยแตก ขมวดคิ้วขึ้น
 “เอ๊ะ! คุณรู้ได้ยังไงว่า ผัวช่างภาพของเธอ
 เป็นนักเลง”

“ที่อ้อยอุยให้ฟังครับ”
 เลขารัฐมนตรีคั่งหน้าเงื่อนงำออกๆ เขา
 เกรงว่า จิม นาคอน อาจไม่กล้ารับทำงานนี้ให้
 เพราะเกรงการมีเกือก และกระสุนเงินกับเลขารัฐ
 มนตรีอยู่เบื้องหลังนางแบบเก๋

“ไอ้หวัน หรือถวิล ผัวหล่อนมันจะนัก
 เลงสักแค่ไหน ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก

ถ้าผมจะจ้างคุณจับเมียมัน แต่ถ้าคุณปอดแตก
 นั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ผมรู้แล้วถึงคุณจะเป็น
 ไอ้ตัว หน้าตาคุณเป็นหรั่ง แต่เรื่องใจอาจ
 ไม่ด้อยก็ได้”

“ที่อ้อยเตือนผมถึงเรื่องนี้มีมาศๆ ร้อนๆ”
 บรูซซ้อยก็ยิ้มสละสลวย เมื่อได้ยินคำตอบจาก
 หรั่งจิม อยากจะเชื่อว่าเขาสนใจงานนี้ ถ้า
 เขาก้าว เขาจะมาพบตามนัดได้อย่างไรกัน เหตุ
 ผลที่แหละทำให้เขาเชื่อมั่น แม้ว่าอีกฝ่ายยังไม่
 ได้ตอบตกลงสักคำเดียว

“แต่ผมก็ยินดีมาพบคุณ เอ๊ะ...คุณมีเรื่อง
 อะไรจะให้ผมทำงานรึครับ?”

“เรื่องมันยาวหนอยนะ ไอ้หน้อง”
 สนั่นฟ้าแสดงท่าทีเป็นกันเองยิ่งขึ้น

“เมื่อก่อนผมกับคุณนี่แหละ ที่ผมเอาไปขึ้น
 ท่านรัฐมนตรีเจ้านายผมเอง ขี้ควรวเท่านั้น
 แหละ ไม่ได้ค้างคืนเสียด้วย เราอินดิเข้าเป็น
 เช็กเงินสดให้ตั้งสามแสน เจ๊อ้อยเป็นคนคิดค่อ
 มาให้เจ๊จะชักเปอร์เซ็นต์กันเท่าไร และมากัน
 ก็ทอดผมไม่รู้ด้วยนะ รู้แต่ว่าท่านสั่งให้จ่าย
 ไปสามแสน ผมว่ามันก็เป็นการคอบที่มากพอ
 ครัวแล้วใช่ไหม?”

“ครับ”
 “แต่ที่นี้คุณก็ไปออเซาะกับท่านรัฐมนตรี
 ยังไงก็ไม่รู้ ท่านเกิดคิดใจถึงคิดจะเอาไปเลี้ยง
 เป็นเมียหนอย ซึ่งต้องซื้อบ้าน ซื้อรถยนต์ และ
 อะไรต่ออะไรอีกอีกปาดะ เงินค่าเลี้ยงดูเป็นราย
 เดือนอีกล่ะ อดี้! เยอะแยะจะระโนไม่ไหวคิไม่
 ไหว ผมเองก็กลัวมันโชคริของสุภัญญ์ไป ผมไม่
 คิดจะคิดกันอะไรเธอ แต่ที่นี้มันมาจับใจก็จริงที่
 ว่า”

เขาพูดเล่นระระ เมื่อบริษัปากแน่นอย่าง
 เดือดดาล

“หน้อยท้ายโธฮังกะผมเข้าให้ ทำไมรู้
 จัก เรื่องนี้ผมขอไม่ได้เด็ดขาด ขิปล่อโอให้
 หล่อนเกาะนายผมจนถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้วละ
 ก้อ หล่อนจะยิ่งใหญ่กว่านี้อีกเยอะ ผมต้องเขี่ย
 หล่อนให้กระเด็นออกไป”

“คุณจะทำยังไงครับ ในเมื่อท่านรัฐมนตรี
 กำลังหลงเธออยู่”

จิมแตร้งซักซัดไปก่อน
 สนั่นฟ้าหัวเราะแบบไม่มีเสียงแล้ว
 ขบกรามแน่น

“ผมมีวิธีการซี้คุณจิม ผมจ้างคุณสามหมื่น
 บาทเลย จ้างคุณจับเมื่อนางแบบคนนี้ นี่เป็นแผน
 ขึ้นแรก”

จิมเสียงของบรูซซ้อยก็เอะกุ่มนอมนั้นจิม
 จิม นาคอน บอกตัวเอง แต่เขาก็ยังไม่คิดว่า
 สนั่นฟ้าจะมีทีเด็ดอะไรแอบแฝงอยู่อย่างลึกซึ้ง

“เธอจะเล่นกะผมรึครับ?”
 “ไม่สำคัญ แต่คุณล่ะ คอเล่นกะเธอแน่”
 “เอ๊ะ! คุณพูดยังไงผมไม่เข้าใจ”
 เขาออกเซ่อที่อีกฝ่ายหนึ่งจะให้เธอเล่นนาง
 แบบคนสวยทำเสีย

“หน้องชาย ไม่ต้องกลัว ผมมีแผนวางเป็น
 ขึ้นล่อนเอาไว้แล้ว” เลขารัฐมนตรีคั่ง
 ว่าอย่างแฝงเล่ห์กระเท่ห์

“ผมจ้างแล้วหน้ให้ไปคุยกับเธอให้เงิง ไว้
 เป็นอู่พาหนะติดตาม คุณต้องเกาะหาข่าวว่า
 วันไหนนางแบบเก๋จะไปเดินโชว์แบบเสื้อที่นั่น
 หน้ หรือถ้าผมรู้ผมก็จะส่งข่าวล่วงหน้าให้ทุตร

คุณก็ไปทำงานนั้น แล้วหากทางจับหล่อนประคอบ
 คิดว่าไปเลย ไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากหล่อน
 คนเดียว ผมรู้ได้หล่อนคิดว่าชอบคนหนุ่มและ
 รูปหล่ออย่างคุณ ให้หล่อนลาย!”

สนั่นฟ้าพูดได้เนาะ

“หล่อนต้องสนใจคุณมั่งละ ที่นี้ความหล่อ
 ความหนุ่ม แดงตัวดีเงินดี คุณก็มีโอกาส เป็นใจ
 คุณทำให้ได้ไหม?”

“ครับผมทำได้”

เขามองเห็นอนาคตการทำงานซึ่งง่ายด้าย
 มาก

“อ่า...อ่า...หน้องชาย ที่นี้ข่าวมันจะต้องเร็ว
 ไปเข้าหูไอ้หวัน ช่างภาพหล่อนเขาใจได้ มัน
 ก็จะต้องทะเลาะและหันหล่อนติดต่อกับคุณอีก
 แต่สันดานผู้หญิงคนนี้ผมรู้ว่าหล่อนชอบล่อ
 ของ ชอบของใหม่ ถ้าคุณไม่กลัวไอ้หวัน ก็
 สมายมาก นี่ก็แถมขึ้นค่อไปนะ ผมเสนอคุณ
 แนนี่ก่อน ว่าใจ คุณจิม คุณตกลงไหมล่ะ?”

จิม นาคอน ชิบกว้างๆ ขยี้ชีวิตาตุ้มเป็น
 ไอ้ตัวยังทำได้ ทำไมเขาจึงจะรับงานนี้จาก
 สนั่นฟ้าไม่ได้ ว่าก็ว่าเถอะน่า มันเป็นงานจับ
 จี๊อเสื่อนี้กระไร...

อ่านต่อบับหน้า

ลูกสาวพระอาทิตย์

ต่อจากหน้า 19

“ผมจะไปตามไมโนโกะ” นัททียื่นขึ้นกับ
 คากาว่าอย่างเด็ดเดี่ยว “ชีวิตเดียวของผม
 ผมไม่เสียสละ ขอให้ไมโนโกะของผมกลับ
 คืนมา”

กนเป็นพ่อตาและพ่อของลูกสาวที่แสน
 น่ารัก เอื้อมมือไปคบบ่าของชายหนุ่มเบาๆ
 ด้วยความรัก

“พู่กันเจ้าค่อยไป...อยู่กับตาของมา
 ปลอดก้อย...รอจะไปเอาเมียของตาอีกได้ยัง
 ก็ตามใจ...” อติคณายท้าวปู่ปุ่นพูดอย่างใจ
 ป้า “เป็นหน้าที่ของเรอแล้ว...อ้า นี่ปิ่น”
 ชายวัยกลางคนส่งปิ่นให้

ชายหนุ่มหันหน้าไม่ยอมรับ

“ผมรับไว้ไม่ได้ครับ...มีปิ่นเพียงกระบอก
 เดียว คุณพ่อเอาไว้ป้องกันตัวละครับ”

“เอาไปเถอะ...” คากาว่ายื่นยื่น “ฉันแก่
 แล้ว...ชีวิตของฉันไม่สำคัญเท่าคุณ ฉันจะคอย
 อยู่กับทองคำและเมียสาวของคุณ...ยังรับไม่
 ไร...หนอยกับซิช”

เมื่อสาวทั้งสองพยักหน้า ของหน้าคนที่
 เป็นหัวหน้าพ่อด้วยสายลาคีณมัยของน้องใน
 ความดีและดีและกล้าหาญ

นัททิจึงจำใจต้องรับปิ่นกระบอกนั้นไว้

ประพันธ์โดย ข่อยอย่างเรียบกริบมาที่
 ห้องโถงของตัวเรือนใหญ่ ซึ่งมี คงดี คาโตะ
 เป็นผู้ครอบครองนิราศสถานแห่งนี้แต่เพียงผู้
 เดียว เขาตรงไปที่ร่างของสาวน้อยในโบโกะ
 หญิงสาวถูกมัดไว้ด้วยเชือกเส้นใหญ่ๆ ไขว่
 หลังไว้กับเสา อันเป็นการข่มขืนไม่ใช่น้อย

ความผิดและความเจ็บปวดสลับในยามนี้
 เป็นใจให้ไม่มีใครรู้เห็น ชายหนุ่มหน้าเลื่อม
 ถือปิ่นไว้แนบอกแล้วเข้าไปนั่งตรงหน้าของ
 ไมโนโกะ

“ฉันจะช่วยเธอ...” ประพันธ์กระซิบที่ข้างใบหูของหญิงสาว กระโถนสาวหอมกรุ่นทำให้ชายหนุ่มต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ความรู้สึกในหัวอกปั่นป่วนอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเห็นหญิงถูกพันนาการมดมีไขว้หลังจนออกแอ่น ยิ่งทำให้ความรู้สึกหลั่งพล่าน...

สายนารีก็อย่างนี้แหละ... ศัตรูคู่อาฆาตจึงได้หลงใหลจนใจหัวไม่ขึ้น เขาจะต้องลงมือจับมรดก ขี้เมาสาวคนนี้อย่างไรให้ยอเย้ยให้จงได้... อย่างน้อยก็ได้สร้างความรำคาญใจให้หัวใจให้กับนักที่เจ้าหนุ่มผู้รักคลั่งคนนั้น

“คุณจะช่วยฉันทำไม...” หญิงสาวพูดหัวงอ ไม่ค่อยจะเชื่อใจนัก ไอ้คนหน้าตาแบบนี้ได้ช่วยฉันได้อย่างไร... อย่างน้อยก็ได้สร้างความรำคาญใจให้หัวใจให้กับนักที่เจ้าหนุ่มผู้รักคลั่งคนนั้น

“ฉันต้องการทองคำ” เขาว่าแล้วซ้ำเลื่องมอญออกบ่นๆ ด้วยหัวใจปั่นป่วน “ถ้าฉันช่วยเธอแล้ว... เธอขอทองคำจากพ่อของเธอให้ฉันบ้าง ฉันจะช่วย” เขาหลุดออกตอนหน้าตาเขาเหวี่ยงๆ ไม่ได้หัวว่าพ่อเธอจะระแวงสงสัยหรือไม่

หญิงสาวหยุดคิดไปชั่วครู่ แล้วพยักหน้าตกลง ประพันธ์ก็ยิ้มกระพริบในใจลงมือแก้เชือกที่พันนาการให้ทันที เคี้ยวเคี้ยวเท่านั้นที่เป็นอิสระ ชายหนุ่มจึงฉวยโอกาสคว้าข้อมือของหญิงสาวอย่างผ่านห้องโถงลงบันไดลงไปยังห้องล่างทันที ลือออกไปสู่ความมืดเบื้องหน้าโดยไม่รีรอ

ไม่ได้เคี้ยวใจสักนิดเดียวว่า... มีร่างคำๆ ที่บางร่างหนึ่งสะกดรอยติดตามมาอย่างใกล้ชิด

เล่ห์เหลี่ยมที่อยู่ในความครอบครองของหัวหน้าเผ่าผู้เข้าไปไม่มากนัก ก็ถึงกระพือที่หักคนเดินทางของพวกเขาจะเหวี่ยงประพันธ์ผู้เก็บความรู้สึกไว้ไวในอกก็อดใจต่อไปไม่ได้แล้ว เขาหยุดอยู่ตรงหน้าที่พักของคนเดินทาง ที่จริงเป็นเพียงกระท่อมที่ไม่มีฝาทุกด้าน ปล่องไฟโผล่ๆ มีแค่หลังคาอย่างเดียวพื้นเป็นดินปนทราย พอได้อาศัยเอนกายนอนได้ในยามจำเป็นเท่านั้น

“พักที่นี่สักคืนหนึ่งก่อนเถอะ” ชายหนุ่มหันมาพูดกับสาวน้อยโมโนโกะ แสร้งทำเสียงสั้นหรือ “ฉันเป็นไขมาตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว... หมกกำลังจริงๆ”

โมโนโกะพาชื่อ หล่อแก้มหน้าตาดีขมโดยดี นึกเห็นใจและสงสารเขาขึ้นมาบ้าง คิดว่าที่เขาสั่งให้ช่วยห่อหุ้ม เพราะความโลภเท่าๆ อยากรู้ทองคำ...

ทั้งสองจึงพากันเดินเข้าไปใต้หลังคากระท่อม ที่มุงเอาไว้เตี้ยๆ ต้องก้มหัวจนต่ำจึงเข้าไปได้

พอเข้าไปถึงประพันธ์ก็เกล้งล้มตัวลงนอนหนาวสั่น ทำตัวสั่นงันงกเพราะความหนาวได้อย่างแหม่นหม่น โมโนโกะก็... หญิงสาวเข้าไปนั่งคุกเข่าข้างๆ

“ทำไมถึง... คุณหนาวมาก” หล่อแก้มออกมาด้วยความเห็นอกเห็นใจ ที่เขาคิดมาพลอยลำบากเพราะหล่อนเท่าๆ “คืนนี้อากาศเย็นชะมัด... หนาวมากจริงๆ...”

ชายหนุ่มแอบถอนอึ้ม แล้วทำปากสั่นฟันกระทบกันดังกึกๆ

“โอ๊ย... โอ๊ย... ฉันคงไปไม่รอด... หนาวตายแน่... โอ๊ย...”

โมโนโกะตัดสินใจทันที หญิงสาวถอดเสื้อม่อหุ้มที่เหลืเหลือเพียงตัวเดียวออกอย่างรวดเร็ว ผักบัวสองผักที่ซ่อนอยู่ในเสื้อติดตัวของมันออกมาผิงอย่างทำพาย...

ผักบัวที่กระเปาะเหงาเหงาเคร่งครัดผิงผิง... โอ๊ยอย่างนี้...

เท่านั้นเอง... ความรู้สึกของประพันธ์ก็ขาดสะบั้นลง เขาผิงตัวถูกขึ้นอย่างรวดเร็ว ลวดร่างของสาวน้อยเล็ดลอดอาทิตยอุทัยไว้ในอ้อมแขนปลอกเหล็ก ปากก็กลืนลงไปผิงผิงผักบัวทั้งคู่อย่างไม่ปราณีปราศรัย...

อ่านต่อฉบับหน้า

อุกฤษภพ

ต่อจากหน้า 12

คำพูดของยอดดาวยาวขนจอบเงินทำให้แก้วหรือเพียงพัคร์ ตีรีซัย ถึงกับอ้าปากค้างและยังเรียกชื่อคังเคิมของเธอลอดจนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง เด็กสาวก็ตื้อยั้งถึงจิ้งจอกอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ รณ ราชันย์ก็เลยถือโอกาสกระโจนพรวดกลับไปกระซางร่างของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ซึ่งนอนนิ่งไม่ไหวติงหลังจากโดนสับด้วยสันมือเข้าไปอย่างถนัดที่กลางหัวข้างข้างข้าง จิกโก่กระเซอะกระเซิงเหมือนกับจะปลุกให้ฟื้นคืนสติอยู่ในที่ ปากก็ละล้าละลือไปอีกเหมือนกับจะขำคำพูดตัวเองให้แก้วหรืออยู่ในที่

“ประเดี๋ยวจะปลุกไอ้แม่... คางนี้ให้ฟื้นมันจะได้สารภาพกับคุณแก้วด้วยปากของมันเอง!”

ในขณะที่พูดก็ชำเลืองมองร่างม่อหุ้มคนตัวเองหวดด้วยแฉ่ง เมื่อเห็นขยับตัวทำท่าจะฟื้นคืนสติขึ้นมาก็หวดเท้าขว้างเข้าไปที่ใบหน้าอีกครั้ง

“พัคร์!”

มีเสียงดังคล้ายๆ กับทกรกกระทบกันแล้วการเคลื่อนไหวของเจ้าม่อหุ้มผู้เคราะห์ร้ายก็ยุติลงเป็นปลิดทิ้ง ร่างของมันนิ่งไม่ไหวติงสลบเหมือดเหมือนกับสมรรถพรพวกอีกคนไม่มีผิด

“คุณแก้วเอาน้ำเย็นให้ผมหน่อย ผมจะเช็ดหน้าไอ้แมงดาจิ้งจอก มันจะได้ฟื้นเร็วๆ”

เมื่อเห็นว่าไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ไม่ยอมฟื้นคืนสติขึ้นมา รณ ราชันย์ก็หันไปสั่งให้แก้วหรือเพียงพัคร์เอาน้ำเย็นมาเช็ดหน้าขอดเขี่ยเล่นเอาเด็กสาวซึ่งเพิ่งจะได้สติรีบเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำที่แช่อยู่ในตู้เย็นแล้วรีบวิ่งมาจนจอบเงินด้วยใบหน้าที่ยังไม่คลายจากความตื่นเต้น

“พัคร์! ที่! ที่! ที่!... อย่าทำร้ายพี่ชื่อนะคะ”

ในขณะที่รณ ราชันย์เทน้ำราดศีรษะไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ แก้วก็พูดขอร้องรณมิให้ทำร้ายไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ด้วยน้ำเสียงตะคุ่ๆ “โอเค! ถ้ามันสารภาพตามตรงกับแก้วว่า มันมีแผนการจะเอาแก้วมาขายตัวที่พี่เขา...”

รณพูดออกมาด้วยน้ำเสียงกระซิบๆ และพร้อมกับไข่มือก้มศีรษะไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่

อยู่ไปมา จนกระทั่งขอดเขี่ยพื้นดินสติกลับมา

“ไม่ต้องหันไปมองไอ้ม่อหุ้มกระจอกๆ มันหรอก เพราะมันไม่มีทางจะสู้กันหรือช่วยเหลือะไรได้เสีย มันโดนตีหัวบะๆ 2-3 ครั้งก็สลบเหมือดไปแล้ว ล้ออีกคนถ้าไม่ยอมเจ็บตัวหรือโดนตำราวจับก็สารภาพกับคุณแก้วซะดีกว่า เพราะถ้ามันหักทรวงบ่นด้วย โดยเฉพาะวิธีไอ้ม่อหุ้มที่เสียมรดกมาให้เสียอานวย...”

เมื่อเห็นขอดเขี่ยซึ่งพอได้สติขึ้นมา ก็หันซ้ายแลขวาเหมือนกับจะมองหาไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ 2 คน รณ ราชันย์ก็ตะคอกออกมาด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด และพร้อมกับพูดเป็นนัยๆ ถึงพฤติการณ์ของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ในลักษณะเหมือนกับว่า “ความลับ” ของขอดเขี่ยมดโดยตลอดแล้วด้วยคำพูดการให้ขอดเขี่ยสารภาพกับแก้วหรือเพียงพัคร์ซะดีกว่า

“จริง! จริงหรือเปล่าคะพี่ชื่อนะ?”

แก้วซึ่งขณะนั้นสติสัมปชัญญะกลับคืนมาเป็นของตัวเองอย่างครบถ้วนเอื้อมมือไปจับแขนเด็กหนุ่มที่ตัวเองคิดว่าป็นวีรบุรุษพาเธอหนีออกจากช่องนรกพลาญเขย่าแรงๆ ปากก็เขี่ยถามด้วยน้ำเสียงคาดคั้น

“ถ้าลือรับตามตรง อ้าวขอดเขี่ยด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย! อ้าวจะไม่เอาผิดลือ! และเรื่องก็จะยุติลงเพียงแค่นี้โดยไม่ถึงโรงพัก แต่ถ้าลือยังปากแข็ง! อ้าวก็เสียใจ!”

ในช่วงจังหวะที่ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ยังคงมีท่าทางลังเลใจ รณ ราชันย์ ก็ถือโอกาสพูด “กล่อม” ขอดเขี่ยมดไปอีก และมันก็ดูเหมือนจะทำให้ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ต้องตัดสินใจสารภาพออกมาอย่างไม่มีทางเลือก

“พี่ชื่อนะ! เสียแรงที่แก้วไว้ใจ! พี่ชื่อนะ! ทำไปเป็นแบบนั้น! พี่ชื่อนะ! จะทำแบบนั้นกับลูกพี่ลูกน้องคนแล้วใช่ไหม?”

หลังจากฟังคำสารภาพจากปากของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่อย่างชนิดหมดเปลือกแล้ว แก้วก็ตัดพ้อต่อว่าขอดเขี่ยด้วยน้ำตานองหน้าอาภัพปรีชาเท่าที่แสดงออกมีความเสียใจปรากฏอยู่อย่างสังเกตเห็นได้ชัด และสองสามประโยคท้ายๆ ก็เขี่ยปากถามไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่เหมือนกับจะเลาออกมาในอดีตขอดเขี่ยได้นำผู้หญิงไปขายตัวมาหลายต่อหลายคนแล้ว

“แน่นอน!... เพราะอาชีพของไอ้หมอนี้ก็คือเมงดา เมงดาจะต้องมีอาชีพเกี่ยวข้องกับผู้หญิงหากินอยู่แล้ว ผมจะปล่อยให้คุณแก้วอยู่กับไอ้หมอนี้ไม่ได้หรอกเด็ดขาด ผมจะพาคุณแก้วกลับบ้านเดี๋ยวนี้! คุณแก้วจัดแจงเก็บของ”

คำตัดพ้อของแก้วทำให้ขอดเขี่ยถึงกับหันหน้าหนีด้วยความอับอาย รณ ราชันย์ ก็เลยโผล่ลงบนขมมาซะเอง และพร้อมกับตบท้ายด้วยการจะพาเด็กสาวกลับไปส่งบ้านในทันทีทันใด

“แล้ว! แล้วผมจะบอกกับเสียอานวยว่ายังไง เสียมรดกเอาผมตายแน่...”

พอได้ยินรณ ราชันย์ หรือ ฤทธิ ลือซัย จะพาแก้วกลับไปส่งบ้านเท่านั้น ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ก็ต้องพินทุออกมาพลาญเขย่าถึงมอญตามหลังเด็กสาวเวทหนึ่ง อาภัพปรีชาและท่าทางเท่าที่แสดงออกมีความวิคกั๊งวอดคือเหตุการณ์

ที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้าอย่างสังเกตเห็นได้ชัด

“ก็บอกตามตรงว่ามีตำรวจจะมาจับลือ! แต่ช่วยเอาไว้ได้ ส่วนเรื่องเสียมรดกไม่ต้องกลัว! เพราะถ้ารู้ว่าอ้าวเป็นคนเอาเด็กไปแก้จะต้องเขี่ยริมฝีปากเจ็บ ขนจะระคายเสียหัวท้าวของนั้นจะต้องถูกฉีกหน้ากาก ประเดี๋ยวลือไปบอกเสียอานวยก็แล้วกัน... ไป! คุณแก้ว”

รณ ราชันย์กระแทกเสียงพูดออกมาเหมือนกันเป็นเรื่องจ๊ับจ๊อบ ‘แถมแนะนำแผนการ “เอาตัวรอด” ให้ไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ไปพร้อมเสร็จ และเมื่อหันไปเห็นเด็กสาวหัวกระเปาะออกมาถึงให้รีบเดินทางในทันทีทันใด

แก้วหัวกระเปาะลงจากบังกะโถโดยมิได้หันไปมองขอดเขี่ยมดแต่เพียงใด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดจนคำสารภาพจากปากของไอ้หนุ่มหุ่นจิกโก่ทำให้เด็กสาวต้องตัดสินใจผลจากขอดเขี่ยมดเพื่อเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม โดยมี

รณ ราชันย์เดินประกบเงาอย่างชนิดไม่ยอมห่างห้านาทีเดียว รณ ราชันย์ ก็พาเด็กสาวขึ้นรถเก๋งแล้วออกจากลานจอดรถของมูลนิธิ-บังกะโถ โดยไม่มีกลุ่มคาราคาซังจนสมักรพรรคพวกในกองตำรวจเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนบังกะโถหมายเลข 14 แม้แต่คนเดียว

“พี่! พี่จะพาแก้วไปโรงพักเพื่อแจ้งตำรวจเป็นหลักฐานเอาไว้ก่อน ไม่งั้นประเดี๋ยวไอ้เสียมรดกจะหนีหายไปแจ้งความขึ้นมาที่อาจจะช่วยโดยไม่รู้ตัว! แก้วไม่ต้องกลัว! ประเดี๋ยวพี่จัดการเอง”

พอเห็นรณ ราชันย์ขับรถมุ่งหน้าสู่ตลาดพลาญซึ่งขอดเขี่ยมดเขาพาเธอมาซื้อชุดอาบน้ำก่อนจะแวะเข้าพักที่มูลนิธิ-บังกะโถ แก้วก็ตะคุ่ๆ กักตามขอดเขี่ยมดด้วยใจความแปลกใจ

“พี่จะพาแก้วไปโรงพักเพื่อแจ้งตำรวจเป็นหลักฐานเอาไว้ก่อน ไม่งั้นประเดี๋ยวไอ้เสียมรดกจะหนีหายไปแจ้งความขึ้นมาที่อาจจะช่วยโดยไม่รู้ตัว! แก้วไม่ต้องกลัว! ประเดี๋ยวพี่จัดการเอง”

รณ ราชันย์ พูดด้วยใบหน้ายิ้มๆ พลาญเอื้อมมือมาจับศีรษะเด็กสาวด้วยใบหน้าที่แสดงออกถึงความเมตตาปรานี แต่สายตาทั้งสองกลับจ้องไปที่หัวเข่าอ้อมกอดถึงของแก้วด้วยแววตาที่แสดงออกถึงความเห็นห้ามอย่างสังเกตเห็นได้ชัด

อ่านต่อฉบับหน้า

บอกว่าไป

ต่อจากหน้า 13

“มันก็ไม่แปลกนี่”

โคดกักรามกรอด

“เมื่อเอ็งสามท้าวอย่างนี้ ข้าก็จะให้พ่อไม่ยุ่งกันเอง”

ว่าให้หัวเราะเสียงกักวาน

“เชิญ เพราะทุกวันนี้ฉันก็เบื่อกับพี่ๆ ด้วยอยู่แล้ว”

“ลือ”

โคดกระแทกเสียงก่อนหันไปทางพ่อ

“เราลือบ้านกันเถอะพ่อ”

ผู้ใหญ่อึ้งพยับหน้า

“ลือเหมือนกัน พ่อก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนหัวค้อหรอก”

ว่าโหมองสองพ่อลูกอย่างเกลี้ยขัง ขณะ

ที่จะเดินออกจากบ้าน และดูเหมือนว่าผู้ใหญ่โต จะนึกอะไรขึ้นมาได้จึงหยุดแล้วหันมาทางสาม ฟัน้องกระดุกทุตรก พร้อมกับออกคำสั่งกับ ลูกชาย

“โต...เอ็งเอาสามคนนี่ไปที่บ้านที่ พ่อจะ สอนเอาข้อเท็จจริง”

โตรีบคำพ้อ ก่อนหันมาทักทายสาม ฟัน้องเป็นเชิงให้สัญญา อันเป็นสิ่งที่รู้กัน ค้างนั้นไม่นานทุกอย่างก็สลายตัว ราไฟพร้อมให้กระซิกกับข้าวของที่หักพัง “โอ้พวกโจร! โอ้พวกฉลามกินคนเถลิง” เผลาไฟเองก็ถอนใจ การสูญเสียในร้านถ้าคิดเป็นเงินแล้วมันก็ มากโขทีเดียว

คนแปลกหน้ามองราไฟก่อนยิ้มอย่างขื่นๆ “คนเก่งก็เข้เป็นเหมือนกันนี่” ราไฟหันมองคนพูด แล้วก็ได้เห็นรอยยิ้ม อย่างเอ็นดูของเขา เลยทำให้อารมณ์ดีขึ้น “ราไฟขอโทษนายมากที่จะที่ช่วยราไฟ ไม่ อย่างนั้นก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ราไฟจะเป็นยังไง” เขาค้นนั้นหัวเราะหึๆ “เธอคงเสียใจว่าข้าวของที่แตกเสียหาย ละซี”

พูดถึงความเสียหาย ราไฟก็ตาแดงๆ ขึ้น มาอีก

“ราไฟเป็นคนจนนี่เจ้านาย ถ้าขายวันๆ ก็ แค่ออกได้เสียตัวไม่ถึงกับร่ำรวยอะไร แล้วนี่ ร้านของราไฟถูกทำลายแบบนี้ ราไฟจะเอาทุนที่ ไหนมาค้าขายต่อได้ละคะ”

คนแปลกหน้ามองความเสียหายอย่างพิ- จารณา

“ฉันเห็นใจเธอ เธอเองจะช่วยเธอ เอง”

ราไฟมองเขาเหมือนกับจะไม่เชื่อพูดเอง

“คุณจะช่วยราไฟ”

เขาพยักหน้า ราไฟขมวดคิ้ว

“คุณจะช่วยราไฟแบบไหนคะ”

“ฉันจะซ่อมร้านเธอ และให้เงินเธอทำทุน ซื่อของมาขายใหม่”

“คุณ”

คนแปลกหน้าเลิกคิ้ว

“ทำไมรี”

“มัน...”

ราไฟพูดไม่ออก

คนแปลกหน้ายิ้ม

“เธอคงอยากจะทำ...มันเป็นเงินจำนวน มากใช่มั้ย”

คราวนี้ราไฟพยักหน้ารับ

“ก็มันจริงนี่คะ”

คนแปลกหน้าหัวเราะ

“ทุกอย่างเธอไม่ต้องวิตกกังวล ฉันจัด การให้เธอได้ก็แล้วกัน”

ราไฟมองหน้าคนขายเขม็ง ก่อนหลุดคำ ถามที่ตัดสินใจแล้วออกมา

“คุณเป็นใครกันคะ”

คนโดนถามหัวเราะ

“ฉันเป็นใครเธออย่าสนใจเลย ขอให้เธอ รู้แต่เพียงว่าฉันเป็นเพื่อนของเธอเท่านั้นก็พอ”

“เพื่อน”

เขาค้นนั้นพยักหน้า

“ใช่...เพื่อนที่พร้อมจะตายแทนกันได้ ยังไงละ”

“คุณ!”

ราไฟพูดได้เพียงเท่านี้ก็เงียบงัน เมื่ออะไร อย่างหนึ่งวิ่งมาจุกแผ่นตรงคอหอย...

อ่านต่อฉบับหน้า

กามาพิศวง

ต่อจากหน้า 33

เลยตลอดคืนนั้นในช่วงเวลาที่เหลือครบกระทั้ง ฟ้าสา

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาดิฉันกับเพื่อนันต์ เปรียบเสมือนเป็นคนๆ เดียวกัน เขากับดิฉัน ต่างใช้เวลาว่างเท่าที่มีแสวงหาความสุขร่วมกัน เสมอมาได้ขาด มันช่วยทำให้ดิฉันลืมปรีชาไป ได้ชั่วขณะหนึ่งทีเดียว แต่กับบางขณะเมื่อ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกลับคืนมา ดิฉันก็อดที่จะ คิดถึงปรีชาเสียไม่ได้...เปล่าหรอก, ไม่ได้คิดถึงเขาแต่เพียงคนเดียว หากทว่าคิดถึงในสภาพ ของตัวเองที่กำลังกระทำและเป็นอยู่ ดิฉันยัง ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาโดยถูกต้องของปรีชา เรามี ลูกอยู่ด้วยกันและขณะนั้นลูกยังอยู่กับดิฉัน แต่ขณะเดียวกันดิฉันกับเพื่อนของเขากลับ ลักลอบเป็นของกันและกัน ซึ่งก็เท่ากับว่าดิฉัน เป็นคนเลวในสายตาของคนทั่วไป และชาว บ้านนั่นเอง เพราะมีผู้ชายถึง 2 คน ในความเป็น ผู้หญิงของคนเองคนหนึ่งในความเป็นจริง กับอีกคนในความรู้สึก แต่ในส่วนลึกจะมีใคร เข้าใจดิฉันบ้าง ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้เพราะอะไร? และสิ่งที่เกิดขึ้นและตัวเองกระทำลง ไปมันผิดนักหรือ และดิฉันสมควรจะเป็นคน เลวกระนั้นหรือ?

อย่างไรก็ตามดิฉันคิดว่าตัวเอง กับเพื่อนันต์เราไปด้วยกันได้ และเร ามีความเข้าใจกันโดยมีความสงสารจาก เพื่อนันต์เป็นจุดเริ่มต้น ดิฉันกับเพื่อนันต์ ปรีชากันว่าถ้าปรีชากลับมาบ้าน เรา จะพูดกันถึงเรื่องนี้ ซึ่งถ้าหากเขาเข้าใจ ดิฉันและเพื่อนันต์พอ ก็คงไม่มีปัญหา อะไร เราคงจัดการเรื่องนี้กันได้ เรียบร้อย ซึ่งดิฉันก็คิดว่าสำหรับปรี- ชาคงไม่มีปัญหาอะไร ในเมื่อปัจจุบัน นี้ไม่มีดิฉันในความคิดของเขาอยู่แล้ว... โชคดีที่เป็นของดิฉันบ้าง...นี่คือความ รู้สึกและความหวังของดิฉันที่ยังรอ อยู่จนถึงนาทีนี้

บัญชีแค้น

ต่อจากหน้า 17

คะ” ม่ายสาวปรีชา ขณะลงลิฟต์มาด้วยกัน เพียงลำพัง

“เรื่องที่เพ็ญถูกข่มขืนและผมฆ่ามันนะ หรือครับ”

เดือนเพ็ญพยักหน้า “ท่านอาจจะช่วยเรา ให้พ้นคดีนี้ได้ละคะ ถ้าเผื่อตำรวจคลำทางมา ถึงตัวเรา”

“ก็ลองทำเท่าที่ท่านดูก่อนสิมัย” ยงยุทธ

ม่นใจโยพยานหลักฐานต่างๆ ที่ตนเองสร้าง ขึ้น และถ้าจะว่ากันไปแล้ว ที่เขาคงสังหาร เจ้าชัช ก็เพราะมันจืดจางเพื่ออุปมาอุปไมยทำร้ายจริงๆ เสียด้วย

“คะ-เพ็ญเองก็ไม่ค่อยจะรู้นิสัยใจคอ ท่านนักหรอกคะ-คุณยังตัดสินใจเองก็แล้วกัน”

สองหนุ่มสาวแยกย้ายขึ้นรถขับออกไป สดละกัน โดยมีจุดนัดหมายอยู่ที่ “ชาได้ แก้ว”

“ทำไมถึงกับต้องมาแค้นกับเองยังงี้ละ -ยัง” รัฐมนตรีอำนาวยให้คำถามในแว่เสียง รุ่มนวล สีหน้าแว่คาบอความเมตตาปรามิ เปี่ยมล้น

“ผม...ผมไม่ได้...” ยงยุทธหน้าซีดเผือด เขาไม่ทันตั้งตัวเตรียมตอบคำถามที่จับใจตรงใจ เช่นนี้ แม้จะคิดมาก่อนแล้วว่า จะเรียนเรื่องเจ้า ชัชให้เจ้านายทราบก็ตาม

เดือนเพ็ญเองก็ตกใจจนมือที่กำถ้ำคัก อาหารใส่ปากจะงักงัน เธอสบตาอย่างเท่ใจ และสบตาท่านรัฐมนตรีอย่างวิงวอนขอความ เมตตา

“ไม่ต้องปฏิเสธหรอก-ยัง” ราชสูงอายุ ดักอาหารใส่ปากเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติเกิด ขึ้น “ฉันผ่านโลกผ่านชีวิตมาโชกโชกกว่าเธอ มากนัก”

“ท่านทราบได้ยังไงคะ ว่าฉันเป็นคนที่จัดการ กับเจ้าชัช”

“ความจริงยังก็ไม่ได้มีพิธีอะไรให้ฉันจับ ได้หรอก” น้ำเสียงที่เข้มข้มนุ่มนวลแฝงความ เมตตาปรามิเหมือนเดิม

“ผม...ผม...” ยังอีกอึกเสียงสั่น กับทัก นิ่งไม่ยอมสบตา “เจ้านาย” เขาไม่ได้กลัวจะถูก ดำรงจับ แต่กลัวราชสูงอายุที่นั่งอยู่เบื้องหน้า มากกว่า

“เธออย่ารู้มัยละ-ว่าฉันรู้ได้ยังไง” ท่าน รัฐมนตรีหันไปถามยงยุทธสายตาสลอบมอง เดือนเพ็ญแว่บหนึ่ง

“ครับ”

“ฉันรู้จากจันทร์เพ็ญ”

ม่ายสาวใจหายวาบ รู้สึกเหมือนหัวใจจะ หยุดเต้นในวินาทีนั้น แต่ก็พยายามรวบรวม สติตั้งคำถาม

“แต่เพ็ญไม่ได้บอกอะไรท่านเลยที่คะ”

“ใช่-แต่รอบแผลตๆ ที่มุมปาก และ รอยแดงคล้ำรอบข้อเท้าทั้งสองข้างมันบอก ให้ฉันรู้” รัฐมนตรีอำนาวยหวนนึกถึงตอนที่ตน เองจับข้อเท้าหญิงสาวกึ่งขืน ขณะปฏิบัติกา มกิจบนเวทีแสดง

แม้จะเตรียมแผนการมาอย่างรอบคอบ และเตรียมใจไว้เผื่อเผื่อถูกดำรงจับ แต่เมื่อ เพ็ญก็ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาตั้งแต่การเปิด แผลความลับของเธอ จากปากของคนระดับ รัฐมนตรีเช่นในขณะนี้

เธอรวบข้อนิ้วบนแขนอาหาร หอมแก้ว น้ำเย็นขึ้นคิมเหมือนต้องการให้ความเย็นของ น้ำระงับความร้อนรุ่มใจ

“ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรหรอกเพ็ญ เธอก็ไม่ ได้ทำผิดคิดร้ายอะไรที่นั่น ก็เมื่อเจ้าชัชข่มขืนจับ เธอ ก็สมควรที่จะได้รับโทษทัณฑ์อย่างนั้น” ท่านรัฐมนตรีมีน้ำใจว่ารอแผลและรอยแดง คล้ำที่ปากและข้อเท้าของหญิงสาว เกิดจากทา

วณกรรมข่มขืนของเจ้าชัชจริงๆ เพราะถ้าไม่ใช่ การประจานตามวิธีคิดแล้วก็จะไม่ทำเช่นนั้นเด็ด ขาด นอกจากคนที่ข่มขืนจับผู้หญิง

“เธอเองก็เหมือนกันนะ-ยัง ที่หน้าทีหลัง อกำโจรอันยังอีก” ใจจริงของรัฐมนตรีอำนาวย กลับนึกถึงเจ้าชัชด้วยซ้ำ ที่ยงยุทธช่วยเก็บไว้ ตัวร้ายคนนี้ เพราะเป็นการช่วยทำอาชญากรรม หลักฐานบุคคลที่ปรักปรำมาถึงตนเอง หากรับ โศกความอันเรื่องคดีฆาตกรรมนักหนังสือพิมพ์ หนุ่มถูกเปิดเผย

“ครับ-ผมยอมรับผิดครับ ท่านกฤษฎาหม ด้วยนะครับ”

ยงยุทธหน้าซีดปากสั่น อนาคตของเขา ขณะนี้อยู่ภายใต้เงาของการของ “เจ้านาย” หมด ลั่นแล้ว

“เรื่องเด็กนี่-ยัง คราบโลหิตที่ฉันยังนั่งอยู่ ในตำแหน่งนี้ และยังคงงานของกรมตำรวจ อยู่อย่างนี้ รับรอง-ไม่มีใครมาแตะต้องเธอ ได้หรอก”

“ขอบพระคุณครับ-ท่าน” หนุ่มถูกครึ่ง จินประณมมือไหว้ สีหน้าสลดสิ้นขึ้น

“ไป-รีบไปทำงานไป วันๆไม่ใช้วันหยุด ไม่ใช่ว่าหรือ”

“ครับ-ท่าน” ยงยุทธเหลือบสายตามอง หญิงสาวแว่บหนึ่งด้วยนัยท้วง

“ช่วยบรรณาธิการหน่อยนะ-ปีหน้าฉันจะ เปิดอีกฉบับหนึ่ง หากว่าจะครบสี่เล่มเมือง เธอ จะต้องได้เป็นผู้บริหารกลับโลกฉบับหนึ่งแน่” ท่านรัฐมนตรีให้รางวัลด้วยการปลอบใจ

“เห็นคุณยังเคยปรารภกับเพ็ญว่า ออกา จะไปดูแลแทนแทนคุณวิรัชที่เสียชีวิต” เดือน- เพ็ญตัดสินใจหารางวัลตอบแทนให้ยงยุทธ

“ก็เอาสิ-ฉันไม่ขัดข้องหรอก แต่ขอให้ หลินศักดิ์กลับมาก่อน” สายตาเจ้าของคำพูดไม่ เคยละเล็งไปจากใบหน้าหญิงสาว เขาเกาะ นีวกับโต๊ะเป็นจังหวะพร้อมบรรณาธิการใน ประโยคต่อมา

“อีกกิจการที่ว่ามันเป็นของเก่า มัน เคยมีเจ้าของมาก่อน ก็คือให้ญาติพี่น้องเขา ยินยอม แต่ถ้าเป็นของใหม่อย่างโน้นก็คิดว่านี่ ฉันขอกให้เธอบริหารได้ทันทีเลย”

เพียงแค่นี้ยงยุทธก็ปลื้มปริ่มใจจน เทากระโดดดีดลอย ความคิดที่คิดว่าจะทำให้ ต้องได้รับโทษกลับให้คุณอันค้อย่างไม่น่าเชื่อ เดือนเพ็ญก็พลอยปลื้มปริ่มไปด้วย เพราะ อย่างน้อยตนเองก็มีส่วนช่วยจัดการรางวัลตอบแทนยงยุทธแล้วอีกอย่างหนึ่ง

แน่นอน-เพียงแต่ไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา เธอจัดการรางวัลให้ยงยุทธคิดๆ กันถึงสองอย่าง ยงยุทธสบตาหญิงสาวที่เขารักใคร่ถ้อย จะเคลื่อนไหวบอกลา

“ฉันผมกลับเสอนะครับ-ป่านนี้เจี๊วรรณ กงปาวหัวแฉ่แล้ว”

เดือนเพ็ญถูกขืนยิบ ทำท่าจะสากลับ ไปพร้อมๆ ยงยุทธซึ่งยังรีๆ รอๆ คอยอยู่

“เพ็ญ-เธอยังกลับไม่ได้ ให้อยู่ยงยุทธ เขากลับไปก่อน ฉันมีเรื่องต้องสอสวสแธอีก เล็กน้อย”

น้ำเสียงนี้ยิ่งยอกเย้นเจียนขาดจมนเดือนเพ็ญ ใจหายวาบ

อ่านต่อฉบับหน้า

ดวงชะตา

โดย **โหราศาสตร์**

พยากรณ์ระหว่างวันที่ 23 - 29

พฤษภาคม 2529

ท่านที่เกิดปีชวด

ต้องเตรียมการเรื่องการเงินหรือการใช้ ข้างมากไปกับเรื่องภายในครอบครัว การศึกษา หรือการเดินทางดีมาก ครอบครัวมักเจอปัญหา เรื่องบ้านหรือเรื่องที่ดิน การซื้อขายสำเร็จ เรียบร้อยดีมาก การเจรจาเรื่องการเงินหรือ เรื่องการผ่อนหนี้สินมีความสำเร็จดีมาก การเจรจาเรื่องการศึกษาหรือการเดินทางไกล ไปได้ ต้องใช้เงินทองมาก เอกสารการพิมพ์ จะต้องมีความผิดพลาดมากขึ้น การเดินทาง ไปต่างประเทศแล้วประเทศเกาะมักมีความ สำเร็จ

ท่านที่เกิดปีฉลู

ความรักมักมีการตกลงกันได้เรียบร้อย การแต่งงานใกล้ชิดเข้ามาแล้ว การเดินทาง มีความสำเร็จร่ำรวยมากจากการเสี่ยงที่ดีทุก อย่างไป กิจการเรื่องบ้านหรือเรื่องที่ดินจะร่ำรวย อยู่ตลอดเวลา การเงินต้องนำไปใช้จ่ายทาง ด้านปรับปรุงที่อยู่อาศัยมาก การเจรจาเรื่อง การกู้ยืมมักมีการเลื่อนออกไปแต่สำเร็จในที่สุด ครอบครัวมีการแตกแยกกันก่อน แต่จะพูดกันรู้ เรื่องภายหลัง ครอบครัวต้องเจอปัญหาการเงิน มานาน แต่ความสำเร็จมีคนรักช่วยเหลือ

ท่านที่เกิดปีขาล

ต้องเตรียมการอีกมากเรื่องการเดินทางไกล การเสี่ยงมีความสำเร็จอย่างใหญ่ได้แน่นอน ความรักต้องการความช่วยเหลือจนสำเร็จดีมาก กิจการเรื่องการลงทุนหรือการก่อสร้างสำเร็จ เป็นอนันต์ที่สุด การเจรจาเรื่องบ้านหรือที่ดินจะ ต้องมีการลงทุนหรือเสียเงินเพิ่มขึ้นไปอีกมาก การเดินทางไปทางตะวันออกมักมีโชคดีมาก และสำเร็จ การเจรจาเรื่องการศึกษาหรือการ เดินทางจะมีความสำเร็จไปในทางที่ดีเรียบร้อย มาก การศึกษาจะได้ไปต่างประเทศ

ท่านที่เกิดปีเถาะ

การทำงานหรือการเงินจะผ่านไปได้ในทางที่ ดีและมีความสำเร็จที่ดีทุกอย่างไป กิจการเรื่อง บ้านหรือเรื่องที่ดินจะมีการขยายออกไป และ ต้องมีการซื้อบ้านหรือที่ดินเพิ่มขึ้นไปอีกเรื่อยๆ การเจรจาเรื่องความรักมักมีความสำเร็จ และ ต้องมีการแต่งงาน ผู้ใหญ่คนขาวท้วมลงพุง ให้การช่วยเหลือดี การเสี่ยงจะร่ำรวยได้ เพราะคนรักให้การช่วยเหลือในการลงทุน

อย่างดี การขายอย่างง่ายต้องมีเงินหรือมีโชค ช่วยจะดียิ่งขึ้น การเดินทางมักมีความสำเร็จ สูงส่ง

ท่านที่เกิดปีมะโรง

ต้องเตรียมการอีกมากเรื่องความรัก หรือเรื่องการเงิน การงานจะผ่านไปสู่ความ สำเร็จที่ยิ่งใหญ่ได้อย่างแน่นอน ครอบครัว ความรักต้องเตรียมการเรื่องการเงินเพื่อการ แต่งงานอย่างดี กิจการเรื่องบ้านหรือเรื่องที่ดิน จะมีความสำเร็จจากการซื้อขายหรือขยายออกไป อีก การเสี่ยงจะต้องระวังจะอดตายได้ เพราะมีการโกงกันอยู่เสมอ ความรักจะเจอ คนที่ดีและมีความสำเร็จในเรื่องการร่วมมือ ทางด้านการเงิน เดินทางไปทางตะวันออกมีความ สำเร็จเสมอ

ท่านที่เกิดปีมะเส็ง

เตรียมการเรื่องการศึกษาต่อต่างประเทศ หรือไปทำงานก็จะร่ำรวยกลับมาอย่างแน่นอน การเดินทางไปทางตะวันออกจะมีความสำเร็จ ดีมาก เรื่องการค้าขายต้องมีการคิดแปลงไป เรื่อยๆ ครอบครัวมักมีการเงินอยู่เสมอจากการ เสี่ยงหรือการลงทุนไปทุกเรื่อง ความรักต้อง ระวังการสูญเสียหรือมีการแตกแยกกันได้ กิจการเรื่องงานการบันเทิงมีความสำเร็จและ มีโชคที่ดีมาก การเจรจาเรื่องความรักสมหวัง และตกลงกันได้ การเสี่ยงมักร่ำรวยขึ้นเรื่อยๆ

ท่านที่เกิดปีมะเมีย

ต้องเตรียมการอีกมากเรื่องความรัก หรือเรื่องครอบครัว การเจรจาเรื่องการเงินจะ ผ่านไปสู่ความสำเร็จที่ดีมาก การเงินต้องขึ้น มากและมีความร่ำรวยสูงขึ้นอีก การเจรจา เรื่องความรักหรือเรื่องการเงินมีความสำเร็จ ที่ดีทุกอย่าง การเดินทางไกลมีความสำเร็จ และมีโชคที่ดีทุกอย่าง เอกสารการพิมพ์มีความ ก้าวหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ การเจรจาเรื่องความรัก หรือการมีครอบครัวประสบความสำเร็จไปใน ทางที่ดีขึ้นอีกมาก การเสี่ยงจะได้ผลดีและ ร่ำรวยอย่างมาก

ท่านที่เกิดปีมะแม

ระวังปัญหาเรื่องการเงินหรือการงาน เพราะการใช้จ่ายไปมาก เรื่องการงานก็มักมี ปัญหากับผู้ใหญ่อยู่เสมอ กิจการเรื่องความรัก หรือการงานบันเทิงมีคนมาอุดหนุนมากขึ้นอีก ความรักต้องระวังปัญหาเรื่องการเงินการใช้จ่าย ไปมาก เอกสารการพิมพ์ต้องมีการขยายออก

ไปอีกมาก เรื่องที่ดินจะต้องมีการแบ่งสัน ปินส่วนอีกมาก การค้าขายทุกอย่างมักมี อุปสรรคหลายด้านมาก ครอบครัวอย่าหาเรื่อง หรือทะเลาะกันจนเดือดร้อนมาก การเสี่ยง จะได้ผลเพราะคนรักดีมาก

ท่านที่เกิดปีวอก

ต้องระวังปัญหาเรื่องความรักหรือเรื่อง ครอบครัว การเงินต้องระวังอย่างมาก กิจการ เรื่องบ้านหรือเรื่องที่ดินมีการซื้อขายหรือตกลง กันได้อย่างเรียบร้อยที่สุด การเจรจาเรื่องความรักหรือเรื่องการเงินจะผ่านไปสู่ความสำเร็จ หรือมีความร่ำรวยดีขึ้นไปอีกเรื่อยๆ เอกสาร สัญญามักจะมีการตกลงกันไปในทางที่ดี การ เดินทางมีโชคและสำเร็จได้ การเงินถึงจะได้ มากมีการใช้จ่ายไปจนหมดไม่มีเหลือเลย การเจรจาเรื่องร้านค้าต้องมีการขยายออกไป อีกมาก

ท่านที่เกิดปีระกา

เอกสารสัญญาจะต้องมีการตกลงกันไปใน ทางที่ดีมาก เรื่องการเสี่ยงอาจจะมีอันตรายได้ การเงินจะหมดตัวได้ ต้องใช้ความสามารถ หรือมีความพยายามไปในทางที่ดีขึ้น ระวัง ปัญหาเรื่องความรักจะเกิดความหึงหวงได้ง่าย มาก การเจรจาเรื่องการเดินทางมีความสำเร็จ และมีความร่ำรวยได้ไม่ยากนัก กิจการเรื่อง บ้านหรือเรื่องที่ดินจะมีความสำเร็จก็ต้องมีการ เลื่อนกำหนดออกไปอีกนาน การเสี่ยงจะถูกโกง ได้ต้องระวัง การศึกษาพอจะผ่านไปได้ สุขภาพ ไม่ดี

ท่านที่เกิดปีจอ

การเจรจาเรื่องการเงินต้องมีการเลื่อน กำหนดออกไปอีก กิจการเรื่องความรักหรือ การบันเทิงร่ำรวยมีคนมาอุดหนุนมาก การ เดินทางต้องไปทางตะวันออกจะมีความสำเร็จ หรือร่ำรวยได้ การเจรจาเรื่องความรักขึ้นอยู่กับ ผู้ใหญ่จะให้ช่วยเหลือไปในทางที่ดี มาก การเจรจาเรื่องความรักหรือเรื่องการเงิน จะผ่านไปสู่ความสุขหรือมีความสำเร็จ การเงิน

ต้องมีการลงทุนมากขึ้น ในด้านความรักหรือ เรื่องการเงินมักมีปัญหาในสัปดาห์นี้ การเงิน พอจะหมุนได้มาบ้าง

ท่านที่เกิดปีกุน

ต้องระวังปัญหาเรื่องความรักหรือเรื่อง ครอบครัว การเงินต้องระวังอย่างมากจะมีการ ใช้จ่ายไปกับเรื่องที่ดินหรือเรื่องบ้าน แต่ก็มี ความสำเร็จในเรื่องร้านอาหารหรือเรื่องงาน บันเทิง ความร่ำรวยมาจากการเสี่ยงหรือการ ลงทุนได้แน่นอน ระวังการโกงอย่างเฉียว เอกสารการพิมพ์มีการขยายออกไปมากขึ้น การเจรจาเรื่องความรักต้องขึ้นอยู่กับผู้ใหญ่ อีกฝ่ายหนึ่ง ความรักต้องมีปัญหาเรื่องการเงิน หรือการตั้งหลักฐานจะมีความมั่นคงหรือไม่ การเสี่ยงสมหวัง

โหรต้องแต่ง

ท่านที่มีปัญหาชะตาชีวิต ส่งวันที่
เดือน พ.ศ. และเวลาเกิดมาส่ง "เพ็ญ"
ถึง "โหรต้องแต่ง" 1776 - 1784 ถ.
พระราชม 4 แยกเกษมราษฎร์ คลองเตย
พระโขนง กทม. 10110

๗๖ ๑๐ มะโรง

ดวงชะตานางสาวไทย

คุณทวีพร คลังพลอย

ชะตาเกิดวันที่ 12 กันยายน 2507 ตรง กับวันเสาร์ ขึ้น 8 ค่ำ เดือน 10 ปีมะโรง

คำพยากรณ์

ทั่วไป

ดวงชะตาจะเห็นเด่นชัดหรือมีปัญหาต่างๆ จนอายุ 40 ขึ้นไปถึงจะดีขึ้น แต่สำหรับในระบอบปี 2532 มีความสำเร็จหรือได้คนรัก และการแต่งงานกันได้ดี ในระบอบปี 2530 มีความสำเร็จจากการเดินทางไกล ในระบอบวันที่ 18 มิถุนายน - 12 สิงหาคม 2529 มีความสำเร็จในเรื่องการเดินทางไกลหรือมีโชคในทางการเงิน มีชื่อเสียงขึ้นอีก ในระบอบต้นเดือนมิถุนายน 2529 มีโชคและมีความ

สำเร็จดีมาก เรื่องการศึกษาหรือความรอบรู้ดีมากในปี 2530 มีความสำเร็จ หรือปี 2532 มีความสำเร็จสูงที่สุด ในปี 2531 จะหาทั่วไปเด่นขึ้นไปในเรื่องการศึกษาหรือดีในเรื่องความรักคู่ครอง แต่ปี 2532 มีความสำเร็จเด่นที่สุดในเรื่องปัญหาต่างๆ จะหมดไปต้องปี 2531 ก่อนนี้ต้องระวังปัญหาเรื่องการเงินหรือหนี้สินของครอบครัวเป็นภาระที่จะต้องใช้จ่ายมาก

การทำงาน
ความสำเร็จในเรื่องการงานนั้นต้องเป็นในระบอบปี 2532 จึงจะดี เกี่ยวกับการงานด้านการบริหารหรืองานด้านการเงินการธนาคาร กิจการ

โรงแรม การประชาสัมพันธ์ หรืองานร้านอาหาร เพื่อหาจะเข้าไปมีส่วนหัวพันหรือเปิดกิจการเป็นการส่วนตัวได้ในระบอบปี 2532 กิจการเรื่องความสวยงามหรืองานแบบต่างๆ จะมีความสำเร็จที่ได้ในระบอบปี 2531 เป็นต้นไป ในระบอบปี 2530 ต้องมีการเดินทางบ่อย หรืออาจจะต้องไปศึกษาต่อต่างประเทศก็ได้ การงานบริษัทต่างประเทศก็จะมีความสำเร็จดีมากด้วย

การเงิน
ในเรื่องการเงินการลงทุนจะมีความสำเร็จดีมาก เป็นการส่วนตัวในระบอบปี 2532 หรือ

เริ่มได้ในปี 2529 เป็นต้นไป การเงินกำลังคล่องดีมาก กิจการทุกอย่างจะประสบความสำเร็จอย่างมากในระบอบวันที่ 1-18 มิถุนายน หรือในระบอบวันที่ 5-18 กรกฎาคม 2529 ด้วย ในระบอบปี 2529-2530 ยังมีการเรื่องการทำงานหรือการเงินที่จะต้องผูกพันกันไปอีกนาน ในระบอบปี 2530 มีการเดินทางบ่อย หรือต้องไปศึกษาต่อต่างประเทศก็ได้ ในระบอบวันที่ 1-18 2529 มีความสำเร็จในเรื่องการเงินดี หรือในระบอบวันที่ 5-18 ธันวาคม 2529 ด้วย

โหรต่อมแดง

เคนเนดี

ตระกูลเบย์โลก

ตอนที่ 36 (ต่อจากฉบับที่แล้ว)

วันที่ 15 มิถุนายน 1938 (พ.ศ. 2481)... เอกอัครราชทูตเคนเนดี เดินทางกลับอเมริกา เพื่อกระพือความหวังทางการเมืองให้ดูจริงจังขึ้น และร่วมฉลองปริญญาของ โจ จูเนียร์ ถูกชายคนโตที่จบจาก "มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด"

จากการคิดต่อวิญญูกับนักข่าวที่ร่ำทำข่าวการกลับมายาของเขายูบยั้ง เคนเนดี ซึ่งอยู่ในเรือ "ควีน แมรี" รู้ตัวล่วงหน้าแล้วว่าเมื่อเรือเข้าเทียบท่า เขาต้องเตรียมตัวสำหรับคำถามที่คนทั้งชาติสนใจคือความหวังในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกา

อาร์เธอร์ คร็อก แห่ง "นิวยอร์กไทมส์" ลงมือเขียนบทความยกย่องสรรเสริญเพื่อนรักเพื่อนเกลอด้วยตัวเอง...

"เคนเนดี ผู้โด่งดังแห่งลอนดอน และเป็นขวัญใจของหนังสือพิมพ์อังกฤษ กลับสู่บ้านเกิดอีกครั้ง เขาคือบุคคลที่บรรดาบรรณของชาติไม่เคยมองข้ามคำแนะนำอันทรงคุณค่า อิทธิพลของเขาเป็นที่ประจักษ์และก่อให้เกิดผลในทุกๆ เรื่องที่สหรัฐอเมริกาประสบประโยชน์ในสหราชอาณาจักร...เขา...ผู้ซึ่งได้รับยกย่องทั้งทางสังคมและทางการเมืองในต่างประเทศชนิดที่ไม่เคยมีอเมริกันคนไหนทำได้ นับแต่ แฟรงกลิน เดลลانو โรสเวลต์ ได้คืนสู่มาตุภูมิแล้ว"

จึงไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ ผู้นำอเมริกาต้องขวางพวงมาลัยคำยกย่องสรรเสริญพวกนี้แน่นอน เพราะนั่นหมายถึง เคนเนดี เข้ามาแย่งความนิยมจากประชาชนไปด้วย สำหรับการเริ่มมีบทบาทเป็นคู่แข่งทางการเมืองกับเขา

เมื่อจดหมาย "ส่วนตัวและลับมาก" ที่ โจ เคนเนดี เขียนส่งถึงมือ รูสเวลต์ ความเข้าใจที่วิญญูทั้งหมดเขายอมให้ถูกสมุหนคนสนิทที่ต้องการโค่นอิทธิพลของฝ่าย เคนเนดี ทำตามใจคิด

และ รูสเวลต์ ยังอนุญาตให้ สตีฟ เออร์ดี

เลขาฝ่ายกิจการหนังสือพิมพ์(อาจหมายถึงของ โจ เคนเนดี) ไปให้หนังสือพิมพ์ "ชิคาโก 트리บูน" พร้อมกับให้เบ็คกราวด์ไปจนทำให้เกิดข่าวลือว่า "ประธานาธิบดี" กับ "เอกอัครราชทูต" พบปะกันใน "บรรยากาศสบายๆ" เพราะ รูสเวลต์ ได้หลักฐานค่อนข้างแน่นอนว่า เคนเนดี คิดจะใช้ราชสำนักเคนเนดีเป็นบันไดขึ้นม้านั่งสำหรับก้าวสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 1940 (พ.ศ. 2483)

โจ เคนเนดี โกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับการกระทำครั้งนี้เขาถือว่าเป็นการ "ลอบแทงข้างหลัง" และเมื่อเขาขอร้องนักข่าวมาพูด "ประธานาธิบดี" ก็แสดงละครตีหน้าตาย ปฏิเสธไม่รับรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด!

เคนเนดี หงุดหงิดเคียดแค้นมหาวิทยาลัย "ฮาร์วาร์ด" ด้วยในฐานะที่เป็นหนึ่งในบรรดาไม่กี่สถาบันที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้ความปรารถนาของเขา...

ครั้งแรกเมื่อปี 1938 (พ.ศ. 2479) ซึ่ง โจ เคนเนดี สมัครแข่งขันรับเลือกตั้งเป็น "คณะกรรมการบริหาร" และได้อันดับ 10 จากผู้สมัคร 12 คน เขาจึงโทษว่าเพราะความมึนงงคลั่งด้านการเป็นคาทอลิกทำให้เขาพ่ายแพ้ ครั้งต่อมา คือ ครั้งนี้ซึ่งเขาเพิ่งเดินทางกลับจากอังกฤษ และกระหึ่มใจว่าต้องได้รับ "ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์" แน่แน่นอน...โจ เคนเนดี ผิดหวังอีกเมื่อได้ข่าวว่า คณะกรรมการประสาทปริญญาบัตรตัดสินใจลงมติว่า ตำแหน่ง "เอกอัครราชทูต" ยังดีแต่มีเกียรติไม่เพียงพอสำหรับการเข้ารับ "ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์"

ทำให้ เคนเนดี ต้องพยายามรักษาหน้าของตัวเองด้วยการปฏิเสธการเข้ารับปริญญาล่วงหน้า ทำนองเดียวกับที่ปฏิเสธตำแหน่งทางการเมืองที่มีข่าวว่าตนเองจะได้

รูสเวลต์ ถึงกับหัวเราะด้วยความสมเพชและหัวถอนอย่างสะใจว่า

"คุณคิดว่าคนอย่าง โจ เคนเนดี จะปฏิเสธปริญญากิตติมศักดิ์จากฮาร์วาร์ดได้ลงคอ?" นอกจากนี้ เอกอัครราชทูตเคนเนดี ยังไม่ไปร่วมแสดงความยินดีกับ โจ จูเนียร์ ในวันรับปริญญาด้วย เขากล่าวปราศรัยว่า ต้องการอยู่ใกล้ๆ แจ็ค ลูกชายคนรองที่กำลังป่วยมากกว่า!

□ □ □

ปลายเดือนมิถุนายน...โจ เคนเนดี พร้อมลูกชายทั้งสองคือ โจ จูเนียร์ และ แจ็ค เดินทางกลับยุโรปกับเรือ "นอร์มันดี" ของบริษัทเดินเรือฝรั่งเศส เพราะระหว่างดำรงตำแหน่ง "ประธานคณะกรรมการการการค้าและเงินเฟ้อทะเล" ทำให้เขาได้รับเลือกมาของวงกวและแทบจะไม่เหลือความไว้วางใจให้เรือเดินทะเล "อเมริกัน" ด้วยซ้ำ

ที่เขาพ่วงลูกชายทั้งสองไปด้วย เพราะต้องการให้ได้เรียนวิชาการปกครองเหมือนบรรดาลูกชายของ ชาร์ลส์ ฟรานซิส อะคัมส์ เอกอัครราชทูตประจำอังกฤษผู้มีชื่ออีกคนหนึ่งจากเบย์สเคท

ไอ้ไอ้นี่ โค้งเป็นหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาจัดอยู่ในชั้นหล่อเหลา มีรอยยิ้มและความแข็งแกร่งที่ละม้ายเหมือน โจ เคนเนดี ผู้เป็นพ่อ

เขามีรสนิยมเกี่ยวกับ "ผู้หญิง" แบบเดียวกับเอกอัครราชทูตด้วย คือ ชอบสาวนักเต้นนักแสดงจาก เอล มอริอากิ, สคอร์ก คลับ และแหล่งเรียมอื่นๆ ในนิวยอร์กมากกว่าสาวไอริชคาทอลิกที่คอยไล่จับเขาที่บอสตัน ขณะเรียนที่มหาวิทยาลัย "ฮาร์วาร์ด" โจ จูเนียร์ พยายามจะทำตัวเด่นดัง แต่เพื่อนบางคนรู้สึกว่าเขาเป็นคนขมขื่น...

เพราะเป็นคนประเภทกลัวเพื่อนจะคิดว่าเขา "รวย" และหาทางเอาเปรียบ เขาจึงเขียนโน้ตถึงไว้นับได้ข้างๆ ใบปียาสูบว่า ใครที่เอายาสูบไปแล้วโปรดเหลือไว้หนึ่งใบให้ด้วย

เพื่อนๆ ต่างรู้สึก โจ้ไอ้นี่ ยากคบสนิทสนมกับนักกีฬาฝีมือเยี่ยมที่สุด และต้องมีสาวสวยที่สุดของงานปาร์ตี้เคียงข้างเสมอ แต่ถึงกระนั้น เขาก็ไม่สามารถเข้าเป็นสมาชิกสโมสรชั้นนำได้สักแห่งเดียว และโมโหมากเมื่อต้องเข้าไปปิกนิกที่สโมสรไพเอต์ล้า

"มันก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย" เจมส์ รูธมนิเยร์ เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งของ แจ็ค ผู้เป็นน้องสาว "แต่มันทำให้เขาเกิดความรู้สึกแ

เอามากๆ"

เพื่อนสนิทคนหนึ่งของ โจ จูเนียร์ คือ ทิโมธี เจเวียร์ลอน จูเนียร์ คอเวเตอร์เบ็ค ออต-อเมริกันฟุตบอล ซึ่งเขารู้จักตอนที่ตัวเองเป็นนักฟุตบอลทีมมืองใหม่ของมหาวิทยาลัย และ ไอ้ไอ้นี่ ขอให้เขาช่วยโยนลูกให้เป็นพิเศษก่อนลงซ้อมทีมเพราะเขามีอาการบาดเจ็บ

รูธมนิเยร์ เล่าต่อว่า "แต่ส่วนใหญ่แล้วเพื่อนจงใจไปชอบหน้า โจ และมีเหตุผลมากมายที่จะหยิบยกขึ้นมายืนยันความรู้สึกของตัวเอง เพราะเขาเป็นคนใจแคบใจสกปรก เขาพอใจที่จะแซวเพื่อนแบบเชือดเฉือนจนแทบจะหักและไม้อาจพูดได้ว่า..."

โจ จูเนียร์ ยังเหมือนพ่อในแง่ใจความเพียรพยายามอย่างไม่ลดละในสิ่งที่เขาอยากได้ชัดจากวิถีที่เขาเล่นฟุตบอล "ด้วยหน้า" เพื่อนคนหนึ่งล้อเขา

เพื่อนอีกคนหนึ่งเล่าว่า "โจ จะเอาหัวพุ่งขวางออกมาต่อต้านเขาต้องการเข้าบอลหรือเข้าบุก เขาไม่กลัวอะไรทั้งนั้น แม้ว่าจะเล่นไม่ค่อยเอาไหนก็ตาม"

"ครอบครัว" เป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใจของ ไอ้ไอ้นี่ ตลอดเวลา...ออเบรย์ ไวท์ลอร์ เพื่อนร่วมห้องของเขาขณะเรียนกับ "ฮาโรลด์ ลาสกี" ที่กรุงลอนดอน รู้สึกสะอึกใจกับการที่เขาเอารูปของบรรดานางสาวอย่างสาววามเรียงเป็นต้นแบบดูเสีย และเล่าบ่อยๆ ว่าแต่ละคนจะทำอะไรคอนโคชั่น รวบรวมว่าเขาได้วางแผนให้แต่ละคนเรียบร้อยแล้ว

เขาจะเข้าพึ่งคำบรรยายที่อุดมไปด้วยสาระของ ลาสกี และหลังจากนั้นก็ร่วมดื่มน้ำชาสังสรรค์กันที่บ้านของลาสกีด้วย

ไอ้ไอ้นี่ ไม่เคยปิดบังความทะเยอทะยานใฝ่ฝันของตัวเองคือ เป็น "ไอริช" คนแรกที่ได้เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ถ้าหากพ่อของเขาไม่สามารถทำได้ก่อนเขา!

ลาสกี ซึ่งรู้เรื่องนี้ดีจะหันไปถาม ไอ้ไอ้นี่ ทุกครั้งที่อธิบายเกี่ยวกับปัญหายุ่งยากซับซ้อนทางการเมือง ว่า

"โอละ...โอ...คุณจะทำอย่างไรกับปัญหานี้ เมื่อคุณเป็นประธานาธิบดี?"

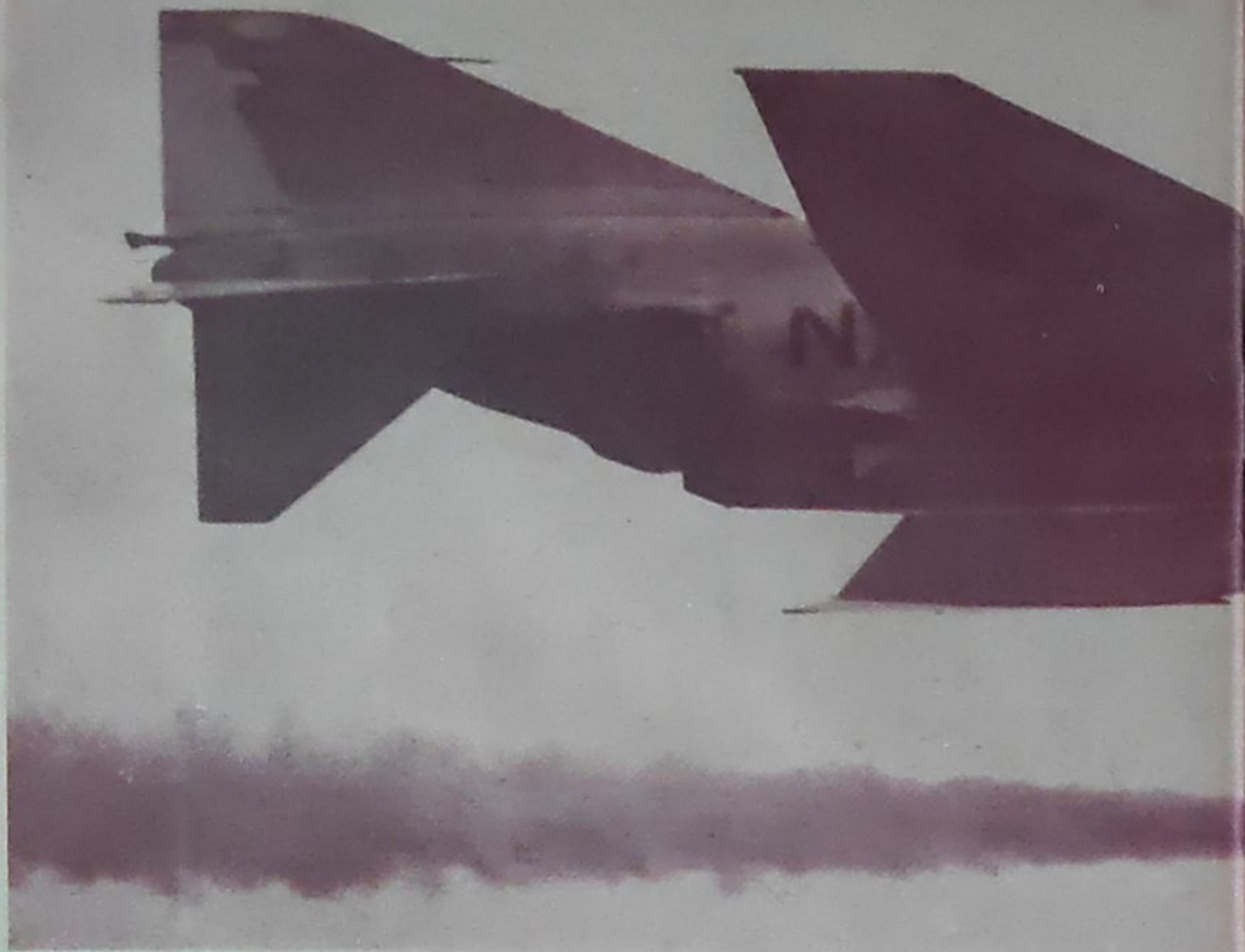
และ ไอ้ไอ้นี่ จะพยายามตอบปัญหาให้ได้ ทำให้อาจารย์หัวหงกมึนงงอดชื่นชมในความจริงใจของเขาไม่ได้ เพราะถ้าฟังแต่สติปัญญาของเขานั้น ไม่อาจชนะโจ ลาสกี ได้!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

หลังจากเครื่องบินโอบี F-111 ถูกเข้าประจำการเรียบร้อยแล้ว มันก็สามารถวัดประสิทธิภาพสุดขั้วของมันก็คือปีกของมันที่สามารถพองตัวได้ระดับได้ทุกระดับตั้งแต่ความสูงเพียง 100 เมตรขึ้นไป และสามารถโอบีด้วยด้วยความปราดเปรียวที่น่าพิง และอีกอย่างหนึ่งก็คือการยิงปล่อยจรวดมิสไซล์ในวิถีที่แม่นยำไม่พลาดเป้าแม้แต่คนเดียว

ทางด้านโซเวียตก็ไม่เบาเลยทีเดียว ชุมพลทอง และประคินฐิ์ขึ้นมาโดยการนำเอาข้อมูลเฉพาะของเครื่องบิน F-111 ของสหรัฐฯ ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดว่าได้มาอย่างไร แต่ที่แน่ๆ ก็คือมีการจารกรรมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเครื่องบินลำนี้มาโดยวิธีทางโทรสาร และจากดาวเทียมประสิทธิภาพสูงของโซเวียตที่มีอยู่ในขณะนั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตามจากการปฏิเสธของตุรกี นักข่าวทางรัสเซียของโซเวียตยืนยันว่าความลับไม่ได้ทำการถอดถอนแบบ หรือล้วงเอาข้อมูลของสหรัฐฯ เกี่ยวกับเครื่องบินรบประสิทธิภาพสูงอื่นๆ ข่าวการปฏิเสธนี้ยืนยันว่าของคณนั้นไม่ได้หลุดไปถึงของสหรัฐฯ เลย เพราะเครื่องบินรบของโซเวียตนั้นได้สร้างขึ้นมามานานแล้ว เพราะในปี 2499 โซเวียตก็มีเครื่องบินรบประสิทธิภาพสูงในตระกูล "Tu" เช่นรุ่น Tu-16 Badger และ Tu-22 Blinder ซึ่งเครื่องบินรบทั้งสองรุ่นนี้เป็นเครื่องบินรบทิ้งระเบิด

พิสัยกลาง แต่ๆ ละรุ่นก็มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ เครื่องบิน Tu-16 รุ่นแรกนั้น แม้ว่าจะเป็นรุ่นพิสัยกลาง ที่กลุ่มนาโต้ยอมรับ แต่ก็มีความสามารถในการยิงปล่อยจรวดตลอดจนการทิ้งระเบิดจากอากาศสูงพื้นแม่นยำมาก

สำหรับเครื่องบิน Tu-22 หรือ Blinder เป็นเครื่องบินรุ่นแรกที่โซเวียตพยายามจะให้มันกลายเป็นเครื่องบินทิ้งระเบิดที่มีความเร็วเหนือเสียง แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะตัวของเครื่องบินที่ยาวเกินกว่าเครื่องบินชนิดอื่นไม่สามารถจะปราดเปรียวได้ตามที่คิด การยิงปล่อยระเบิดนั้นจะมีพิสัยการยิงอยู่

ในระดับ 1,400 ไมล์เท่านั้น ซึ่งยังช้ากว่าตัวเครื่องบินเสียอีก

ดังนั้นเครื่องบินรุ่น Tu-16 และ Tu-22 จึงได้รับการดัดแปลงให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ใช้ชื่อใหม่ว่า Tu-22 M Backfire ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเร็วมาก ผลิตขึ้นในปี พ.ศ. 2510 และก็เข้าประจำการเมื่อกลางปี 2513 ซึ่งเรียกได้ว่าสหรัฐฯเองยังต้องมองอย่างพิจารณาเลยทีเดียว การผนวกเอาส่วนดีของเครื่องบิน Tu-16 Badger ซึ่งได้ชื่อว่าพลังน้ำ คือเอามาเฉพาะประสิทธิภาพของเครื่องยนต์กลไกการทำงาน และระบบอิเล็กทรอนิกส์

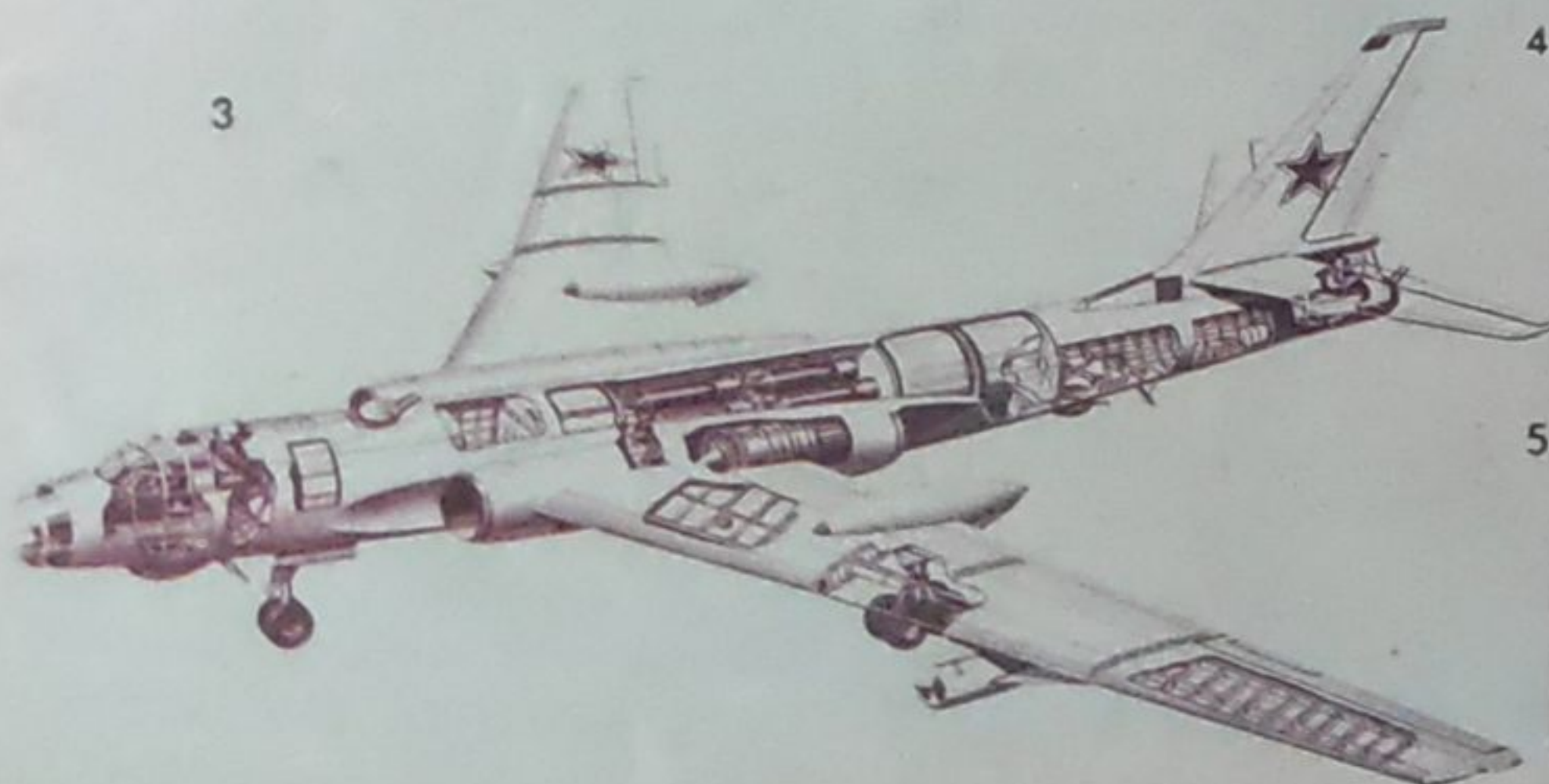
ส่วนข้อดีที่เอามาจากเครื่องบิน Tu-22

2

อาวุธสงครามโลกครั้งที่3

3

4

5

- 1 เครื่องบิน F-4 กำลังยิงปล่อยจรวด Sparrow แบบอากาศสู่อากาศ ด้วยการใช้เรดาร์เป็นคำแนะนำ
- 2 เครื่องบิน F-5 E ขณะบินเฉียดข้างด้วยเครื่องบินรบชนิดอื่นอย่างสง่างาม
- 3 ภาพจำลองแสดงให้เห็นโครงสร้างภายในของเครื่องบินรบ Tu-16 ของโซเวียต ปฐมภูมิของเครื่องบินรบที่ด้อยกลางของโซเวียต
- 4 เครื่องบิน Tu-22 Blinder ที่ส่งออกขายให้กับประเทศต่างๆ ในโลกที่สามอย่างมาก มีเพียง 130 ลำเท่านั้นที่ยังประจำการอยู่ในกองทัพอากาศโซเวียต
- 5 ภาพจริงของเครื่องบิน Tu-16 ขณะปฏิบัติการเหนือน่านฟ้าเยอรมันตะวันตก
- 6 รายละเอียดของเครื่องบิน MIG-21 ของโซเวียต ที่มีประสิทธิภาพสูงไม่แพ้ของสหรัฐเลยทีเดียว
- 7 เครื่องบิน MIG-21 ซึ่งเป็นเครื่องบินรุ่นแรกๆ ที่คงประสิทธิภาพให้กับโซเวียตทุกวันนี้

Blinder ก็คือประสิทธิภาพของการยิงปล่อยจรวดฐานที่ติดตั้งจรวด ระเบิดทั้งนิวเคลียร์และแบบธรรมดา ในที่สุดเครื่องบิน Tu-22 Blinder ก็ได้ถือกำเนิดขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบด้วยพิสัยในขนาดสูงถึง 5,000 ไมล์ ที่โซเวียตกล่าวอย่างเต็มปากว่าของตนเองก็มีดีเหมือนกัน

ต่อมาโซเวียตก็เร่งพัฒนาเครื่องบินรบแบบต่างๆ มากขึ้น ซึ่งเป็นเฉพาะเครื่องบินโจมตีกับเครื่องบินทิ้งระเบิด ข้อที่นำสังเกตอย่างหนึ่งก็คือในขณะที่สหรัฐพัฒนาเครื่องบินแบบต่างๆ ให้มันมีประสิทธิภาพที่ใครคาดไม่ถึง เพื่อที่จะได้เป็นเจ้าโลกในการพัฒนาด้านนี้ แต่หาได้สนใจกับรายละเอียดที่ล้าสมัยไป ซึ่งต่างกับโซเวียตที่พยายามประดิษฐ์คิดค้นให้มันเป็นตัวของมันเอง และพยายามหลบหลีกสิ่งต่างๆ ที่สหรัฐมีไว้ แต่บางครั้งสิ่งสำคัญ เช่น ระบบปีก ลำตัว เครื่องยนต์ ก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงให้เข้ากันได้

ถ้าจะดูความแตกต่างที่ล้าสมัยไปแล้วในตัวเครื่องบินโจมตี จะเห็นได้ว่าเครื่องบินโจมตีของสหรัฐมุ่งด้านอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำให้บรรลุเป้าหมายมากที่สุด แต่ของโซเวียตจะคำนึงถึงด้านอื่นมากกว่า เช่นการโจมตีระยะกระชั้นชิด การฉวยฉวยในการเข้าหาเป้า เป็นต้น เครื่องบินของโซเวียตที่เข้าลักษณะดังกล่าวก็คือ MIG-27 Flogger D, Su-17 Flitter C/D และ Su-24 Fencer

Flogger และ Fencer เป็นรุ่นใหม่ล่าสุดที่โซเวียตประดิษฐ์ขึ้นมา ซึ่งทั้งสองรุ่นนี้เป็นเครื่องบินแบบปีกปรับเปลี่ยนได้ตามต้องการ สามารถบรรทุกจรวดมิสไซล์แบบอากาศสู่อากาศ และระเบิดนิวเคลียร์และแบบธรรมดาได้คราวละหลายๆ ลำ ส่วนของสหรัฐที่จัดอยู่

โล่รุ่นเดียวกันก็มี F-104, F-4 Jaguar และ Mirage V และรุ่นต่อมาคือ F-15, F-16, F-5 E และ Tornado

เครื่องบินรบตามที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นพัฒนาการที่ไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้เพื่อจะได้ใช้เป็นอาวุธสงครามที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ ซึ่งแต่เดิมนั้นเครื่องบินเหล่านี้มีอาวุธที่ใช้ยิงพวกกระบอก จรวดนั้นก็จะเฉพาะกับการยิงจากอากาศสู่พื้น แต่พอมากลางปี 2516 ก็เริ่ม

เปลี่ยนมาเป็นการยิงปล่อยจรวดจากอากาศสู่อากาศตามที่กลุ่มสนธิสัญญาออร์ซอกกับกลุ่มนาโต้เสนอให้สหรัฐ เป็นแกนหลักในการคิดค้นขึ้น เพื่อที่จะได้ล้าหน้าไปให้เร็วกว่าที่โซเวียตจะตามได้ทัน

กลางปี 2503 นับว่าเป็นปีแรกที่โซเวียตประกาศประจำการเครื่องบินรบ MIG-21 ซึ่งไม่มีใครคิดว่าโซเวียตจะสู้สร้างมาขึ้นมาด้วยลำตัวที่เพียวลมเหมือนปลา กับความเล็ก

และปราศเปรี๊ยะของมันทำให้สหรัฐหันกลับมาสนใจด้วยความสนใจที่ MIG-12 ได้ขอโดยเป็นครั้งแรกในสงครามเกาหลี และรู้ๆ ในปลายปี 2503 เครื่องบิน MIG-23 Flogger B ก็เข้ามาผจญกับรุ่นแรกด้วยจรวดนำวิถีแบบอากาศสู่อากาศ และเป็นกลขนาดลำกล้อง 23 มิลลิเมตร และใช้ล้ออย่างกระชั้นชิดด้วย

เครื่อง MIG-25 Foxbat สิ่งร้ายที่เป็นเสมือนมีดาอู่วอด้วย เพราะมันถูกคิดค้นด้วยระบบระวังภัยจากข้าศึกทุกอย่างจนสหรัฐเองก็ยังทิ้งในความสามารถของมัน

เครื่องบิน MIG-25 Foxbat สามารถทำความเร็วที่ดั่งแสงได้เป็นอย่างมาก และก็มีขนาดขึ้นเทียบรัศมีกับเครื่องบิน F-5E, F-14, F-16 ในรุ่นนั้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

21

คำถาม? 21 แบบ

ความคิดของคนที่จะเป็นใหญ่นั้น มักจะมองกันที่ใครจะมีเงินมากกว่ากัน เพราะคนมีเงินมากนั้นก็สมารถที่จะซื้อยศหรือตำแหน่งได้อย่างดี แต่คนไม่มีเงินก็ต้องหาวิธีการให้เงินทองมาให้ได้ มีวิธีการอย่างหนึ่งที่จะทำให้เงินมีมากขึ้นก็คือ ทำตนเองให้มีชื่อเสียงเสียก่อน การเงินก็จะตามมาเอง

สุคนธา คำลอม

- ถาม 1. เกิดวันที่เท่าไรครับ
ตอบ 25 มีนาคม 2510
- ถาม 2. สักส่วนเท่าไรครับ
ตอบ 34-23-35 สูง 165 หนัก 51
- ถาม 3. เกิดจังหวัดไหนครับ
ตอบ นครสวรรค์นี่เองค่ะ แล้วมาอยู่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เด็กๆ
- ถาม 4. ตอนนี้ทำงานที่ไหนครับ
ตอบ เดินแบบเป็นงานอดิเรกนะคะ และก็เป็นที่ฝึกสอนรับที่โรงแรมอินทราค่ะ

- ถาม 5. มีแฟนแล้วหรือยังครับ
ตอบ ยังหาถูกใจไม่ได้เลยคะ
- ถาม 6. ชอบคนแบบไหนครับ
ตอบ เงิน...เงิน...คะ คนมีเงิน
- ถาม 7. ไม่มีเงินก็ไม่ชอบใช่ไหมครับ
ตอบ ต้องมีความสามารถคะ ถึงจะอยู่ด้วยกัน

- ได้ เลี้ยงเราได้แน่นอน
- ถาม 8. อนาคตอยากจะเป็นอะไรครับ
ตอบ อยากเป็นนักแสดงที่เด่นดังคะ
- ถาม 9. เดินแบบมากี่ปีแล้วครับ
ตอบ เพิ่งเดินไม่กี่เดือนนี่เองคะ เป็นตัวแทน

เขาต่างหาก

- ถาม 10. ความรักมีคดียังไรครับ
ตอบ ต้องการคนมีเงิน นิสัยดีและจริงใจคะ
- ถาม 11. ความรักต้องการคนหล่อไหมครับ
ตอบ คนหล่อไม่สำคัญขอให้เงินก็พอแล้วคะ
- ถาม 12. ชอบคนขาวหรือคนดำครับ
ตอบ ขาวดำไม่สำคัญขอให้มีความน่ารัก ก็แล้วกันคะ
- ถาม 13. ชอบคนนิสัยแบบไหนครับ
ตอบ ไม่ชอบคนใจร้อน ต้องการคนใจเย็น ซื่อๆ ให้พริ้มแ่มงามคะ
- ถาม 14. อยากมีลูกสักกี่คนครับ
ตอบ อยากมีสักสองคนคะ หญิงและชาย
- ถาม 15. การเงินเป็นอย่างไรบ้างครับ
ตอบ พอมีพอกินคะ มีเงินเดือนใช้แล้วและมีพิเศษเดินแบบอีกด้วย
- ถาม 16. อาหารโปรดชอบอะไรครับ
ตอบ ชอบกินข้าวเหนียวมะม่วงคะ
- ถาม 17. ชอบไปเที่ยวแถวไหนครับ
ตอบ ต้องแถวประตูนาคีคะ มีที่เที่ยวหลายแห่ง
- ถาม 18. คนรักเคยมีมาบ้างหรือไม่ครับ
ตอบ ยังเลยคะ แต่ชอบๆ เท่านั้นเอง
- ถาม 19. เคยออกหักมาแล้วซี
ตอบ ไม่หรอกคะ แค่เจ็บใจเท่านั้นเอง ผู้ชายหลอกหลวง
- ถาม 20. เขาหลอกอะไรหรือครับ
ตอบ เขาบอกว่าเขารวยมีเงินมาก แต่มีแต่ตัวแดงตัวขาว
- ถาม 21. ถ้าอยากจะทำอะไรได้ไหมครับ
ตอบ กลางวันก็อยู่แถวประตูนาคีคะ ประมาธบ้างๆ มาที่โรงแรมเป็นประจำ นั้งคุยกับเพื่อนๆ กลางคืนก็ต้องที่เดอะกอล์ฟ ค่ะ

ดู เจ็บ

บันทึก เสนอรัก

ถึงเพื่อนที่ได้อ่านทุกขัณฑ์ ทำถูกรัก ประพจน์คนเป็นคนชั่ว ลูกก็คนทนเลี้ยงได้ ไม่หมองมัว ไม่โศกเศร้าทำถูกตัวชั่วร้าย ■ วันหนึ่งๆ พวกเราสารพัดจะพบเจอเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาเรื่องแล้วเรื่องเล่า แต่พวกเราที่สามารถที่จะเอาชนะและผ่านมันมาได้ เติบโตขึ้น เติบโตใจไว้รับเรื่องใหม่กันต่อไปดีกว่า อีกไม่กี่วันข้างหน้าก็จะมียะไรใหม่ๆ ให้ดูเล่น ไม่ว่าจะเป็น การบ้าน การเมือง หรือ การมั่ว อี อี ยุ่งด้วยกันทั้งนั้นแหละ ■ แต่ และ นี่ก็อีกไม่นาน สิ่งที่เราจะเจอ หักขาดอยู่ หรือคุณนายของ ทินกร กรานดิศ หัวใจได้ดังใจ ถูกคือใจของกล้องใจพ่อแม่ กลอดเมื่อไหร่ แวดวงดารานักข่าวบันเทิงคงวิ่งไปเยี่ยม เพื่อนคนข้างเคียงเคียงคลอคนที่หนีชีวิตวัยเยาว์มาชะงัด คงกรีดกรีดน้ำดู ขอดู ละไมให้ เป็นถูกผู้ชายหน้าเหมือนพ่อ ถ้าเป็นผู้หญิงจริงๆ ให้เหมือนแม่เปลี่ยนเลย ■ ในที่สุด บินก็ บินคือ-

ดูที่ ก็เล่นผิดคิดว่าไปตามความคาดหมาย เมื่อพระเอกเป็นคนเก่ง ไม่ต้องอาศัยแสบคนอื่นให้ปลื้มถึงพองหัวของทั้ง เขาถูกดั่งแล้วจะพังกกับทุกที่ โชคดีที่พลอดนิตน้อย ไม่รับปากให้สาวเจ้าลักษณะ คล้ายเจ้าพิน ต้องนั่งร้องไห้ขี้ปากโป้งไปแล้ว เป็นบทเรียนอีกบท ของคนสร้างที่ชื่อ มานพ อัมพพ ขื่อเรื่อง บุคคลิยสมที่ว่าพระเอกเจ็ดคนเคียว นะค้า ■ ใครว่าสองสายโยรกเคียวกัน สายสัมพันธ์ไม่มันคงเลิกละยอมเข้มกว่าแน่นอนหรือจะเห็นว่าเป็น

ศัตรู ในเมื่อรู้กันอยู่ว่าทั้งคู่อ้างเป็นน้ำพักน้ำแรงช่วยให้ครอบครัวเป็นผู้มีอันจะสบาย ไม่รับยังอีกนานกว่าจะล้มดาเป็นดัวเป็นคนในสังคมที่ต้องอาศัย เงิน เป็น พานะ เมื่อ โทมัส ต้องไปเล่นเป็น แสบคนอื่นให้ท้อ โทมัส ปลายทางฉิมพลี อันมี สันติอยู่คู่กับบิณฑ เป็นเรื่องแรกชื่อแปลกที่ทางจะได้ดังค์แก่ ยังเป็นของคนที่ชื่อ ศิวล นูนนาค เรื่องได้ใจไม่ลำบากเลยสำหรับรายนี้ อีกไม่นานคงจะได้ปิดกล้อง ตามครรลองของระบอบหนังไทย ■ ยิ่งนับวันยิ่งนับหนังได้ สะดากหนังไทยยังเลวร้ายทรงตัวอยู่เหมือนได้ยาก็มีบางเรื่องเฟื่องมาท่อย แต่ยังคงปริศนาประหลาดของหนังอย่างเดิมและบอกแล้วว่า น้ำขึ้นให้รีบตัก ดาห์ พอนักลอบดักปลา จะมีหน้าหัวรวรรวรวันมั่วระงิ หากขึ้นจะฝันขึ้นทำหนังกันอย่างเดียว ไม่ลดเลี้ยวทำอย่างอื่นมาช่วยยังชีพกันมั่ง ตัวใครตัวมัน ■ ยังดูสยดสลายสยด หน้าหนู อัญชลีจงคติกิจ ยังพิศอีกหลายชุด ยิ่งดูเรกโรหนังอีกครั้ง ที่เรียวนี้จะเข้า หน้าปัดยิ่งแฉ่วม คงได้ยาดิช่วยไปไว้ คงจะตัดสินใจเล่นหนังเรื่องต่อไปให้ท่านทิพย์ อีกได้ แฟนจะได้สบายใจเพราะดูแล้วทุกคนแทบจะเป็นเสียงเดียวว่า รักอัญชลีเหลือเกิน มีก็เข้าภักดี บ้าขึ้นให้รีบตักเหมือนถั่งถั่ง มักรับใช้มั่ง ต้องปลงให้เป็นของธรรมดาตามดูคอยหา หน้าเขาทราย ทำไมจึงยังไม่

โปรแกรม อยากดูแล้วต้องรอนานจะพามาไม่มา ดู เสียววิเศษ มิ่งขวัญบุญ รับเอาเข้ารีตเข้าชีหึงตั้งดูตกตองป็นี อาจเป็นบิชองพุทธทรัพย์ก็เป็นได้นะ พี่หง่า จะได้เดินอย่างสง่าผ่าเผยมีเสียงแรงเถยที่ทุ่งทั่วทั้งหัวใจของผู้ชายที่ชื่อ ชาติ อินทรวชิตร กำกับคนเล่นระดับ สันติยานดา อภิปาติ ใครจะแบไม่ยอมดู ■ ที่ผ่านมาเป็นอดีตที่ยังมีอีกหลายตอนยังไม่ได้ทำ ขอข้าเหลือหลาย ดัดสินใจเปลี่ยนชื่อใหม่เมื่อ ยามวัยใกล้รา แต่เมียสาวเอ๊ะๆ ชื่อสายัณห์ นั้นไม่เหมาะ เอาใหม่ชื่อว่า ชั่ววาล อินทรวชิตร คงจะเพิ่มพูนโชคใหม่ เมื่อชื่อได้สมดังใจ ตั้งใจ หาใหม่ อีกสักคน เอ๊ย สร้างเรื่องใหม่ ให้ถูกใจตลาด เอา ตั้งใจให้ดี เพียง ■ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ หนังเก่าทำแบบเก่าทแต่รักดูแล้ว ยังไม่มีที่ท่าว่าจะได้เข้า แต่ สันตภาพที่คิดใจกลัวกระเปาใหญ่กลับ ขยายสายได้สดงค์เป็นที่เรียบร้อย ทุกสาย หัวหน่วงคาราทร คีใจเพราะได้แกวอย่าง จาตุณ สุขสวัสดิ์ อัดกับยุวพันธ์ ภมรมนตรี จะขายไม่ได้ยังงักเงะ ■ บินไปแล้วบินกลับ นั้งเครื่องบินเป็นว่าเล่น โจอี เสนอใจ ไม่ห่างพ่อ ไปไหนไปด้วยน่ารักจริงๆ พิดิ ได้เด็กดิกรหน้าที่ยังนี้ โชคดี 30 ชะ ■ คนจริงตั้งใจจริงทำจริงจะได้ผลจริง ■ ตัวดี ■

บอน บางกระบือ

ธุรกิจของโคคา-โคลาของแท้ไม่ได้เติบโต และก็ขยายสาขาออกไปยังส่วนต่างๆ ทั่วโลก จนเรียกได้ว่าไม่มีใครที่จะไม่รู้จักน้ำอัดลมที่ชื่อ "โคคา-โคลา" เลย และในที่สุด ต่อจากสิบปีนั้น น้ำอัดลมโคคา-โคลา ได้ถูกขนานนามให้เป็นน้ำอัดลมอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งโรเบิร์ตถูกขายของเขาได้พยายามค้นคว้าทุกวิถีทางที่จะขยายตลาดน้ำอัดลมเข้าไปสู่กลุ่มเด็ก ๆ และก็ประสบความสำเร็จอีกเช่นกัน

ในปี 2488 โรเบิร์ตก็กลายเป็นประธานใหญ่ของโคคา-โคลา มาตลอดระยะเวลา 30 ปี และเริ่มขยายตลาดไปสู่ประเทศในอาณานิคมของอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน เป็นต้น จนกระทั่งในปี 2471 ก็ได้เปลี่ยนรูปแบบของขวดใหม่ให้มีขนาดที่กระชับมือ และก็คิดสโลแกนขึ้นมาใหม่ด้วย จนได้รับเลือกให้เป็น

โปสเตอร์ท่าเมื่อ 50 ปีขึ้นไป ที่แสดงให้เห็นว่าโค้กกลายเป็นเครื่องดื่มที่ขาดไม่ได้สำหรับทุกคน

เครื่องดื่มแก้กระหายในกีฬาโอลิมปิกที่กรุงอัมสเตอร์ดัม ของเนเธอร์แลนด์ด้วย

ในปี 2470 จอห์น "โรเบิร์ต" ไนเลทแห่ง "เพ็ตซัส" ก็ได้เซ็นสัญญากับโคคา-โคลาให้ทำสัญญากับเขา และครั้งแรกที่โคคา-โคลาปรากฏในเวทีระดับโลกก็ได้รับฉายาว่า "กาแฟแห่งยุโรป"

ในปี 2493 หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 บทบาทของโคคา-โคลา ก็โดดเด่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะในขณะนั้น ตลาดน้ำอัดลมที่แผ่ขยายไปทั่วโลกแล้ว ทั้งทวีปยุโรป อเมริกา และตะวันออกกลาง รวมทั้งทางไกลที่อินเดีย และตะวันออกอื่นๆ รวมทั้งทางไกลที่อินเดีย ซึ่งยอดขายเป็นครั้งแรกเช่นกัน

ในปี 2522 เนื่องจากจีนได้เปลี่ยนแปดโดยการปฏิวัติวัฒนธรรมใหม่ ทำให้โคคา-โคลาได้เข้าไปปรากฏอยู่ในดินแดนจีนในช่วงต่อมาในปี 2524 ได้มีการเปลี่ยนแปลงโดยออกรสชาติใหม่ซึ่งมีความหอมหวานมากกว่าเดิม และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "โค้ด" ด้วยเช่นกันเป็นต้นมา และในปีนั้น ทางบริษัทก็ออกโค้ดรสชาติใหม่เป็นส่วนผสมของเชอร์รี่กับโคคา จึงได้ชื่อใหม่ว่า "เชอร์รี่ โคด" ซึ่งขณะนั้นมีคู่แข่งคือเป๊ปซี่ โค้ดรสชาติใหม่ด้วย และโค้ดก็ประสบความสำเร็จ

ที่สำคัญอย่างยิ่งคือ องค์การบริหารการบินและอวกาศของสหรัฐฯ หรือ นาซา ได้ประยุกต์น้ำอัดลมรูปแบบพิเศษที่สามรอบนี้ไปดื่มในอวกาศได้ และก็สามารถขยายตลาดไปได้

โค้ดหรือโคคา-โคลา เครื่องดื่ม ที่เราดื่มกันทุกวันนี้เป็นโค้ดรสชาติพิเศษที่ผสมผสานกับน้ำอัดลมของนาซาแบบพิเศษ แต่ที่ทุกคนยังไม่รู้คือ ในปี 1936 โคคา-โคลาได้เปลี่ยนรสชาติโดยการเพิ่มส่วนผสมของน้ำอัดลม และรสชาติของน้ำอัดลมที่พิเศษ 6.7 เปอร์เซ็นต์จึงไม่ได้อีกที่นิยมแล้ว

ทำให้ทางบริษัทต้องออกโค้ดพิเศษออกมาเป็นสองชนิดคือ โค้ดรสใหม่ หรือ โค้ดโค้ด ซึ่งโค้ดโค้ดนี้ โค้ดรสชาติพิเศษนี้เมื่อออกสู่ตลาด โค้ดรสชาติพิเศษนี้ได้รับการยอมรับจากคนอเมริกันว่าเป็นโค้ดรสใหม่ จากตลาดเป็นครั้งแรกจากนาซา โค้ดรสชาติพิเศษจึงต้องทำออกมาเป็นสองชนิดใน ปัจจุบัน

ตลาดในสหรัฐฯ ที่มีปีเป็นปีที่ 100 ขององค์กรนี้คือ โค้ด รสใหม่หรือโค้ดโค้ดได้ชื่อว่าเป็นโค้ดรสใหม่อย่างแท้จริง โค้ดรสชาติพิเศษนี้ได้รับการยอมรับจากคนอเมริกันว่าเป็นโค้ดรสใหม่ จากตลาดเป็นครั้งแรกจากนาซา โค้ดรสชาติพิเศษจึงต้องทำออกมาเป็นสองชนิดใน ปัจจุบัน

ความยิ่งใหญ่ของน้ำอัดลมที่ชื่อ "โค้ด" หรือ "โคคา-โคลา" ได้ขยายจากตลาดเป็นเครื่องดื่มอันดับหนึ่งของคนทั้งโลกไปแล้ว ซึ่งความยิ่งใหญ่ที่ยิ่งใหญ่จากความเป็นที่นิยมอีกต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาที่โลกนี้หมดลงก็เป็นอัน

รชชาติโค้ดเมื่อ 78 ปีมาแล้ว ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีการบรรจุโค้ดใส่ขวด ยังคงเป็นภาพในอดีตที่เกรียงไกรน่าจดจำ

อันต้องขึ้นนำตั้งธงแล้ว ไครๆ ก็ต้องเบี่ยง
“โศก” หรือ โศดา-โศดา ในอดีตเป็นธง เพราะ
ไครๆ ที่มีธงเป็นนัยแสดงถึงชัยชนะขึ้นนำกันด้วย
หนึ่ง และอีกพรรคฝ่ายตรงข้ามเข้า ใจใน
ทุกหนทุกแห่งของโลก แล้วแต่สมมุติฐานอัน
ไครๆ ที่สมมุติฐานนั้นแล้ว ก็สามารถหาต้นโศก
ได้เช่นกัน

ต่อมาในปี 2531 นักธุรกิจหนุ่มที่ชื่อ
อัสชา แคนเคลอร์ ได้ซื้อธุรกิจการผลิตน้ำ
อัดลมที่ถิ่นยานี้มาต่อพลัด แต่ยอดการขายก็
ยังไม่เขยิบสูงขึ้นเลย เขาก็เลยคิดว่าเวลาที่ซื้อ
ธุรกิจนี้มาจะต้องล้มเหลวแน่ๆ และเพราะฉะนั้น
กระหน่ำเข้าไปอีกเมื่อครบรอบปีวันเสียชีวิต
ลงในอีก 2-3 เดือนต่อมา ดังนั้นบริษัทโคลา-
โกล่า ก็เลยตกเป็นของอัสชา

ในฐานะที่ گذรบรรอบ 100 ปี บริษัท
 ทั่วโลกร่วมกันจัดการการ
 ความสำเร็จกันโดยหรือ
 ที่เห็นอยู่คือร้านขายน้ำอัดลม
 แห่งในฝรั่งเศสที่รวมงานดังกล่า
 โปสเตอร์สมัยที่ گذรบรรอบ 50 ปี
 ซึ่งยังมีให้เห็นอยู่โดยทั่วไป

ทำให้เขาต้องขยายโรงงานจากนอกเขตคันฉะ
ไปยังดัดดัด ชิกโก และที่ที่ลอส แอนเจลิส
พร้อมๆ กับ ใน 3 ปีหลังจากที่ตีรับวิทย์และ
โรงงานขึ้นมามีใหม่ อัสซั แคนเดลอร์ ก็ถึง
กับประกาศที่จะขยายสาขาการจำหน่ายไปยัง
ทวีปของสหภาพฯ

และในไม่ช้า น้าอัครมของเขาก็ขาย
ครอบครัวรวมทั้งทรัพย์สิน และก็ถูกส่งไปจำคุก
ที่แคนาดา ฮาวาย และคิวบา จนถึงคริสต์มาส
ในปี 2460 เขาก็เริ่มขายน้ำมันจรวดเร็ว
และก็กลายเป็นเจ้าของบริษัทโกลา-โกลา แล
ก็ยังมีดีดว ในวงเงินเพียง 2,300 ดอลลาร์
ในสมัยนั้น และกินนอนให้กับถูกๆ เป็นของ
ขวัญวินคริสต์มาสปีนั้นเอง และต่อมาในปี
2462 ถูกๆ ก็เข้าจับธุรกิจของพ่อเฮโมโยมิกู
เพิ่มคืนโดยกวาดซื้อต่อจากพ่ออีก 25 ล้าน
ดอลลาร์ในสมัยนั้น

อ่านต่อหน้า 47